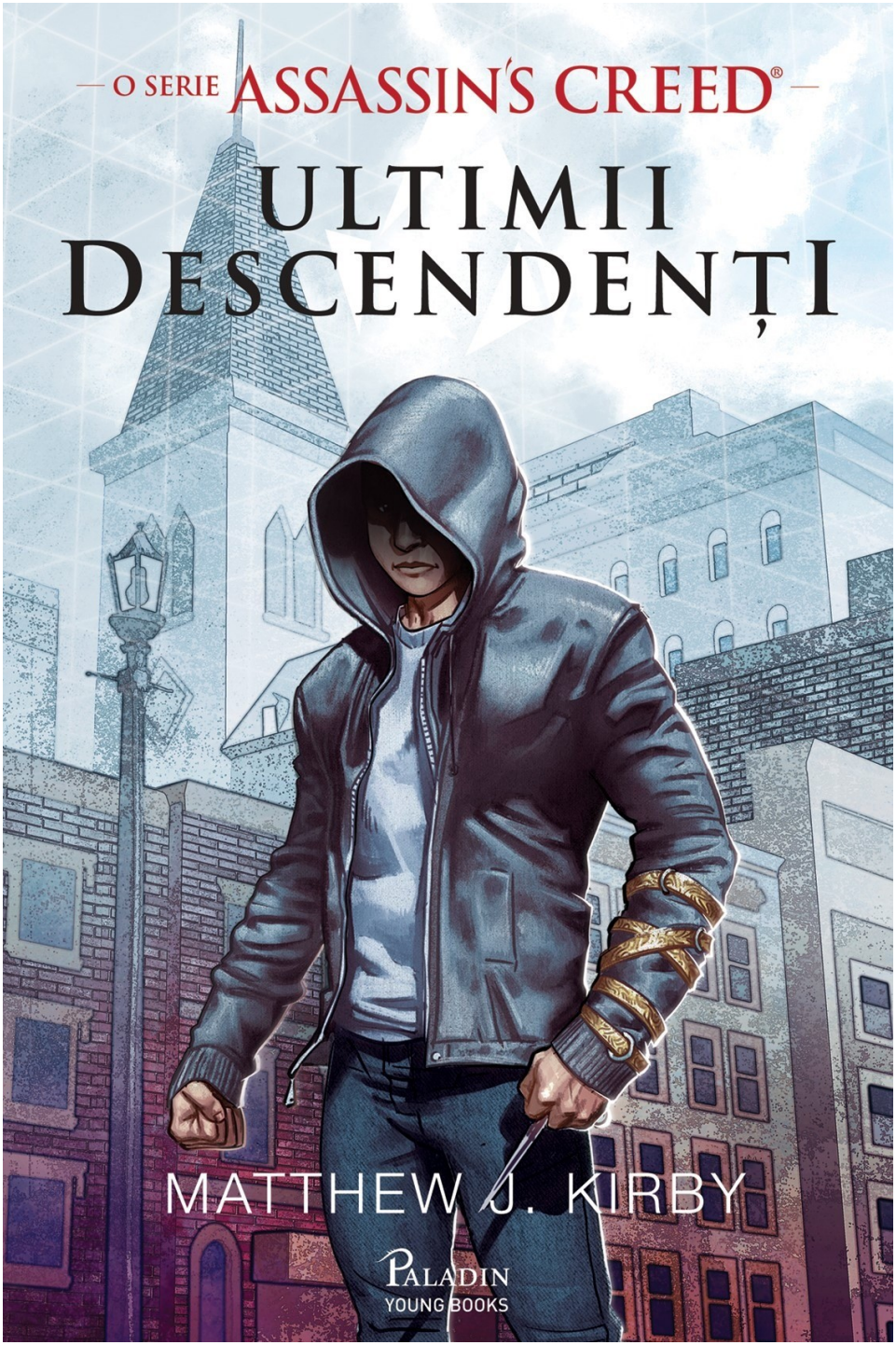
O SERIE ASSASSIN'S CREED®
ULTIMII DESCENDENȚI
MATTHEW J. KIRBY
PALADIN
YOUNG BOOKS

Matthew J. Kirby

PALADIN
YOUNG BOOKS

„O îmbinare fascinantă de istorie, ştiinţă şi

aventură de care se vor bucura chiar şi cei care nu sunt pasionaţi de jocurile video”.

Kirkus Reviews

„Publicul-ţintă va fi încântat de existenţa acestei serii de ficţiune istorică care pune pe gânduri”.

School Library Journal

„Pasiunea pentru istorie a lui Kirby se observă prin detaliile ce transformă simulările în secvenţe desprinse din realitate. Însă dragostea pentru aventură este motorul principal al naraţiunii. Aştept cu nerăbdare continuările”.

crackingthecover.com

„Atât fanii adolescenţi, cât şi cei adulţi ai seriei de jocuri video *Assassin’s Creed* vor fi încântaţi de trilogia acestui scriitor talentat”.

scifichick.com

„Recomandată tuturor fanilor *Assassin’s Creed”.*

strategyguidereviews.com

„Seria *Assassin’s Creed* a transpus întotdeauna în formă literară jocurile video cu acelaşi nume. Acesta este primul roman ce conţine o poveste originală. *Ultimii descendenţi* este cel dintâi dintr-o trilogie ce explorează legăturile unui grup de copii cu Asasinii, Templierii şi strămoşii lor care au intrat în contact cu Tridentul din Eden”.

strategyguidereviews.com

— O SERIE ASSASSIN'S CREED® —

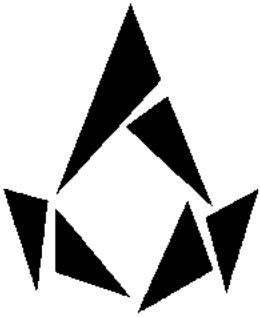

ULTIMII DESCENDENȚI

MATTHEW J. KIRBY

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE ANA-VERONICA MIRCEA

PALADIN

Colecţie coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Diana Gheorghe, Adrian Creţu
Tehnoredactor: Cristian Vlad
DTP copertă: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Kirby, Matthew J.
O serie Assassin’s Creed – Ultimii descendenţi / Matthew J. Kirby; trad. din lb. engleză de Ana-Veronica Mircea. — Bucureşti: Editura Paladin, 2019
3 vol.
ISBN 978 – 606 – 9.000 – 22 – 9
Cartea 1. – 2019. — ISBN 978 – 606 – 9.000 – 21 – 2
I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)
821.111

Matthew J. Kirby
An Assassin’s Creed series – Last Descendants

© 2016 Ubisoft Entertainment. All Rights Reserved. Assassin’s Creed, Ubisoft, and the Ubisoft logo are trademarks of Ubisoft Entertainment in the U.S. and/or other countries.

Romanian edition published by ART Grup Editorial by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

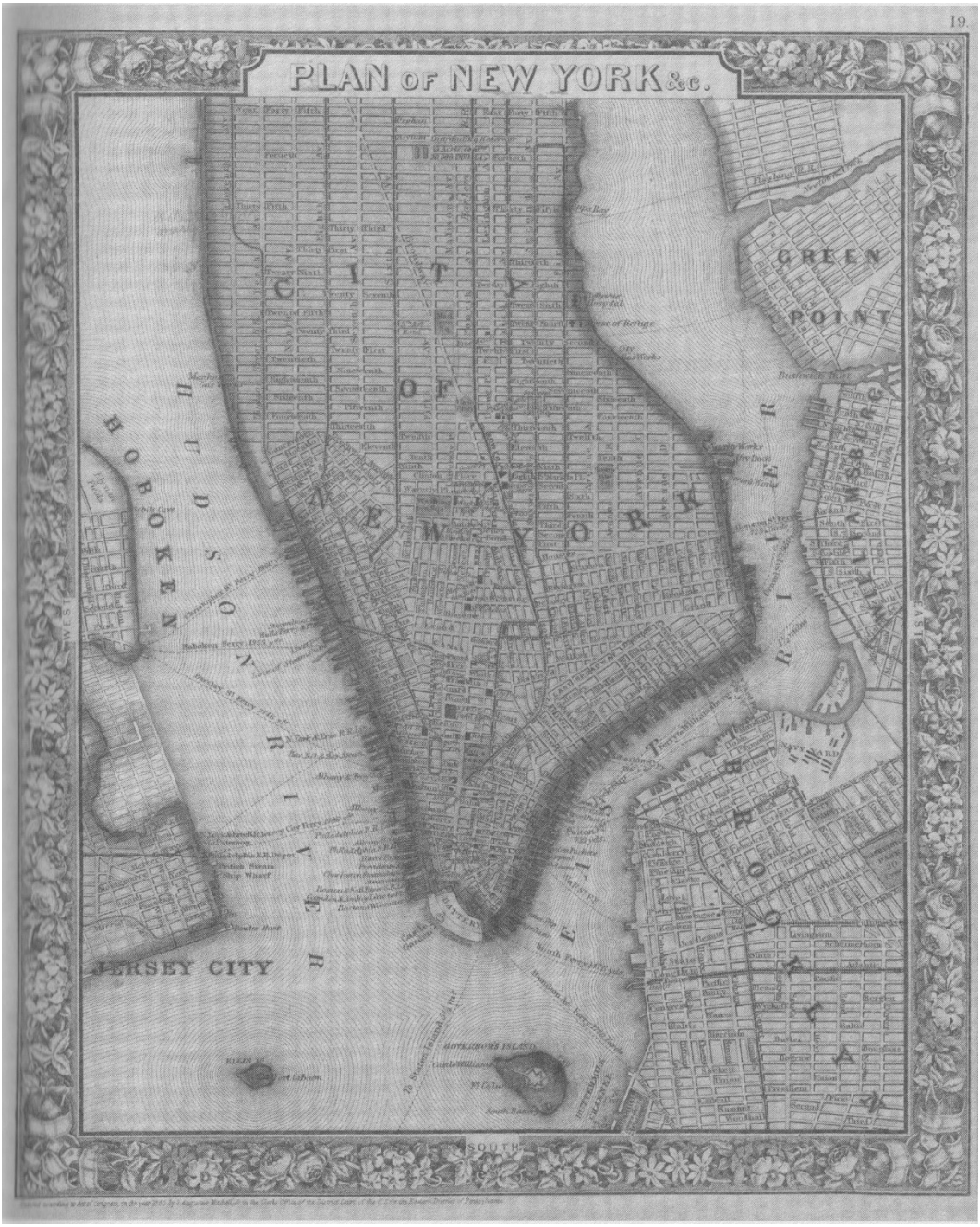
PLAN OF NEW YORK &c.
CITY OF NEW YORK
HUDSON RIVER
EAST RIVER
HOBOKEN
JERSEY CITY
BROOKLYN
GREEN POINT
WILLIAMSBURGH
BATTERY
GOVERNORS ISLAND
SOUTH

Cuprins

Prolog.....10
Capitolul 1.....12
Capitolul 2.....25
Capitolul 3.....41
Capitolul 4.....53
Capitolul 5.....65
Capitolul 6.....78
Capitolul 7.....91
Capitolul 8.....106
Capitolul 9.....119
Capitolul 10.....132
Capitolul 11.....144
Capitolul 12.....159
Capitolul 13.....171
Capitolul 14.....185
Capitolul 15.....199
Capitolul 16.....211
Capitolul 17.....223

Capitolul 18.....236
Capitolul 19.....249
Capitolul 20.....266
Capitolul 21.....279
Capitolul 22.....292
Capitolul 23.....308
Capitolul 24.....326
Epilog.....330
Capitolul 1.....334

Prolog

New York, 1863

De cealaltă parte a mesei, cu redingota lungă descheiată, cu părul dat cu briantină şi ondulat la tâmple, informatorul îşi drese glasul. Înserarea luase repede în stăpânire reşedinţa din oraş şi omul îşi golise farfuria înainte de a-şi transmite mesajul. „Boss” Tweed i-o îngăduise, avusese răbdare. Dominaţia sa asupra New York-ului se bazase întotdeauna pe ceea ce le putea oferi oamenilor, pe poftele pe care le putea aţâţa, pe lăcomia pe care o putea manipula.

— E adevărat, spuse în cele din urmă informatorul. În oraş se află un Asasin.

Tweed sorbi încă o stridie sărată.

— Ai un nume?

— Nu încă, răspunse informatorul. Dar cineva se foloseşte de Reddy Fierarul ca să-i împiedice pe Bowery Boys[1] să se-amestece.

Tweed îşi consolidase puterea până ce ajunsese cel mai influent om din New York. Controla maşinăria politică a lui Tammany Hall[2] şi, prin ea, străzile şi voturile. Reţeaua lui de spioni şi de politicieni din Washington îl alertase deja în legătură cu prezenţa unui Asasin în New York. Se zvonea că Frăţia intenţionează să se folosească de războiul civil ca să treacă la acţiune. Era chiar cu

1 Bandă criminală newyorkeză din secolul al XIX-lea, anticatoli Organizaţie politică fondată în 1786, instrumentul Partidului Democrat până în 1967; a jucat un rol major în statul şi în oraşul New York (n.tr.).că şi antiirlandeză (n.tr.).

2 Organizaţie politică fondată în 1786, instrumentul Partidului Democrat până în 1967; a jucat un rol major în statul şi în oraşul New York (n. tr.).

putinţă să cunoască planul Templierilor.

— Fără Bowery Boys, revoltele vor eşua.

— N-o să fie o problemă, şefule…

— Bandele de pe Five Points şi Waterfront nu sunt destul de puternice fără ei.

— Bowery Boys o să se implice.

— Sunt convins. Dar trebuie totuşi s-aflăm cine e Asasinul şi ce urmăreşte Frăţia.

— Am făcut cercetări.

Pe Tweed, asta nici nu-l mulţumi, nici nu-l linişti. Să subestimezi un Asasin era o greşeală.

— Fii discret, spuse. Vrem să scoatem Frăţia la lumină, nu s-o afundăm mai tare în întuneric.

Tăvăli o bucată de friptură de vită prin sosul maroniu din farfuria lui, apoi o mâncă.

— Bineînţeles, Boss.

Informatorul aruncă o privire către mâncarea rămasă şi-şi linse buzele ca un câine.

Însă adevărata putere a lui Tweed consta în priceperea cu care-şi făcea alegătorii să vrea mai mult.

— Asta e tot. Întoarce-te doar atunci când ai numele.

Informatorul încuviinţă din cap.

— Da, Boss.

Pe urmă se ridică de la masă şi părăsi încăperea în timp ce Tweed continuă să mănânce.

Odată ajuns în stradă, informatorul încă flămând se îndreptă către locul de unde putea lua un omnibuz care să-l ducă în centru. Se înnoptase, însă oraşul era luminat de felinare cu gaz. Trecu pe lângă teatre, restaurante şi baruri, toate ticsite de clienţi care savurau scurtul răgaz al arşiţei din

timpul zilei.

Ceva mai târziu, când ajunse la clubul bandei de pe strada Bowery numărul 42, n-avea habar că de pe terasa unei clădiri cu trei etaje de vizavi îl urmăresc ochii unei umbre cocoţate acolo fără s-o fi remarcat cineva.

Erau ochi răbdători şi, câteva ore mai târziu, când informatorul ieşi pe două cărări din clădirea cu numărul 42, umbra coborî şi îl urmă în tăcere.

Informatorul nu fusese suficient de discret. Când ajunse la câteva cvartale depărtare, în dreptul unei alei, Asasinul atacă... străfulgerarea unei lame ascunse, o şfichiuire silenţioasă, rapidă...

Cadavrul a fost descoperit la ivirea zorilor.

Capitolul 1

Owen trebuia să ştie.

Ştia deja, dar trebuia să ştie într-un mod care putea fi dovedit. Într-un mod care îi putea convinge pe alţii, inclusiv pe bunicii lui, de nevinovăţia tatălui său. Sistemul judiciar făcuse o eroare, iar publicul nu se sinchisise. Tatăl lui ajunsese la închisoare, învinuit de o crimă pe care n-o săvârşise, şi murise din cauza unei apendicite banale înainte ca Owen să-şi ia rămas-bun. Aşa că acum rămăsese în seama lui să afle ce se petrecuse de fapt în noaptea jafului de la bancă.

Se gândea că Javier o să-nţeleagă. Deveniseră prieteni încă din clasa a treia, de când viaţa lui Owen devenise un iad. Ce-i drept, după ce terminaseră şcoala primară şi începuseră liceul, nu

mai fuseseră apropiaţi, dar Owen credea că mai putea conta pe Javier.

— Aşadar, o să vii cu mine? întrebă.

Ieşiseră din liceu şi stăteau de vorbă în curtea din lateralul clădirii, lângă un suport pentru biciclete gol, cu vopseaua cojită. Trei prieteni de-ai lui Javier, nişte băieţi pe care Owen nu-i cunoştea, stăteau deoparte, privindu-i şi vorbind între ei.

— Nu ştiu, spuse Javier.

— Nu ştii?

Javier nu răspunse. Se mulţumea să-l privească fix.

— Haide. Tu te pricepi la chestiile astea tehnice mai bine decât mine. Mai bine decât oricine.

Owen se uită pieziş la prietenii lui Javier.

— Chiar dacă nimeni altcineva nu ştie asta, eu o ştiu şi o ştii şi tu.

Şi Javier aruncă o privire către prietenii săi. De când îl abordase Owen, cu câteva minute în urmă, ca să-i explice planul său, nu zâmbise, nu râsese şi nu-şi schimbase expresia dură a feţei. Javier care stătea în faţa lui nu părea să fie acelaşi băiat pe care-l ştia, pe care-l cunoscuse după ce tatăl îi ajunsese la închisoare, iar el şi mama lui se mutaseră la părinţii ei. Alt cartier. Altă şcoală. Alţi huligani care să-l bată…

— O să mă gândesc, spuse Javier. Acum trebuie să plec.

Îi întoarse spatele, gata să se îndepărteze.

— O s-o faci? întrebă Owen.

Javier se uită peste umăr.

— Ce să fac?

— Să te gândeşti la ceea ce-am discutat.

— Am spus că da.

Şi Javier plecă.

Owen îl urmări alăturându-se grupului său. Nu putea fi sigur că Javier e prieten cu tipii aceia, cu genul de băieţi de care-l apăra cândva pe el. Odată ajuns lângă ei, ceilalţi îl priviră întrebători, indicându-l pe Owen, iar Javier se mulţumi să ridice din umeri şi să clatine din cap.

Owen n-avea idee nici care mai erau preocupările lui Javier, nici cum, în numai câţiva ani, se transformaseră din cei mai buni prieteni în doi străini. La fel se întâmplase şi cu mama lui. El crezuse că moartea tatălui său, de la care trecuseră trei ani, o să-i apropie mai tare, dar, în realitate, erau insule separate şi se îndepărtau din ce în ce mai mult. Deriva continentală fusese treptată, de neoprit şi bogată în cutremure.

Owen ieşi din curtea şcolii şi se îndreptă spre casa bunicilor. Indiferent dacă Javier îl însoţea sau nu, hotărâse să meargă acolo în noaptea aceea. N-avea de ales. Totul depindea de el.

Trebuia să ştie.

Când deschise uşa, bunica lui stătea în fotoliul din camera din faţă, uitându-se la televizor, la o emisiune-concurs, de genul celor difuzate cu mult înainte de naşterea lui Owen. La intrarea băiatului, motanul bunicii, Gunther, îi sări din poală, înfigându-şi probabil ghearele în coapsele ei prin rochie, pentru că bătrâna scânci şi zvâcni scurt.

Gunther mieună şi se apropie ţanţoş, cu coada în sus, ca să se frece de piciorul lui Owen. La rândul lui, băiatul se aplecă şi scărpină motanul după ureche.

— Bună, bunico.

— Bună, răspunse ea, dând mai încet televizorul care umplea încăperea de aplauze. Cum a fost la şcoală?

— Bine.

— Ce note ai luat?

— La fel ca ieri.

— Nu sunt destul de bune. Trebuie să apreciezi importanţa educaţiei. Doar nu vrei s-o sfârşeşti ca taică-tău.

Owen auzea asta foarte des. Fraza aceasta era ca un tren de marfă condus cu violenţă şi încărcat cu toate contrazicerile, lacrimile, replicile şuierate şi ţipetele date ca răspuns unul altuia în toate discuţiile dintre bunicii şi mama lui la care trăsese el cu urechea pe durata procesului şi în timpul scurs de atunci. Bunicii îi urâseră tatăl încă dinainte de a se căsători cu mama lui, iar acum îi detestau cu atât mai mult amintirea. Tatăl lui Owen ajunsese să fie ţapul lor ispăşitor, o fantomă care putea fi oricât de groaznică îşi doreau ei, învinuită pentru orice. Pentru absolut orice.

Owen învăţase destul de repede că nu trebuie să apere stafia. Dar nici n-avea de ce s-o facă. Pentru că năluca aceea nu era tatăl lui. Şi toată lumea avea să afle cât de curând.

— O să mă străduiesc să iau note mai bune, spuse. Unde e bunicul?

— Afară, în spate. Cred că lucrează la o maşină

de tuns iarba. I-ar prinde bine dacă l-ai ajuta.

Owen se abţinu să strâmbe din nas. Bunicul lui n-avea niciodată nevoie de ajutor pentru nimic, ceea ce însemna că probabil voia să-i vorbească despre ceva. Se temea de asta, dar ştia că era inevitabil, aşa că dădu din cap.

— Mă duc să văd, spuse.

Traversă camera de zi, cu covorul ei vechi, care fie era imun la tot ce însemna pată, fie era atât de bine îngrijit, încât bunicii nu puteau să motiveze costul înlocuirii lui, şi cu tablourile în ulei pictate de bunica, asortate cu pereţii tencuiţi, de culoare bej. Ajuns în bucătărie, înşfăcă o portocală din bolul cu fructe aşezat pe blatul din melanină imaculat, apoi ieşi pe uşa cu plasă de ţânţari, care se deschise cu un scârţâit şi se închise în urma lui, trântindu-se zgomotos. Curtea, mică şi atât de migălos îngrijită, încât părea artificială, însemna un covor din iarbă deasă, de forma unei amibe, înconjurat de straturi de flori şi de tufe. Câţiva portocali şi avocado creşteau lângă gardul înalt de aproape doi metri care marca hotarul imperiului bunicii.

Owen merse prin spatele casei, pe poteca pavată cu cărămizi, până în avanpostul bunicului său, atelierul despre care nu-şi aducea aminte să fi fost numit vreodată garaj, deşi asta era de fapt. Înăuntru, cu un singur tub fluorescent legănându-i-se deasupra capului, bunicul stătea aplecat asupra unei maşini vechi de tuns iarba. Purta salopetă de dril uzată, pe care o avea de când era Owen ţânc.

— Pe asta o vinzi? întrebă Owen.

— Nu. Doar o repar. E a familiei Egerton, din

josul străzii.

— O să le ceri bani?

— Nu. Dar probabil că-mi vor plăti oricum.

— Bunica ar zice că s-ar cuveni să-i plătească ea, fiindcă te ţin ocupat.

— De unde ştii că nu-i plăteşte? zise bunicul chicotind.

Owen muşcă din coaja portocalei ca s-o despice, simţindu-i amăreala, apoi îşi înfipse în ea vârfurile degetelor şi începu s-o descojească, în timp ce sucul picura pe jos.

— Nu-mi murdări podeaua, zise bunicul.

Owen crezuse întotdeauna că într-un loc numit atelier poţi lăsa sucul de portocală să picure pe podea, dar bunicul lui nu avea un astfel de atelier, acolo nu găseai niciodată scule, echipamente sau sticle cu chimicale altundeva decât la locurile lor.

— Te-a întrebat bunica ce note-ai luat?

— Da.

— Deci nu trebuie să te mai întreb şi eu?

Owen aruncă în coşul de gunoi coaja portocalei.

— S-ar zice că tocmai ai făcut-o.

Bunicul îşi desprinse privirea de maşina de tuns iarbă.

— Într-adevăr.

Se ridică ţinând în mână o componentă a maşinii şi se îndreptă spre masa de lucru de lângă peretele opus, unde o cositori stând cu spatele la nepotul său.

— L-am văzut zilele trecute pe vechiul tău prieten. Cum îl cheamă? Javier?

— Da.

Owen mâncă o felie de portocală. Nimerise una dulce.

— N-a mai fost pe la noi de ceva vreme.

Băiatul nu răspunse. Luă o altă înghiţitură de portocală.

— Mai sunteţi prieteni?

— Oarecum. Nu chiar.

— Nu mi-au plăcut prea mult băieţii cu care era. Golani.

— De unde ştii?

— Pur şi simplu mi-am dat seama.

— Asta sună, cumva, a discriminare. Javier nu face parte din nicio bandă.

— Sper că nu. Mi s-a părut întotdeauna un copil bun.

Owen mâncă ultimele felii de portocală, mânjindu-se de suc pe bărbie.

Bunicul stătea tot cu spatele, lucrând la piesa maşinii de tuns iarbă.

— Sper că te ţii departe de indivizii ăia, da?

— Ei, haide, bunicule…

— Voiam doar să fiu sigur. Cartierul ăsta nu mai e ce-a fost când ne-am mutat aici eu şi bunica ta. A continuat să fie un loc destul de decent până în copilăria mamei tale, până în ultimii ei ani de liceu.

Atunci îl cunoscuse mama lui Owen pe tatăl lui, dar bunicul nu spuse asta, deşi băiatul ştia că o gândeşte.

— Sunt bătrân şi încăpăţânat. Nu m-aş muta nicidecum altundeva. Dar n-aş fi ales cartierul ăsta ca loc în care să te crească mama ta. Nu l-aş mai alege.

— Nu fac parte din nicio bandă.

— Ştiu.

— Atunci de ce vorbim despre asta?

Bunicul se întoarse, cu lumina tubului fluorescent reflectându-i-se în creştetul chel.

— Pur şi simplu vreau să fii prudent. Ai cincisprezece ani. Ştiu mai multe despre puştanii din ziua de azi decât crezi tu. E uşor să fii atras pe-o cale greşită. Simţi dorinţa să aparţii unui grup. La început crezi că poţi să ţii totul sub control şi, până s-apuci să-ţi dai seama ce se petrece, te trezeşti într-o situaţie urâtă.

Cam aşa se petreceau lucrurile ori de câte ori stătea în atelierul bunicului. Bătrânului i se oferea prilejul să lucreze la el de parcă ar fi fost un motor. Însă Owen ştia că avea intenţii bune. La fel şi bunica. Numai că se înşelau în privinţa multor lucruri.

— Numai să... Bunicul clătină din cap şi se întoarse din nou către masa de lucru. Numai să fii prudent. Ai teme de făcut?

— Le-am făcut la şcoală.

— Perfect. Atunci poţi învăţa în avans.

— Şcoala e o bandă de alergat. Cum ai putea s-avansezi pe banda de alergat?

Bunicul râse iarăşi.

— Inteligent băiat. Du-te în camera ta şi învaţă.

Owen zâmbi şi plecă, se întoarse pe aleea de cărămizi şi intră pe uşa din spate. Înăuntru, descoperi că bunica închisese televizorul şi se dusese în bucătărie, unde lângă un castron mare se aflau câţiva morcovi feliaţi şi un morman de legume încă întregi.

— Cum merge treaba în atelier? întrebă ea.

— De minune, răspunse Owen. Şi tu crezi că fac parte dintr-o bandă?

— Îşi face griji pe bună dreptate. O grămadă de băieţi cuminţi din împrejurimi s-au lăsat influenţaţi de prieteni nepotriviţi. E greu de uitat ce s-a întâmplat cu taică-tău.

— Da, tu şi bunicul aveţi grijă să nu uit. Owen se pregăti să plece. Mă duc în camera mea.

Femeia lăsă cuţitul jos.

— Pur şi simplu nu vrem s-ajungi tu aşa.

Owen nu răspunse, pentru că, dacă ar fi deschis gura, şi-ar fi făcut singur necazuri. Se îndepărtă, traversă camera de zi şi porni pe coridor, către camera lui. Odată ajuns, împinse cu piciorul nişte haine care-i stăteau în drum, ca să poată închide şi încuia uşa. Rămase locului vreo două minute, răsuflând greu, cu privirea în tavan.

Ştia că tatăl lui nu fusese întotdeauna perfect. Avusese ceva necazuri în liceu, se făcuse vinovat de furt din magazine şi de vandalism, însă nimic foarte grav. Nimic care să-i compromită viaţa de adult. Maturizându-se, abandonase definitiv astfel de îndeletniciri. Omul pe care-l cunoscuse Owen muncea din greu şi cinstit şi, fără să fi absolvit o facultate, reuşise să-şi mute familia într-o suburbie cu copaci pe marginile străzilor, cu biciclete în faţa curţilor cu gazon şi cu câte două maşini pe aleea din faţa casei. Însă bunicii lui Owen nu-i recunoscuseră niciodată meritele pentru asta. Ei îl văzuseră întotdeauna doar pe derbedeul din liceu şi, după ce fusese arestat, lunile din timpul procesului nu fuseseră decât un prelungit *Vezi? Noi*

am avut mereu dreptate, adresat mamei lui Owen.

Însă nu avuseseră dreptate. Nici ei, nici judecătorul, nici juraţii.

Owen traversă încăperea către computerul său şi se aruncă pe scaunul biroului, răsturnând turnul de cutii de apă minerală goale de lângă monitor. Contase pe Javier ca să se asigure că tehnologia era sigură, fără riscuri, dar Javier nu apăruse, ceea ce însemna că trebuia să se descurce singur. Îşi aprinse computerul lovind o tastă, apoi începu să caute online, citind despre Corporaţia Abstergo, despre Animus, despre ceva numit Helix şi despre consolele de jocuri dementţial de scumpe. Numai că totul era în limbaj corporatist, lustruit de departamentul de relaţii cu publicul până la o strălucire care lua ochii fără să spună de fapt nimic. Află ceva mai mult de pe câteva forumuri de discuţii, unde dominau avertizările şi vorbăria bombastică a paranoicilor despre o conspiraţie mondială din care făcea parte Abstergo. Dar ce corporaţie mondială *nu* era amestecată în nicio conspiraţie? După părerea lui, asta reprezenta esenţa jocului.

După ceva timp, consumat de alte căutări fără rezultat, o auzi pe mama lui întorcându-se de la centrul de fotocopiere unde lucra. Owen auzi uşa de la intrare, vocea ei înăbuşită venind din camera de zi, unde stătea de vorbă cu bunica, şi, câteva minute mai târziu, o bătaie în uşa camerei sale.

Îşi închise *browser-ul.*

— Intră.

Mânerul uşii zăngăni.

— Uşa e încuiată.

— Oh, scuze. Băiatul sări de pe scaun, se repezi la uşă şi o deschise. Uitasem.

— E totul în regulă?

Mama lui stătea pe coridor îmbrăcată în cămaşa polo albastră a uniformei, cu părul strâns la spate şi brăzdat, poate, de ceva mai multe fire cărunte decât în ziua precedentă.

— Da, e bine, răspunse el. De ce?

— Bunica mi-a spus că ai avut o discuţie cu bunicul.

Owen ridică din umeri.

— De fapt, nu s-a deosebit cu nimic de toate celelalte pe care le-avem o dată sau de două ori pe săptămână.

— Cred c-a fost într-adevăr tulburat când l-a văzut pe Javier.

Owen îşi dădu ochii peste cap.

— Nu face parte din nicio bandă.

— OK. Femeia îşi ridică palmele, pe care se vedeau urmele roşii ale unor tăieturi proaspete făcute de muchiile colilor de hârtie. Dacă spui tu… Dar, ştii, e bine că bunicii tăi îşi fac griji.

— A, da?

— Înseamnă că ţin la tine.

Owen se îndepărtă de uşă, se trânti pe pat şi se întinse pe spate, cu mâinile la ceafă.

— Eu n-aş zice exact aşa.

Mama intră în cameră.

— Dar cum ai zice?

— Aş spune că ţin să nu jefuiesc şi eu o bancă, la fel ca tata.

Mama se opri brusc, de parcă s-ar fi izbit de un zid invizibil.

— Nu vorbi aşa!

— E ceea ce gândesc ei.

— Dar nu asta am vrut să spun. Doar să... nu vorbeşti aşa.

— De ce nu? Şi tu crezi acelaşi lucru. Sau cel puţin nu-i mai contrazici când aduc ei vorba.

— Owen, te rog. Nu pot... dar se întrerupse şi se uită spre uşă.

— Nu contează. Băiatul închise ochii. Aşa e.

Mama rămase neclintită un minut, după care o auzi traversând camera, păşind printre haine şi peste ambalajele gustărilor lui şi închizând uşa în urma ei.

◥◥◥

În aceeaşi seară, târziu, după cină şi spălarea vaselor, Owen îşi auzi mama ducându-se la culcare în camera de lângă a lui şi, la scurt timp după asta, bunicul îşi târşâi picioarele pe coridor. Se mai scurseră două ore până când bunica amuţi râsetele şi cântecele plicticoase, la saxofon, din talk-show-urile de la ore târzii şi se retrase în dormitor. Atunci Owen se ridică din pat, încă purtându-şi hainele de zi, îşi puse un hanorac şi se furişă afară din cameră. Uşa din faţă făcea prea mult zgomot, aşa că ieşi prin spate, având grijă să nu lase uşa cu plasă de ţânţari să se trântească în urma lui.

Era o noapte rece şi cele câteva pagini de ziar căzute pe stradă fluturau în vânt. Bunicii lui se îngrijeau de curte şi de casă, astfel că păreau desprinse dintr-o ilustrată, dar mulţi vecini de-ai lor n-o făceau. Unii îşi udau peluzele, aşa că se

umpluseră de buruieni. Alţii nu şi le udau, aşa că se umpluseră de praf. Asfaltul de pe trotuar crăpase şi se deformase încă dinainte de a se muta Owen acolo, însă nimeni nu-l reparase între timp şi, dacă nu cunoşteai locul, pe întuneric aveai toate şansele să te-mpiedici.

Owen alergă după ultimul autobuz de pe ruta din apropiere, îl prinse şi, nu după mult timp, privea prin propria imagine reflectată în geam străzile pe care trecea, îndreptându-se către adresa dată de Monroe. Dar nu era adresa unei case, ci doar a unui loc de lângă câteva fabrici şi depozite de la marginea oraşului. Schimbă autobuzul de două ori, descurcându-se din fericire doar cu cele care circulau toată noaptea, apoi merse pe jos încă un kilometru şi jumătate ca s-ajungă la destinaţie, dincolo de blocuri de locuinţe acoperite de graffiti şi de magazine închise, cu vitrinele întunecate.

Porţiunea de parc industrial în care ajunse în cele din urmă părea abandonată, cu lacăte pe uşi, ferestre sparte şi spaţiile înguste dintre clădiri năpădite de buruieni. Felinarele răzleţe mânjeau locul cu pete de lumină galbenă ca voma.

Owen tocmai începea să se-ntrebe dacă Monroe nu-şi bătuse cumva joc de el când zări autobuzul parcat într-un loc întunecos.

Vehiculul nu semăna cu cele care-l aduseseră până acolo. Era vechi, cu aripile roţilor largi şi, între ele, cu o capotă proeminentă, rotunjită, cu grila lată, înclinată de-a lungul părţii din faţă, ceva ce doar un colecţionar ar fi preferat, dacă ar fi colecţionat cineva autobuze clasice. Fusese vopsit

maro şi toate ferestrele erau camuflate, dar, cumva, nu părea abandonat, ca tot ce-l înconjura.

În spatele lui, pietrişul scrâşni sub paşi şi Owen se răsuci brusc.

— Linişteşte-te, spuse Javier. Eu sunt.

Purta un hanorac alb şi-şi ţinea mâinile în buzunare.

Owen răsuflă uşurat.

— Ai venit.

— M-am gândit mult înainte să iau o hotărâre.

— Mulţumesc. Owen îi arătă autobuzul. Aici e.

— Eşti sigur? îl întrebă Javier. Că vrei să te joci cu ADN-ul tău? Cu creierul tău?

— Da. Trebuie să aflu. În plus, alţi colegi de-ai noştri au făcut-o deja.

— Aşa am auzit şi eu. Şi Monroe ţi-a zis c-o să meargă?

— N-am avut timp să intrăm în amănunte. Mi-a spus doar să vin să ne-ntâlnim aici.

Javier ridică din umeri.

— Atunci hai să vedem.

Capitolul 2

Owen bătu la uşa din faţă. Pe urmă îşi vârî mâinile în buzunare şi aşteptă, cu Javier în spatele lui. Când în sfârşit uşa se deschise cu un scârţâit, în cadru apăru o siluetă conturată de lumina ce se revărsa din interior, albastră ca o piscină de hotel.

— Mă bucur c-ai reuşit s-ajungi, Owen, spuse Monroe, cu voce gravă şi rezonantă ca o chitară bas lovită cu palma. Văd că ai adus un prieten. Haideţi, intraţi.

Silueta se întoarse cu spatele şi intră în autobuz. Toată lumea din liceu îl cunoştea pe Monroe, tehnicianul IT care se ocupa de reţeaua de computere. Şi era pe placul tuturor, poate doar cu excepţia câtorva profesori. Owen şi Javier urcară pe scara îngustă a autobuzului şi îl urmară.

Interiorul vehiculului era opusul exteriorului său, fiind complet reamenajat, cu pereţii acoperiţi de lambriuri de un alb lucios, luminat cu benzi de leduri, dotat cu un şir de monitoare de computer şi impregnat cu miros de plastic încins şi ozon. În partea din spate se afla un fotoliu rabatabil ce se transforma într-o cuşetă. Monroe se opri în stânga lui, îmbrăcat cu aceleaşi haine pe care le purta de obicei la liceu şi care, cumva, îi fuseseră permise: blugi decoloraţi, pantofi sport Converse şi cămaşă de flanelă peste un tricou care făcea reclamă unei formaţii de muzică necunoscute lui Owen. Părul castaniu îi ajungea până la umeri şi purta cioc. Owen n-ar fi putut spune câţi ani are. Poate între patruzeci şi cincizeci? Poate cu puţin peste cincizeci?

— Javier, aşa e? întrebă Monroe când intră prietenul lui Owen.

— De unde ştii? se miră băiatul.

Monroe pocni din degete şi se bătu uşor cu degetul peste tâmplă.

— Memorie eidetică, omule.

— Asta e ceva gen memorie fotografică? întrebă Owen.

— Nu, răspunse Javier. Nu este. Şi tot nu explică de unde mă cunoşti.

— Îmi petrec o grămadă de timp ocupându-mă

de baza de date a elevilor. Cred că vă pot recunoaşte aproape pe toţi.

Răspunsul nu păru să-l mulţumească pe Javier, care îşi încrucişă braţele şi aruncă o privire prin autobuz.

— Ce este asta?

— Asta? Monroe îşi desfăcu larg braţele. Eşti tu.

— Uau, omule, ripostă Javier. Profund răspuns.

— Relaxează-te, zise Monroe. Vreau să spun că toate astea sunt pentru pătrunderea în interiorul vostru. Arătă cu un deget spre pieptul lui Owen. În ADN-ul vostru.

— Da, ripostă Javier. Apropo, ce faci aici? Astea nu par să fie consolele Animus pentru jocuri pe care le-am văzut online.

Owen aprecie faptul că Javier făcuse cercetări pe cont propriu înainte de a veni la întâlnire.

— Fiindcă modelul ăsta nu apare online şi nu se găseşte în magazine, răspunse Monroe. Abstergo l-a ascuns în totalitate. Maşina asta se bazează pe primul Animus. Însă i-am făcut mai multe modificări esenţiale.

— Deci asta e adevărata maşină, cea originală?

Javier făcu un pas înainte, dintr-odată mult mai interesat.

— Cum adică l-a „ascuns”? întrebă Owen, amintindu-şi cât de mult se străduise să caute, dar fără să afle mare lucru. E ceva de genul unui secret comercial?

— Cam aşa ceva, încuviinţă Monroe. Oficial, Abstergo a scos Animus pe piaţă ca instrument de cercetare sau ca divertisment. Unul foarte

costisitor.

— Şi ăsta ce face? întrebă Javier.

— În esenţă, acelaşi lucru. Iau o mostră din ADN-ul tău, o analizez şi pătrund în memoria genetică, unde se află toate amintirile strămoşilor tăi. Odată ce le avem, putem crea simulări ale acestor amintiri, iar tu le poţi explora.

În timp ce vorbea, se uita uneori pe lângă Owen sau pe deasupra umărului său, nu ca şi cum s-ar fi ferit să-i întâlnească privirea, ci lăsând mai degrabă impresia că o parte din gândurile lui se îndreaptă către altceva.

— Şi prin ce diferă modelul de aici? întrebă Javier. Monroe se încruntă.

— Celelalte modele pot accesa amintirile oricui are ADN-ul stocat în Abstergo Cloud…

— Dar am citit că toate simulările alea au fost manipulate de Abstergo, spuse Javier.

— Manipulate în ce sens? întrebă Owen.

— Seamănă mai mult cu un *reality show,* răspunse Javier. Multe părţi sunt eliminate, aşa că nu afli întreaga poveste.

— Exact, confirmă Monroe. Noile modele de Animus sunt doar pentru distracţie şi pentru atingerea scopurilor egoiste ale Corporaţiei Abstergo. Oamenii văd şi trăiesc istoria aşa cum vrea Abstergo. Nu li se oferă adevărul. Modelul ăsta – puse mâna pe tetiera fotoliului – nu poate accesa decât propriile *tale* amintiri. Nemodificate. Numai aşa poţi afla adevărul pe care-l cauţi.

— Cum ai făcut rost de el? întrebă Javier.

— Am lucrat pentru Abstergo. Cu mult timp în urmă. Alte întrebări?

Owen se uită din nou la Javier, care dădu din cap şi spuse:

— Da, încă una. De ce faci asta?

— De ce faci *tu* asta? ripostă Monroe. Eu l-am invitat aici pe Owen, nu pe tine.

— Am venit pentru că Owen îmi e prieten şi îi eram dator.

Owen nu se considera sentimental, dar îi plăcuse ce auzise.

— Bun, răspunse Monroe. Adevărul e că… şi eu fac asta pentru că i-o datorez cuiva.

După gravitatea tonului, Owen ghici că nu voia să ofere mai multe explicaţii, iar Javier nu mai puse nicio întrebare. Monroe se întoarse spre Owen.

— Ei, ce adevăr cauţi? La şcoală n-am avut timp să intrăm în amănunte. Ale cui spuneai că sunt amintirile pe care vrei să le explorezi?

Owen inspiră adânc.

— Ale tatălui meu.

— Oh, corect. Taţii sunt importanţi. Monroe dădu din cap. Te interesează ceva anume?

— Trebuie să ştiu ce i s-a întâmplat într-o anumită noapte. Pe 18 decembrie. Acum cinci ani.

— Oh. Monroe clătină din cap. Aş vrea să fi ştiut. În cazul ăsta, nu te pot ajuta.

Owen făcu un pas spre el.

— Cum adică? E singurul motiv pentru care mă aflu aici. Ai spus…

— M-ai întrebat dacă pot pătrunde în amintirile tatălui tău şi ţi-am spus că pot. Ceea ce e adevărat. Nu mi-ai spus că vrei să ai acces la experienţele trăite de el cu numai cinci ani în urmă.

— Dar…

— E pur şi simplu imposibil, îi explică Monroe. ADN-ul tău conţine amintirile tatălui tău doar până în momentul în care ai fost conceput, nu şi pe cele de mai târziu. Nu deţii amintirile lui genetice de când aveai, de exemplu, zece ani.

— Are dreptate, spuse Javier. M-am gândit şi eu la asta, dar am crezut că e vorba de vreo tehnologie mai avansată.

Autobuzul păru să se micşoreze în jurul lui Owen, locul devenind prea înghesuit pe măsură ce-i creşteau frustrarea şi furia.

— Şi ce-ar trebui să fac? Cum aş putea ajunge la amintirile lui din noaptea aia?

— Ai nevoie de un alt tip de Animus, răspunse Monroe. Şi de o mostră din ADN-ul lui de după acea noapte. Numai aşa se pot găsi în memoria lui genetică întâmplările care te interesează.

Muşchii lui Owen se încordară până când începură să tremure.

— În noaptea aia a fost arestat. L-au ridicat şi nu s-a mai întors niciodată. Nu am ADN-ul lui.

Monroe oftă.

— Îmi pare sincer rău, omule.

Owen simţea nevoia să-şi împlânte pumnul într-unul dintre monitoarele din apropiere. Venise acolo fiindcă era unica lui posibilitate. Singurul mod în care putea dovedi nevinovăţia tatălui său. Singurul mod de a îndrepta lucrurile. Numai că îi era imposibil. Nu exista nicio cale şi abia acum înţelegea asta. Era captiv în propria sa viaţă, nevoit să-şi asculte bunicii terfelindu-i tatăl, să-şi vadă mama renunţând, fără luptă, la amintirile

despre el.

— Dacă ar face rost de ADN-ul tatălui, ai putea găsi amintirea? întrebă Javier.

— Categoric, răspunse Monroe. Cu un alt tip de Animus şi cu o mostră din ADN-ul tatălui de după acea noapte.

Owen simţi pe umăr mâna lui Javier.

— Poate mama ta a păstrat ceva. Ceva pe care să existe ADN-ul lui. Poate vreo cămaşă veche?

— Nu ne-a rămas nimic. Am avut nevoie de bani. Mama a vândut tot, străduindu-se să păstreze casa. Dar am pierdut-o oricum.

În autobuz se lăsă tăcerea, tulburată doar de zumzetul discret al ventilatoarelor computerelor şi de păcănitul şi fâsâitul hard diskurilor. Owen nu voia să plece, fiindcă ar fi fost totuna cu a recunoaşte că dăduse greş, aşa că stătea în continuare acolo, în mijlocul tuturor acelor maşinării inutile.

— Ascultă, spuse Monroe. Fac asta de ceva vreme. În mai multe oraşe. La mai multe şcoli. O parte dintre copii vin la mine de dragul distracţiei. Alţii, ca tine, vin fiindcă vor răspunsuri. Însă adevărul e că rareori primesc răspunsul pe care-l caută şi cu asta nu rezolvă nimic, aproape niciodată. Cred că ar fi bine să te gândeşti de ce e întrebarea atât de importantă pentru tine.

— Ce tot spui? ripostă Owen. Tatăl meu a ajuns la închisoare pentru o faptă pe care n-a comis-o. Cred că e cât se poate de evident de ce e întrebarea atât de importantă pentru mine.

— Hai să plecăm, zise Javier. Tipul n-are nimic pentru tine.

— Dar pentru tine? întrebă Monroe, uitându-se la Javier.

Băiatul îşi miji ochii.

— Ce e cu mine?

Monroe arătă către fotoliul rabatabil.

— Nu vrei să-ncerci?

— Şi cum rămâne cu discursul tău măreţ? întrebă Javier. Asta n-o să rezolve nimic.

— Nu intri în Animus cu o întrebare. Dar ştiu că eşti curios.

— N-are sens să pretinzi că mă cunoşti.

— Ţi-am văzut rezultatele la testul STEM[3], spuse Monroe. De-a dreptul impresionante. Dacă reflectă într-adevăr personalitatea ta, ar trebui să-ţi doreşti nebuneşte să-ncerci tot ce-i aici.

Se scurseră câteva clipe fără ca Javier să nege în vreun fel.

— Ascultă, adăugă Monroe. Nu-ncerc să te forţez. E decizia ta. Dar te afli aici şi, crede-mă, să fii pentru scurtă vreme altcineva e o aventură fascinantă.

Javier se uită la Owen şi acesta remarcă pe chipul lui o expresie familiară, una pe care n-o mai văzuse de multă vreme. Monroe nu se înşela. Pe vremea când fuseseră cei mai buni prieteni, Javier căpăta acea expresie de entuziasm hotărât, frunte încruntată plus zâmbet, ori de câte ori vedea ceva care îi stârnea curiozitatea. Acum o avea, şi Owen se întrebă care era adevăratul motiv al prezenţei prietenului său.

— OK, răspunse Javier. O s-o fac.

3 Science, Technology, Engineering, Mathematics (Ştiinţă, Tehnologie, Inginerie, Matematică) (n.tr.).

— Super. Vino, aşază-te, spuse Monroe.

Pe urmă se întoarse către o parte dintre consolele care clipeau.

Javier se strecură pe lângă Owen şi se îndreptă spre fotoliul rabatabil trecând prin faţa computerelor. Privindu-l cum se aşeza încet, Owen se simţi inundat de furie şi de resentimente. Cumva, cel care-i fusese până nu demult cel mai bun prieten făcea ceea ce venise el să facă. Javier ar fi trebuit să-l ajute, nu să-i ia locul.

Javier se lăsă pe spate, cu mâinile pe braţele fotoliului. Monroe se aşeză lângă el, pe un scaun rotativ, şi scoase ceva asemănător cu o mănuşă de armură, conectată la computerul principal printr-un mănunchi de cabluri încâlcite.

— Întinde braţul drept, te rog.

Monroe deschise mănuşa ca pe o scoică.

— Ce e asta? întrebă Javier.

— Un scanner. Citeşte informaţiile genetice şi le trimite la Animus pentru analiză. Nu trebuie decât să întinzi mâna.

Javier îşi suflecă mâneca hanoracului şi Monroe îi închise mănuşa în jurul antebraţului dezgolit.

— O să simţi o ciupitură când extrage sânge, îi spuse.

Dar Javier nici măcar nu tresări.

— Bun.

Monroe îşi răsuci scaunul către un monitor şi începu să tasteze.

Owen îşi schimbă poziţia, ca să poată vedea ecranul, dar nici ferestrele apărute, nici textele derulate nu aveau niciun sens pentru el.

— Hei, spuse Javier cu glas scăzut. Owen.

Owen se uită la el.

— Te deranjează că fac asta?

Owen ridică din umeri.

— Nu.

— Eşti sigur?

— Are vreo importanţă?

Javier nu răspunse.

Monroe mai continuă să tasteze câteva clipe.

— Excelent, spuse. Foarte promiţător.

— Ce anume? întrebă Javier.

— Aşteaptă un minut, răspunse bărbatul.

Continuă să tasteze. Ecranul străluci brusc de câteva ori, apoi Monroe îşi ridică privirea către Owen.

— Hai să verificăm ceva.

— Ce? întrebă Owen.

— Concordanţa amintirilor genetice. Monroe scoase o a doua mănuşă. Întinde mâna.

Însă băiatul îşi încrucişă braţele.

— Parcă spuneai că...

— N-are legătură cu tatăl tău, zise Monroe. Vreau să analizez compatibilitatea ta cu Javier.

— Asta ce-nseamnă? întrebă Javier.

— Dacă aţi avut amândoi câte un strămoş prezent la acelaşi eveniment, atunci amintirile voastre genetice se vor... suprapune într-un anumit fel. Puteţi avea o simulare în comun. De fapt, combinând informaţiile, redarea faptelor capătă mai multă substanţă.

— Vrei să spui că putem intra amândoi în simulare? întrebă Owen. Împreună?

— Da. E una dintre modificările făcute de mine. Ei, ce ziceţi?

Propunerea îl intrigă pe Owen şi, într-un fel, îi plăcu ideea că, la urma urmelor, Javier n-o să-i poată lua locul în totalitate. Îşi întinse braţul fără să-şi întrebe prietenul dacă e de acord.

— S-o facem, spuse.

— Super.

Monroe închise mănuşa peste antebraţul lui Owen. Băiatul simţi pişcătura usturătoare a acului şi se strădui să nu tresară.

— Informaţiile intră în computer, spuse Monroe. O să fie nevoie de vreo două minute pentru analizarea lor şi apoi pentru crearea unui tabel al Concordanţei Amintirilor.

Owen stătea în picioare, lângă fotoliu, cu braţul conectat la computer şi cu ochii la ecran.

— Şi dacă n-avem strămoşi care să fi fost în acelaşi loc? întrebă Javier.

— Dacă nu există nicio concordanţă, nu pot genera o simulare comună, răspunse Monroe. Dar, câteva minute mai târziu, imediat ce Animusul îşi încheie analiza, exclamă: Uau, de fapt... de fapt, aveţi câteva intersectări foarte puternice!

— Câteva? repetă Owen.

— Da. Se întâmplă extrem de rar. Strămoşii voştri şi-au încrucişat drumurile de mai multe ori, în locuri diferite şi în momente diferite ale istoriei...

Se uită lung la ecran, părând să se concentreze intens ca să rezolve ceva.

— Aşadar, facem asta? întrebă Javier.

Monroe clipi.

— Da. Sigur. OK, până se acumulează amintirea, să-l instalăm pe Owen.

Se duse în partea din faţă a autobuzului şi se

întoarse cu o saltea groasă, pentru yoga, pe care o derulă pe podea, lângă fotoliu.

— Nu e la fel de confortabilă ca un fotoliu, dar e bine şi aşa.

Owen se întinse pe saltea şi rămase cu ochii la plafonul autobuzului, în timp ce braţul lui Javier atârna pe lângă fotoliu, chiar deasupra lui. Simţea şi auzea zumzetul uşor al maşinăriei Animus pulsându-i în jur, prin podea. Monroe scoase două căşti negre, cu vizor, şi îi ajută pe băieţi să şi le pună. Confortabil şi mai uşor decât părea, vizorul aduse în preajma lui Owen bezna, în timp ce casca amuţi toate zgomotele din jur, izolându-l.

Mă auziţi?

Vocea lui Monroe venea din cască.

— Da, răspunse Owen.

Da, se auzi apoi vocea lui Javier, tot din cască.

Super, zise Monroe. *OK, iată ce se va întâmpla. Mai întâi încarc Coridorul Amintirilor.*

— Ăsta ce mai e? întrebă Javier.

Partea de tranziţie a simulării. O puteţi considera sala de aşteptare a Animusului. Expunerea la simularea completă poate fi copleşitoare sau chiar vătămătoare, atât psihic, cât şi fizic. Trebuie să vă introduc treptat. După ce vă obişnuiţi cu Coridorul, încarc totul. Sunteţi gata? O să vi se pară bizar.

— Gata, zise Javier.

— Gata, spuse şi Owen.

După numai o secundă, un torent de lumină, sunet şi senzaţii îl inundă, ca atunci când ieşi dintr-un loc întunecos în plin soare, doar că, de data asta, nu-şi putea feri ochii. Suportă totul până când

i se limpezi vederea, nervii i se destinseră şi văzu clar unde se afla.

Un nemărginit vid cenuşiu îl înconjura, brăzdat de crăpături luminoase. În jur i se învolburau nori de ceaţă, solidificaţi din când în când în frânturi de forme geometrice care sugerau câte ceva tangibil, o muchie de clădire, o creangă de copac. Pe urmă se uită în jos şi văzu că nu era el însuşi.

Era îmbrăcat cu un pieptar de zale, purtat peste o tunică grea, cu ţinte. Amândouă erau lungi, aproape până la genunchi. Cizme înalte, din piele, îi acopereau gambele, tot din piele îi erau şi mănuşile, iar de centură îi atârna o sabie în teacă. Când întoarse capul, o curea de sub bărbie se strânse, iritându-i pielea, şi îşi dădu seama că are o barbă deasă. Cureaua susţinea un coif metalic conic, cu borul uşor lăsat în jos, bine îndesat pe cap.

— Ăsta eşti tu? întrebă cineva, chiar în spatele lui.

Owen se răsuci pe călcâie.

— Javier?

Bărbatul din spatele lui încuviinţă din cap, dar nu era Javier. Alt trup, alt chip, altă voce. Era de vârstă mijlocie, cu pielea închisă la culoare, şi, în afară de fâşia de pânză care-i ascundea organele genitale, mai purta o tunică vătuită, care-i lăsa braţele şi picioarele la vedere, şi o pereche de sandale. Dungi de vopsea albă şi roşie îi acopereau faţa şi avea creştetul împodobit cu o coroană de pene multicolore, mai înaltă în partea din spate.

— Arăţi ca un conchistador, spuse personajul care era Javier.

— Iar tu ca un aztec sau cam aşa ceva, răspunse Owen.

Nu tocmai. Vocea lui Monroe răsuna direct în urechea lui Owen, iar băiatul presupuse că Javier o auzea în acelaşi mod. *Aztecii au cucerit o mare parte a Mexicului, dar nu pe tot. Javier e un războinic tlaxcaltec. Poporul lui a fost unul dintre multele care au luptat împotriva aztecilor înainte de sosirea europenilor.*

— De unde ştii? întrebă Javier.

De la Animus. Când vă analizează amintirile genetice, face extrapolări, pornind de la datele istorice cunoscute. Îmi spune şi că Javier are dreptate în privinţa strămoşului tău, Owen. O să pătrunzi în amintirile unui conchistador. Ale unui oştean pe nume Alfonso del Castillo.

— Ah, spuse Javier. Deci poporul tău l-a învins pe-al meu.

Din nou, nu tocmai, zise Monroe. *Tlaxcaltecii au fost înfrânţi de Hernán Cortés, dar, în final, s-au aliat cu el împotriva aztecilor, care erau mai puternici.*

— Oh, vorbi din nou Javier. Scuze. Presupun că poporul tău l-a îmbolnăvit pe-al meu de variolă.

— Nici măcar n-aveam idee că printre strămoşii mei se află un conchistador, spuse Owen şi se gândi că n-avea de ce să-şi ceară scuze pentru asta.

S-ar părea că simularea voastră se va desfăşura în 1519. Chiar înainte de victoria lui Cortés împotriva tlaxcaltecilor.

— Deci mergem în Mexic? întrebă Owen. Cu sute de ani în urmă?

Practic, nu mergeţi nicăieri. Eşti tot pe podeaua autobuzului meu. Dar o să ai impresia că mergi altundeva. De aceea folosim Coridorul Amintirilor.

— Şi acum ce urmează? întrebă Javier.

Acum vreau să vă relaxaţi. Să vă mişcaţi puţin. Până când se încheie încărcarea amintirilor, încercaţi să vă obişnuiţi cu existenţa în simularea trupului altcuiva.

Owen făcu un pas, apoi încă unul. Totul părea într-adevăr bizar. Acel Alfonso era mai scund decât el, cu un alt echilibru al corpului, cu braţele şi picioarele altfel proporţionate. În timp ce Javier venea spre el, Owen îşi scoase sabia din teacă. Avea o măciulie rotundă, de aur, la baza unui mâner din piele cu încrustaţii metalice; deasupra mânerului, o gardă curbată proteja mâna. Lungă de un metru, lama strălucea ca argintul.

— Fac o încercare, îi spuse lui Javier şi despică aerul cu arma.

La început, sabia din mână i se păru incomodă, grea, instabilă. Însă pe urmă simţi pe ceafă şi în minte nişte furnicături care se transformară treptat într-un soi de presiune din fundalul gândurilor. Când cedă în faţa ei, lăsându-se dominat, începu să controleze arma cu îndemânarea dată de practică şi mişcările îi deveniră mult mai fluide. Dar ştia că nu mai mânuise niciodată o sabie şi, când gândul acesta se opuse presiunii, pierdu o parte a controlului.

— Ai grijă ce faci, spuse Javier, ferindu-se în clipa în care arma îi ratã cu foarte puţin braţul.

— Iartă-mă, spuse Owen holbându-se la sabie.

A fost bizar.

Ce-a fost bizar? întrebă Monroe.

Owen îşi ridică privirea, ca şi cum IT-istul s-ar fi aflat undeva, în pustietatea cenuşie.

— Sabia, răspunse el. A fost ca şi cum... aş fi ştiut cum s-o mânuiesc.

Ştii, spuse Monroe. *Sau, mai degrabă, Alfonso del Castillo ştie.*

— Adică ăsta a fost el? întrebă Owen.

Ai acces la amintirile lui. La toate.

— A fost ca şi cum ar fi vrut să preia controlul, spuse băiatul.

Într-un fel, chiar asta face. Şi, într-un fel, ar trebui să-l laşi. Simularea funcţionează ca urmare a unei sincronizări. Ca să poţi trăi amintirile străbunului tău trebuie, cumva, să te retragi şi să-l laşi să acţioneze.

— Aşadar, odată ce intrăm în simulare, nu mai deţinem controlul? întrebă Javier.

Aveţi o oarecare libertate de acţiune. Dar asta nu e călătorie în timp. Nu puteţi schimba ceea ce s-a întâmplat. Nu puteţi schimba amintirea şi, dacă ieşiţi prea mult în afara parametrilor ei, o să fiţi desincronizaţi. Simularea o să se întrerupă şi o să reveniţi fie pe Coridor, fie în lumea reală. Nu este o experienţă plăcută în niciunul dintre cele două cazuri.

— Şi cum ştim dacă suntem în pericol de desincronizare? întrebă Javier.

O să simţiţi. Şi simularea o să-nceapă să se distorsioneze. Încercaţi totuşi să nu vă faceţi griji în privinţa asta. O să vă daţi seama cum merg lucrurile. Fiţi relaxaţi. Esenţa călătoriei oferite de

Animus constă în a ieşi din voi înşivă, pătrunzând, pentru o vreme, în mintea altcuiva. Sunteţi pregătiţi pentru asta?

Owen se uită la sabie şi o puse în teacă.

— Da.

Super, zise Monroe. *Când apăs pe comutator, senzaţia o să fie copleşitoare într-o măsură mult mai mare decât la intrarea în Coridorul Amintirilor. Rămâneţi calmi şi o să treacă. Şi încă ceva. Când intraţi în simulare, strămoşii voştri s-ar putea să nu se vadă unul pe altul, dar se vor afla destul de aproape pentru ca simularea să fie comună. Nu vă repeziţi să vă căutaţi, fiindcă asta înseamnă desincronizare. Şi, oricum, n-o să vă puteţi vorbi fiind voi înşivă. Lăsaţi pur şi simplu amintirea să se deruleze. Vă e clar totul?*

— Da, răspunse Owen.

Sunteţi gata?

— Apasă pe comutator, spuse Javier.

Capitolul 3

Javier încă nu era sigur că fusese o idee bună să accepte să intre în simulare. Însă Monroe avea dreptate. Trăsese cu urechea când doi puştani vorbeau despre Animus şi devenise curios. Sau poate voia pur şi simplu să experimenteze, pentru scurtă vreme, altfel de senzaţii. Viaţa lui devenise atât de complicată şi de răvăşită!

Owen stătea acolo, în faţa lui, în Coridorul Amintirilor. Numai că nu era Owen, ci unul dintre strămoşii conchistadori ai lui Owen, purtând un coif şi având o sabie pe care, cumva, ştia s-o

mânuiască. Javier nu-şi putea da seama cât de schimbat era la faţă în momentul acela, însă îşi simţea trupul cu totul altfel. Strămoşul lui tlaxcaltec era mai vârstnic, avea dureri articulare, iar mintea care încerca să împartă cu el spaţiul din cap privea lumea într-un mod cu totul străin. Javier se lansase în călătoria oferită de Animus ca să pătrundă în gândurile altcuiva, însă mintea lui devenise şi mai aglomerată.

Începem, spuse Monroe în urechea lui.

Coridorul Amintirilor se spulberă cu o răbufnire de lumină orbitoare şi Javier îşi simţi tot trupul căzând brusc, de parcă s-ar fi aflat într-un *montagne russe*; acelaşi lucru i se întâmplă minţii lui, dar într-o măsură mai mare. Icni şi clipi, ameţit şi îngreţoşat, în timp ce privirea i se refocaliza încetul cu încetul.

Se afla pe un câmp întins, înconjurat de dealuri, simţind razele calde ale soarelui şi răceala aerului. Iarba de sub picioarele lui era înaltă şi subţire. Într-o mână ţinea un scut de lemn, pictat şi acoperit cu pene, iar în cealaltă un soi de sabie de lemn brăzdată, pe întreaga sa lungime, cu lamele de obsidian ca nişte colţi ascuţiţi ca briciul şi ştia, cumva, că se numeşte *macuahuitl.* Era flancat de războinici înarmaţi şi îmbrăcaţi la fel ca el, numai că mulţi nu purtau pe cap, ca Javier, o podoabă din pene. Însă câţiva aveau unele mult mai complicate, ca nişte coroane înalte, ornate cu flamuri lungi. Observă un bărbat cu un soi de stindard ramificat, plin de pene, care pornea de pe spatele lui şi avea aproape doi metri înălţime, şi un altul care purta ceea ce părea să fie o pasăre

mare, cu gâtul lung şi cu aripile larg întinse deasupra capului.

Javier aruncă o privire peste umăr şi priveliştea îl ului. Acolo erau mii, poate zeci de mii de războinici. Acopereau tot câmpul, până la liziera pădurii şi la poalele dealurilor. Sunau corni şi vocile se înălţau stridente, scoţând strigăte care nu puteau fi decât de luptă. Făcea parte dintr-o armată şi mergea la război.

Părea să se afle în prima linie, unde lupta era inevitabilă. Se uită din nou în jur, de data asta căutând o cale de scăpare şi simţind cum este cuprins de panică. Un războinic de alături îl privi, încruntându-se nedumerit, şi spuse ceva într-o limbă necunoscută.

— Ce? întrebă Javier. Nu înţeleg ce zici.

Observă instantaneu cum percepţia i se înceţoşează. Nu-şi mai simţea braţele şi picioarele, ca şi cum ar fi început să se deconecteze de propriul lui corp.

Războinicul îl privi încă şi mai nedumerit, ba chiar se îndepărtă de el cu un pas.

Destinde-te, îi spuse la ureche o voce. *Lasă-l pe strămoşul tău să vorbească.*

— Monroe?

Da. Vă urmăresc simularea.

Asta îl linişti cumva pe Javier.

Lasă amintirea să curgă, omule. Pur şi simplu, las-o să curgă.

Javier inspiră adânc. Încercă să ignore zgomotele armatei imense din spatele lui, să-şi alunge teama necunoscută de lupta care se apropia şi să-şi relaxeze mintea. În vreme ce se

străduia, percepu în spatele gândurilor sale un soi de bătaie de tobă, o nerăbdare, şi, când o ascultă şi chiar o încurajă, sunetul căpătă din ce în ce mai multă putere, până când auzi vocea altcuiva încercând să se impună. Era cea mai puternică şi cea mai năucitoare senzaţie de déjà vu, căci o parte a minţii sale trăia simultan ceea ce îşi reamintea cealaltă. Răpăitul tobei şi vocea stridentă deveniră asurzitoare şi Javier sfârşi prin a ceda controlul asupra minţii şi a voinţei sale şi, în acel moment, propriul glas i se înălţă, scoţând un strigăt de luptă într-o limbă străină, pe care acum o înţelegea.

Războinicul de lângă el dădu din cap, părând să se fi liniştit, şi-şi făcu auzit propriul strigăt. Javier înţelegea acum totul cu fineţe, iar percepţia se limpezise.

Era Chimalpopoca, un nobil *tecuhtli,* o căpetenie *a* oamenilor şi a războinicilor, care se distinsese de numeroase ori pe câmpul de luptă împotriva lăcomiei poporului său şi a trufaşilor opresori azteci.

Însă acum un alt duşman ajunsese pe pământurile poporului său, venind dinspre coastă şi, dacă aşa ceva putea fi crezut, de dincolo de mare. Străinii cu feţe palide înaintau către ei chiar în acea clipă, călare pe uriaşele lor animale asemănătoare cerbilor şi purtându-şi armele de foc, dar acolo, în acel loc şi în acea zi, poporul zeului Camaxtli avea să-i înrobească sau să-i măcelărească.

— Crezi că sunt cu adevărat *teotl?* întrebă un războinic de lângă Chimalpopoca.

— Nu ştiu, răspunse el.

— Totonacii şi otomii spun că nu pot fi ucişi. Săgeţile şi suliţele lor par să fie doar nişte trestii. Pielea lor e din fier…

— Numai armurile lor sunt din fier. Chimalpopoca privi încordat liziera pădurii de stejari şi pini din faţa lor. Pun prinsoare că sub ele sângerează.

— Deci crezi că n-ar trebui să facem pace cu ei, ca totonacii?

— Cred că ar trebui să facem ce porunceşte căpetenia noastră de război.

— Dar tatăl lui Xicotencatl, Bătrânul, ne-ar fi cerut să facem pace. Am auzit chiar zvonindu-se că aici, pe câmp, sunt unii care şi-au pus în gând să nu lupte azi.

— Probabil că s-au născut într-o zodie a laşului, spuse Chimalpopoca.

El se născuse într-o zodie a primului *ocelotl,* ceea ce însemna că îi era scris să moară ca prizonier de război, soartă pe care se hotărâse demult s-o accepte cu bărbăţie, dar care până atunci îl ocolise.

— Poate că înfrânarea asta e înţelepciune, spuse războinicul. Nu laşitate.

— Dacă asta crezi, poate c-ar trebui să li te alături totonacilor şi să le construieşti acestor *teotl* un oraş acolo unde ai ogorul…

Cornii lor făcuţi din cochilii sunară din nou, cu putere, vestind apropierea duşmanului. Chimalpopoca îşi pregăti scutul, cu *macuahuitl-ul* însetat de sângele străinilor. În faţa lui, în depărtare, ieşeau din pădure primii dintre acei

teotl. Înaintau în formaţie, cu scuturile şi cu animalele lor înalte, care semănau cu cerbii, cu coifurile şi săbiile lor de fier. Aveau cu ei arma pe care-o numeau tun, cea care azvârlea din măruntaiele sale bolovani, scântei şi foc, adusă în luptă de trădătorii cempoala, aliaţii din Totonacapan ai străinilor.

La vederea lungimii negre a tunului, lui Chimalpopoca i se făcu frică şi, din cauza asta, se înspăimântă şi Javier.

Băiatul se întrebă ce-avea să se întâmple dacă strămoşul lui murea pe câmpul de luptă. Dacă avea să simtă durerea cumplită a străpungerii cu o sabie sau a spulberării cu o lovitură de tun. Îşi ştia trupul în siguranţă, în afara simulării, dar asta nu-i alunga groaza, fiindcă mintea lui era *acolo.* Realitatea simulării, mirosul de tămâie şi cel al oamenilor care asudau înfricoşaţi în jurul lui, nechezatul cailor conchistadorilor, armele lor superioare – ştia cum o să se sfârşească totul şi voia să-şi scoată strămoşul de acolo.

Cu astfel de gânduri lăsate în voia lor şi cu propria minte preluând controlul, Javier făcu un pas înapoi, retrăgându-se din prima linie, şi simularea îşi pierdu din claritate, ca şi cum ar fi trecut de la o rezoluţie foarte înaltă la una scăzută.

Deviezi, spuse Monroe. *Lasă totul să se deruleze în voie.*

Acest lucru era din ce în ce mai greu acum, când o armată de spanioli se apropia înarmată cu puşti şi cu săbii, împotriva cărora ştia că arma şi scutul de lemn ale lui Chimalpopoca nu puteau face mare lucru.

— Mă străduiesc, spuse.

Nu poţi schimba faptele, zise Monroe. *E o amintire. Pur şi simplu încearcă să nu uiţi că totul s-a întâmplat deja, cu sute de ani în urmă. Nu poţi evita nimic. Te desincronizezi dacă-ncerci.*

Javier adoptă ca mantră o parte din spusele lui Monroe.

Nu poţi evita nimic, nu poţi evita nimic, nu poţi evita nimic.

Asta îl ajută să-şi lase din nou mintea în stăpânirea amintirilor lui Chimalpopoca, redându-i simulării întreaga profunzime.

Către ei veneau, probabil, vreo patru sute de *teotl.* Împotriva a zece mii de războinici tlaxcalteci. Chimalpopoca zâmbi, convins că lupta o să se încheie curând, şi se întrebă dacă, pentru zei, sângele de *teotl* era o hrană tot atât de bună ca sângele omenesc; îşi propuse să prindă măcar unul viu, să-l sacrifice preoţii pe altarele de piatră.

Bărbaţii din preajmă păreau mai puţin siguri de victorie decât el, dar îi reînsufleţi cu un strigăt de luptă, pe care îl preluară. Glasurile lor şi sunetele cornilor din cochilii cutremurară valea şi până şi *teotl* părură să se teamă.

— Camaxtli e de partea noastră! le strigă Chimalpopoca oamenilor pe care-i comanda. Azi, sorţii ne sunt prielnici!

I se răspunse cu urale.

Când duşmanii ajunseră în locul ales de Xicotencatl, Chimalpopoca dădu ordinul de atac, la fel ca ceilalţi războinici, şi se năpustiră către *teotl* din toate părţile, înconjurându-i complet.

Oamenii lui Chimalpopoca trimiseră o rafală de

săgeţi şi de suliţe, însă cele mai multe ricoşară, inofensive, de scuturile şi de armurile *teotl.* Câteva nimeriră totuşi în carne moale, pe care o străpunseră. Chimalpopoca rânji în timp ce el şi oamenii lui alergau de-a lungul câmpiei strigând, cu armele în braţele ridicate, dar, înainte de a ajunge la prima linie a duşmanului, armele de foc umplură văzduhul cu numeroase bubuituri de tunet.

La o jumătate de pas de o parte şi de alta a lui Chimalpopoca, oamenii zvâcniră şi se prăbuşiră, sângerând din găuri cu margini stâlcite apărute pe trup. El nu-şi încetini goana, ci îşi conduse războinicii printr-o altă răbufnire de foc şi apoi printr-o rafală de săgeţi scurte, acele săgeţi cumplite care străbăteau şi cea mai groasă armură. Însă pe urmă *teotl* se năpustiră în luptă călare pe animalele lor, zdrobindu-i în picioare semenii, şi îşi rotiră săbiile, secerând războinici şi trântindu-i pentru a trece apoi peste ei.

Primii tlaxcalteci care ajunseră la pedestraşii duşmani loviră în flancul drept, dar numai ca să-şi rupă suliţele şi dinţii de obsidian ai săbiilor de fierul scuturilor străinilor.

Când se văzu în faţa primei lor linii, Chimalpopoca strigă cu ferocitate şi lovi cu destulă forţă ca un *teotl* să se clatine, însă trebui să se ferească imediat de lovitura lamei altui demon. Aşa se petreceau lucrurile pe tot frontul. Străinii rămâneau aliniaţi, în formaţie compactă, fără să rişte urmărirea unei ţinte. Oamenii lui Chimalpopoca nu puteau decât să se năpustească şi să se retragă, hărţuindu-i pe invadatori fără a

reuşi să-i vatăme cu adevărat sau să-i răzleţească, dar suferind pierderi grele în timp ce se străduiau s-o facă.

Chimalpopoca simţea deja mirosul pe care-l răspândeşte sângele amestecat cu ţărâna, hrănind pământul. Dacă murea în ziua aceea, avea să fie o moarte bună. Atacă din nou, lovindu-l în cap pe unul dintre cei mai înalţi *teotl.* Coiful demonului preluă şocul în cea mai mare parte, dar gâtul i se îndoi într-unul dintre cele mai satisfăcătoare moduri cu putinţă şi inamicul se retrase împleticindu-se, numai pentru a fi înlocuit de un alt luptător înveşmântat în inele de fier. Chimalpopoca întâlni privirea noului sosit înainte de a se feri de lovitura lui şi ceea ce văzu în acei ochi străini aprinse în el o văpaie.

Dacă te uitai de aproape, îţi dădeai seama că poveştile relatau adevărul. Oamenii aceia, dacă oameni erau, aveau pielea palidă şi feţele acoperite cu păr galben. Dar Chimalpopoca văzuse *frică* în acea privire. Frica de moarte a unui războinic. La urma urmelor, acei *teotl* erau muritori, chiar dacă nu pe de-a-ntregul umani.

Chiar atunci, unul dintre călăreţi se avântă în faţa însoţitorilor săi. Animalul ocrotit de armură sărea şi lovea cu picioarele, rănind şi strivind, în vreme ce sabia oşteanului tăia şi străpungea. Chimalpopoca îşi îndreptă ura împotriva lor, a acelor zei calpi, şi îşi aruncă scutul. Pe urmă îşi croi drum printre oamenii lui ca să se repeadă spre călăreţ, ţinându-şi cu ambele mâini *macuahuitl-ul* ridicat deasupra capului. Atacă din flanc şi, când ajunse la o nuia distanţă, sări în sus către cerbul

căruia îi înfipse arma în gât, pentru a-l secţiona apoi de sus în jos. Animalul nu scoase nici măcar un singur sunet înainte de a cădea grămadă. Chimalpopoca ştia că îi frânsese gâtul, fiindcă îi simţise oasele pocnind sub tăişul de obsidian.

Călăreţul se rostogoli pe pământ, dar se ridică repede, clătinându-se pe un picior rănit şi rotindu-şi sabia cu sălbăticie. Chimalpopoca ar fi vrut să se lupte cu el, dar alţi trei *teotl* ieşiră din rând ca să-şi apere camaradul şi toţi patru se retraseră, reîncadrându-se în forţa lor compactă.

— Dau dovadă de loialitate! strigă Chimalpopoca. Măcar atât.

Deşi erau doar patru sute, izbuteau totuşi cumva să rămână pe poziţie în lupta cu zece mii. Chimalpopoca privi câmpul de luptă şi îşi dădu seama că numărul războinicilor tlaxcalteci părea să fie o parte din ceea ce ducea către izbânda duşmanilor. Erau pur şi simplu prea mulţi pentru ca manevrele lor să dea roade pe câmpia aceea. Însă cealaltă parte era strategia acelor *teotl.* Spre deosebire de azteci, nu păreau dornici să ia prizonieri, nu făceau nimic altceva decât să se apere şi să-şi ucidă sau să-şi schilodească atacatorii.

Însă lui Chimalpopoca nu-i era ursit să moară în luptă. Îşi privi *macuahuitl-ul,* văzu că mai putea să muşte chiar şi după ce înjunghiase animalul acela ca un cerb, pe care oamenii lui deja îl măcelăreau ca să-l poată lua de-acolo.

Se năpusti din nou asupra duşmanilor. Lovitura lui năuci un *teotl* şi sparse ultimul dinte al *macuahuitl-ului.* De data asta, Chimalpopoca nu se

retrase, ci, cu un strigăt de luptă, se năpusti în breşă, ca să spargă linia duşmanilor. Izbind cu umerii, reuşi să treacă printre două scuturi de fier, destul de aproape ca să simtă duhoarea demonilor nespălaţi, şi îşi înălţă sabia boantă pentru o nouă lovitură, de data asta în interiorul formaţiei invadatorilor.

Însă îl înconjurară. Simţi multe mâini înşfăcându-l şi, cu toate că se zbătu şi-i pocni cu picioarele, îl trântiră şi îl legară. Apoi îl îndepărtară de luptă, târându-l în mijlocul lor, unde îl siliră să se întindă pe pământul bătătorit sub tălpi şi să rămână acolo, uitându-se la pieile de care se foloseau străinii ca să-şi acopere picioarele şi ascultând urletele tlaxcaltecilor pe care nu-i putea ajuta cu nimic. De aceea plânse cu faţa în iarbă. Nu de frică, ci înciudat de propria neputinţă.

Pentru că asta îi era soarta. Moartea i se apropia. Dar cărui zeu întunecat avea să-i fie sacrificat de acei *teotl,* şi în ce mod?

Lupta continuă pe câmpia însângerată până ce Chimalpopoca auzi cornii lor din scoici anunţând retragerea, ceea ce nu putea însemna decât că un înalt *tecuhtli* fusese ucis. Peste câteva clipe, duşmanii îl săltară în picioare, apoi îşi retraseră forţele între copaci, în vreme ce animalele lor ca nişte cerbi şi călăreţii plecau să atace oastea fugară a tlaxcaltecilor. Pedestraşii îl duseră pe Chimalpopoca prin pădure pe o distanţă de mai multe sute de nuiele, până în tabăra instalată într-un sat ai cărui locuitori fără îndoială fugiseră. Fireşte că *teotl* luaseră în stăpânire templul, ceea ce explica probabil victoria lor, şi îi arătau lui

Chimalpopoca locul morţii lui. Zeul lor era cu ei, dar cine era acesta?

Unul dintre bărbaţii cu chipul palid îl prinse cu brutalitate de braţ şi, cu toate că lui Chimalpopoca nu-i era cunoscut, Javier îl recunoscu pe străMoşul lui Owen, omul pe care-l văzuse în Coridorul Amintirilor. Conştienţa lui ţâşni la suprafaţă, vrând să domine. Deschise gura, gata să vorbească, dar asta provocă instantaneu o fisurare a simulării, defecte ale imaginii; o parte din coroanele copacilor de deasupra lui se înceţoşară, cu pixelii care le alcătuiau devenind perceptibili. Îşi aduse aminte că Monroe le spusese să nu vorbească unul cu altul, fiind ei înşişi. Owen clătină din cap în tăcere, iar Javier îşi baricadă gândurile ca să le-mpiedice să-l scoată şi mai mult în afara amintirii, refăcând astfel treptat sincronizarea, însă lăsând la suprafaţă o fărâmă mai mult din el însuşi. Voia să rămână conştient de prezenţa lui Owen, dar nu şi să rişte o desincronizare vorbindu-i.

Teotl-ul Owen îl trase pe Chimalpopoca după el prin sat până la una dintre case şi îl îmbrânci înăuntru. Căzu şi se izbi de pământ destul de tare ca să i se taie răsuflarea, pentru ca în următoarele câteva clipe să gâfâie în praf, în vreme ce *teotl-ul* se îndepărta.

— Nu te lupta cu ei, spuse cineva din umbră, un alt războinic tlaxcaltec luat prizonier. Nu vor să ne facă niciun rău. Vor pace.

— Un soi de pace foarte neobişnuit, zise Chimalpopoca şi se rostogoli pe spate, ca să-l vadă pe bărbatul cu care vorbea.

Era tânăr, probabil că încă nici nu-şi capturase

primul prizonier pentru sacrificiu. Nu ştia nimic. Nici măcar nu era legat, dar stătea liniştit pe pământ, cu încheieturile mâinilor sprijinite pe genunchii ridicaţi.

— Noi i-am atacat *pe ei,* sublinie băiatul.

— Crezi că nu ne sunt duşmani? întrebă Chimalpopoca.

— Nu trebuie să fie aşa, veni răspunsul.

— Pentru mine nu poate fi decât într-un singur fel, spuse Chimalpopoca. Stă scris în zodii.

Capitolul 4

Owen nu-l recunoscuse pe Javier de la bun început, dar era foarte sigur că ştiau unul de prezenţa celuilalt, numai că nu puteau fi ei înşişi în Animus. Nu trebuia decât să-şi joace rolurile de duşmani ancestrali din amintirea lor comună, şi asta provoca un disconfort emoţional destul de apropiat de realitatea din prezent, pe care Owen se vedea nevoit să-l suprime ca să se poată întoarce în mintea lui Alfonso.

Mintea aceea nu era un loc plăcut. Alfonso făcuse câteva lucruri urâte, de-a dreptul atroce, în Cuba şi pe teritoriul Maya, în Potonchán, cu cinci luni înainte. Cu toate că Owen nu trăise direct acele amintiri şi nu voia să se gândească la ele, perceperea existenţei lor dăduse culoare bătăliei în care tocmai luptase şi pe care o câştigase.

Pe Alfonso, victoria mai continua să-l surprindă. Fusese îngrijorat la vederea războinicilor masaţi pe câmpie, dar căpitanul îi însufleţise pe el şi pe ceilalţi şi îi condusese la victorie cu strigătul

„Pentru Santiago[4] şi pentru Spania!”

Aşa era când îl urmai pe Cortés.

Comandantul lor îi înfrânsese pe guvernatorii trădători şi înăbuşise revoltele puse la cale de rivalii dornici să-l ucidă şi, cu toate că expediţia începuse să se desfăşoare în condiţii cumplite, oamenii încă aveau încredere în el. Chiar şi după ce scufundase la Veracruz toate corăbiile lor, tăindu-le orice posibilitate de retragere şi făcându-i să eşueze pe acel pământ străin bântuit de friguri, Alfonso îl respecta şi îi era loial. Avea s-o facă şi de acum încolo, urmându-l până la porţile iadului. Şi de fapt chiar într-acolo se îndreptau.

Tenochtitlan.

Era capitala imperiului aztec şi locul unde se afla comoara împăratului. Lui Alfonso îi alerga sângele mai iute prin vene când îşi imagina aurul şi partea care avea să i se cuvină din toată acea bogăţie.

Dar pentru a ajunge la oraşul fabulos era nevoie să se lupte cu toţi băştinaşii aceia, pe care Cortés credea că trebuie să şi-i facă aliaţi. O strategie care lui Alfonso nu-i plăcea şi pe care nu putea s-o înţeleagă. Le văzuse de la distanţă ritualurile păgâne, văzuse ce măcel săvârşeau în faţa idolilor lor. În indienii însetaţi de sânge nu puteai avea încredere, şi totuşi Alfonso avea încredere în Cortés.

— L-ai dus pe noul prizonier în casă? întrebă un alt oştean, de la postul său din apropiere.

— Da, răspunse Alfonso.

4 Numele spaniol al Sf. Iacob, apostolul care a adus creştinismul în Spania (n.tr.).

— E rănit?

— Nu grav.

— Bine. Căpitanul o să fie încântat. Du-le ceva de mâncare.

El dădu din cap şi se îndreptă fără tragere de inimă către unul dintre focurile la care se gătea. Acolo găsi nişte carne grasă, de-a câinilor fără păr îngrăşaţi şi mâncaţi de indienii din locurile acelea, şi le-o duse prizonierilor. Cel tânăr, capturat cu o zi înainte, o primi cu recunoştinţă, însă celălalt, pe care abia îl prinseseră, o refuză. Asta nu putea să dureze. Cortés avea să-l câştige de partea lor.

Alfonso îşi luă în primire postul de santinelă din faţa cocioabei din chirpici şi rămase în aşteptare. Avusese destul noroc să scape nevătămat din încăierare, aşa că i se ordonase să stea de pază. Nu fiindcă ar fi fost nevoie să-i păzească cineva pe cei doi indieni. Sau cel puţin nu pe primul. Însă ultimul capturat, cel care omorâse iapa lui Juan Sedeño, trebuia ţinut sub pază. Era fără îndoială un soi de căpetenie, un cacic, nicidecum indolent sau laş, ca majoritatea celorlalţi. Alfonso aproape că avea motiv să-l admire.

Ziua se scurse fără alte incursiuni ale războinicilor băştinaşi, iar acel răgaz le permisese să-şi îngroape morţii. Cortés poruncise ca ritualurile să se desfăşoare pe ascuns, săpând morminte sub podelele caselor, ca să nu vadă niciun indian că *teotl,* cum le spuneau ei străinilor, sunt muritori.

Către seară, graţioasa Marina veni la prizonieri împreună cu preotul Geronimo de Aguilar. Era cea mai frumoasă indiancă pe care-o văzuse Alfonso

până atunci, o sclavă oferită lui Cortés, care între timp câştigase încrederea căpitanului. Preotul era un franciscan naufragiat, ajuns pe jumătate sălbatic după ce trăise opt ani printre mayaşi. Împreună, cei doi izbuteau să traducă spusele căpitanului în limba vorbită în acele locuri.

La apropierea lor, Alfonso îşi îndreptă spatele şi sângele îi năvăli în obraji când femeia oacheşă trecu pe lângă el ca să intre pe uşă, dar focul din trup i se stinse sub privirea moralizatoare a preotului şi intră în urma celor doi cu privirea în jos.

Se opriră în dreptul ultimului prizonier şi Aguilar îngenunche lângă el. Apoi vorbi cu Marina în mayaşă, limba ei, şi ea i se adresă prizonierului în limba aztecă, iar Alfonso nu înţelese nimic din tot ce spuneau, pentru că nimic nu era în spaniolă. Se neliniştea întotdeauna când era martor la un astfel de schimb de replici, fiindcă nu izbutea niciodată să scape de gândul şi de teama că oamenii aceia stranii uneltesc împotriva lor.

După ce mai multe cuvinte trecură astfel de la unul la altul, Aguilar începu să slăbească legăturile prizonierului.

Alfonso făcu un pas spre ei.

— Ce faci? întrebă.

— Fac ce-a ordonat Cortés.

— Dar dacă…

— Fac ce-a ordonat Cortés, repetă Aguilar lămurind lucrurile, deşi Alfonso rămase cu mâna pe sabie.

Cacicul îşi frecă încheieturile mâinilor acolo unde legăturile îi muşcaseră din piele şi unde încă

mai era mânjit de sângele iepei; petele se uscaseră şi acum crăpau şi se cojeau ca nişte cruste. Indianul îi spuse ceva Marinei, părând furios şi duşmănos, iar ea îi spuse ceva lui Aguilar, după care vorbiră în ordine inversă şi continuară în felul acesta. După câteva replici, Marina scoase nişte mărgele de sticlă şi i le oferi prizonierului, o mită înfăţişată ca un dar.

Bărbatul le refuză cu un dezgust evident.

— Ce spune? îl întrebă Alfonso pe preot.

— N-o să ne-ajute. Aguilar se ridică în picioare. Preferă să-l sacrificăm zeului nostru.

— Ce? exclamă Alfonso şi, sub groaza lui, Owen se temu pentru Javier.

Însă, dacă făcea ceva în privinţa asta, simularea s-ar fi întrerupt.

— Nu… spuse Alfonso. Nu-i înţeleg pe sălbaticii ăştia.

— Ei cred că, dacă nu le dau sânge zeilor lor, soarele n-o să mai răsară, răspunse Aguilar. Lumea o să-şi găsească sfârşitul. Pentru ei, sacrificiile nu înseamnă cruzime, ci un act necesar al renaşterii.

— Vorbeşti ca unul dintre ei, zise Alfonso, riscând să-l ofenseze.

Dar preotul n-o luă drept ofensă.

— Am ajuns să-i înţeleg.

— Atunci trebuie să fii şi tu sălbatic, spuse Alfonso în clipa următoare, cu o înjurătură care-l umplu pe Owen de oroare.

— Dar poţi cu siguranţă să înţelegi onoarea, ripostă Aguilar. Crede că-i e menit să moară ca prizonier. Nu vrea să fugă de asta. Crede că, primind să fie solul nostru, cum îi cere Cortés, ar

deveni laş.

În timpul discuţiei lor, Marina rămase tăcută, însă atentă, la fel ca prizonierii. Owen îşi dorea să existe un mod de a vorbi cu Javier în timpul simulării, dar nu părea să fie niciunul, cel puţin nu cu acel model de Animus modificat de Monroe. Îi venea greu să-şi predea mintea şi trupul acelui conchistador, străbunului său rasist. Îi venea greu să admită că are astfel de amintiri, că are ADN-ul acelui bărbat amestecat cu al său.

Marina îi spuse ceva lui Aguilar şi preotul răspunse dând aprobator din cap. Se îndreptară amândoi spre uşă.

— Unde plecaţi? întrebă Alfonso.

— Să-l aducem pe căpitan, zise Aguilar.

— Dar e dezlegat, replică Alfonso arătând către cacicul captiv.

— Atunci îţi sugerez să-l păzeşti, răspunse Aguilar, apoi ieşi împreună cu indianca.

Alfonso se postă în faţa uşii, cu umbra întinzându-i-se către interior, pe podea, mărită, imensă. Primul prizonier, cel docil, clătină din cap către cacic şi îi vorbi cu asprime. Apoi se duse în colţul unde-şi avea rogojina de dormit şi se culcă cu spatele la ei. Cacicul nu răspunse, dar văzând cu ce privire cruntă îl fixa şi cum îi tremurau fălcile încordate, Alfonso se pregăti să-şi scoată sabia în orice clipă.

Un moment mai târziu, primul prizonier începu să sforăie. Alfonso remarcă încă o dată cât de leneşi erau indienii aceia, deşi Owen ar fi vrut să-l amuţească. Dar n-aveai cum să faci să tacă o amintire. Se văzu nevoit să suporte, neavând cum

să vorbească despre asta cu Javier, pe când timpul trecea şi tensiunea din colibă creştea.

În cele din urmă, de afară se auziră voci apropiindu-se. Owen se întrebă ce-aveau să-i facă spaniolii lui Javier dacă străMoşul lui refuza să coopereze. Nu ştia dacă ar fi putut să stea liniştit şi să privească în cazul în care prietenului său i s-ar fi întâmplat ceva rău. Dar deocamdată se străduI din răsputeri să rămână în spatele liniei care îi despărţea mintea de a lui Alfonso. Javier părea să facă acelaşi lucru şi îşi păstrară rolurile de paznic şi de prizonier.

Cortés intră încă purtându-şi armura, cu soarele bătându-i din spate şi reflectându-i-se de umeri în răbufniri de lumină orbitoare, care-l făcură pe Alfonso să-şi mijească ochii. Marina şi Aguilar trecură pragul în urma căpitanului.

Alfonso îşi înclină capul.

— Atenţie, domnule. Prizonierul nu e legat.

— Ştiu, răspunse Cortés. Nu-mi fac griji.

Odată ce auzi vocea căpitanului său şi văzu cât de calm este, Alfonso descoperi că nici el nu mai este îngrijorat.

— Le-ai dat să mănânce oamenilor ăstora? îl întrebă Cortés.

— Da, domnule.

— Asta mă bucură. Cortés se-ntoarse spre Aguilar. L-ai asigurat că noi dorim pace?

Aguilar dădu din cap.

— Da, domnule.

Owen se întrebă cum li s-ar fi putut da crezare, după lupta pe care abia o încheiaseră, dar Alfonso n-avea astfel de îndoieli.

— Fă-o din nou, îi ceru Cortés. În prezenţa mea.

Aguilar îi vorbi Marinei, iar ea traduse pentru prizonier. În vreme ce îi vorbea, atitudinea lui păru să se îmblânzească şi răspunse pe un ton mai puţin categoric.

— Se întreabă când o să fie sacrificat, traduse Aguilar.

— Spune-i c-o să-l cruţ, îi ceru Cortés preotului. Şi că o să-i ofer daruri.

Traducerea se făcu după acelaşi tipic şi caicului i se oferiră din nou mărgelele de sticlă de care se folosea căpitanul ca să-i momească şi ca să-i mituiască pe indieni. De data asta, prizonierul le acceptă.

— Spune că nu vrea să se împotrivească destinului său, traduse Aguilar. Crede că-i e sortit să moară ca prizonier de război. Ca jertfă adusă zeului nostru.

— Spune-i că am alte planuri pentru el, zise Cortés. Vreau să-i ducă regelui său un mesaj. Făcând-o, poate fi unealta făuritoare a păcii dintre popoarele noastre. Dacă e gata să creadă în mine, îl voi ajuta să-şi elibereze ţara de sub tirania lui Moctezuma şi a aztecilor.

După ce i se traduseră cuvintele căpitanului, prizonierul îşi înălţă fruntea şi îl privi cu ochi îngustaţi. Alfonso îi urmărea expresia feţei, în aşteptarea clipei în care indianul se va preschimba într-unul dintre devotaţii lui Cortés, care avea o foarte mare putere de convingere. Urmă un răstimp de tăcere, căpitanul privind în jos din înălţimea încrederii în sine şi a puterii sale. Stătea

acolo, strălucitor în armură şi strângând în mână un pumnal aparte, pe care-l purta întotdeauna la şold, un dar de la Carol al V-lea, care îl primise de la Alfonso al V-lea, regele Aragonului, căruia îi fusese dat de Papa Calixt al III-lea.

Apoi sosi clipa, prizonierul făcu ochii mari şi dădu aprobator din cap. Îi vorbi Marinei pe un ton considerat de Alfonso plin de respect, iar ea tălmăci pentru Aguilar, care traduse pentru Cortés.

— O să fie solul tău, zise preotul.

— Asta mă bucură, spuse Cortés luându-şi mâna de pe pumnal.

Ce s-a întâmplat adineauri? strigă vocea lui Monroe, aducându-l brusc pe Owen la suprafaţă, peste amintirea lui Alfonso. *Ce e asta?*

Owen nu ştia despre ce vorbeşte, dar, înainte de a apuca să întrebe sau să răspundă, auzi din nou în ureche glasul lui Monroe.

Trebuie să-ntrerup imediat. Şocul ar putea fi destul de dur. Ţineţi-vă bine!

Coliba explodă. Lumea simulării se spulberă într-o altă răbufnire de lumină care păru să-i despice mintea, sfâşiind trupul lui Cortés, pe al Marinei şi pe al lui Geronimo de Aguilar. Durerea trecu prin capul lui Owen, trasând un arc, şi băiatul reuşi cu mare efort să nu ţipe, strângând cu putere din ochi până când încetă.

Erau din nou în Coridorul Amintirilor, încă în trupurile strămoşilor lor.

— Ce naiba ai făcut? întrebă Javier. De ce ne-ai scos din simulare?

E... ăă... complicat, răspunse Monroe. *Simularea era pe punctul să devină instabilă. A fost*

mai bine să vă scot înainte de a se întâmpla.

— Mai bine decât ce tocmai s-a întâmplat? ripostă Owen. Am avut senzaţia că-mi arde creierul.

Pentru asta îmi cer scuze. Staţi liniştiţi. Trebuie să verific câteva lucruri...

— Ce lucruri? întrebă Owen.

Dar Monroe nu-i răspunse.

— Îţi vine să crezi că s-a purtat o bătălie ca aia? spuse Javier. N-a fost de-a dreptul sălbatică?

— Ba da, răspunse Owen. Numai că strămoşul meu a fost un monstru.

— Nu mi s-a părut chiar atât de rău, spune Javier. Nu pentru un conchistador.

— Nu ştii ce-a făcut, zise Owen pipăindu-şi mânerul lustruit al sabiei. Dar nu-mi place să mă gândesc la asta, aşa că nu mă întreba.

— N-o să te-ntreb, promise Javier. Oricum, cred că pot ghici. Se uită în jos, la mâinile sale. Şi Chimalpopoca a făcut câteva chestii demenţiale.

— Chimapo şi mai cum?

— Chimalpopoca. Ăsta e numele meu… adică al lui. Începe să devină derutant, nu-i aşa?

— Nu. Eu nu semăn deloc cu tipul ăsta.

— E totuşi o chestie destul de nebunească, nu?

Owen ridică din umerii lui Alfonso.

— Cred că da…

OK, spuse Monroe. *Pot să vă scot imediat din Coridor. Sunteţi pregătiţi?*

— Mai mult decât pregătiţi, răspunse Owen.

OK, simularea se încheie peste trei secunde, două, una...

Coridorul se sfărâmă, însă cu mai multă

blândeţe decât o făcuse simularea cu puţin înainte. Owen închise din nou ochii şi, când îi deschise, era întins pe podeaua autobuzului, holbându-se la negura pustie a vizorului mort. Îşi scoase casca şi-l văzu pe Monroe deasupra lui, grăbindu-se să-l deconecteze de fotoliu pe Javier, care întrebă:

— În ce mod a devenit simularea instabilă?

— Animusul ăsta n-a fost proiectat ca să introducă două persoane în aceeaşi simulare, răspunse Monroe.

Termină cu Javier şi se aplecă spre Owen, pe care îl deconectă şi-l ridică în picioare, totul cu mişcări brutale şi pripite.

— Componentele modificate de mine se pot supraîncărca. Şi, dacă se întâmplă, se închide sistemul.

— Şi ai ştiut asta înainte de a ne trimite acolo? întrebă Owen.

— Ăă… da, răspunse Monroe.

Apoi îi conduse cu forţa prin autobuz, pe lângă toate monitoarele, către uşa din faţă.

— Îmi cer iertare pentru asta. Am crezut c-o să reziste.

— Asta-i treabă de mântuială, zise Javier.

— Hei, ripostă Monroe, măcar aţi trăit, pentru scurt timp, experienţa Animusului. Deschise uşa autobuzului. Dar acum e timpul să plecaţi.

— O clipă, spuse Owen.

Era evident că Monroe încerca să scape de ei şi se purta bizar. Elevii liceului aveau încredere în el pentru că se dovedise un tip de treabă, oarecum rebel, şi, ca IT-ist, închidea ochii la ceea ce făceau ei pe computer şi online. Era întotdeauna calm.

Însă acum părea speriat de ceva.

— Serios, ce s-a întâmplat? insistă băiatul.

— Nimic, răspunse Monroe împingându-i uşor pe amândoi în josul scării. Doar ceva prea multă adrenalină. M-am speriat puţin.

Javier coborî primul din autobuz.

— Stai puţin, ne-am aflat în pericol?

Coborî şi Owen şi se întoarse spre Monroe. IT-istul îşi frecă fruntea.

— Poate. Dar cred că v-am scos la timp.

— *Crezi?* întrebă Owen.

— Sunt sigur, preciză Monroe. Sunt sigur că v-am scos la timp.

Owen simţi cum este cuprins de teamă, întrebându-se dacă maşinăria îi putea leza cumva creierul.

— Duceţi-vă acasă, adăugă Monroe. Grăbiţi-vă. N-aţi păţit nimic.

Apoi închise uşa autobuzului.

Cei doi băieţi rămăseseră tăcuţi. Se priviră fix, după care se uitară în direcţia autobuzului.

Motorul porni şi toate farurile vehiculului se aprinseră, cu lumina albă din faţă şi cea roşie a stopurilor strălucind printr-un nor de gaze de eşapament cu miros de ars. Schimbătorul de viteze scrâşni şi autovehiculul se puse în mişcare. Owen şi Javier se traseră deoparte când Monroe îl scoase din parcare cu spatele, pentru a se îndepărta apoi încet, lăsându-i singuri în parcul industrial.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Javier. Unde pleacă?

— Habar n-am, răspunse Owen.

— De ce s-a speriat?

— Înainte de a întrerupe simularea, a întrebat ceva.

Javier ridică din umeri.

— A fost ciudat, omule.

— Ce? Monroe? Animusul?

— Şi, şi. Totul. Animusul. A fost o chestie nebunească, este?

— Este, încuviinţă Owen. Nebunească.

Javier îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Ei, aş face bine să mă duc acasă.

— Da. Şi eu.

Owen se întrebă dacă a doua zi, la şcoală, între ei doi avea să se schimbe ceva ca urmare a celor întâmplate.

Se despărţiră şi Owen se întoarse cu aceleaşi autobuze, dar avu mai mult de mers pe jos, fiindcă, la acea oră, cel de pe ultima linie nu mai circula. Când ajunse în faţa casei bunicilor săi, pe cerul întunecat un contur luminos anunţa că noaptea e pe sfârşite. Dar era încă foarte devreme. Prea devreme ca să se fi trezit cineva.

Însă în casă toate luminile erau aprinse.

Capitolul 5

Bunicii şi mama lui se treziseră şi stăteau în jurul mesei din bucătărie. Bunica era în halatul de baie pufos, roz bombon, cu părul pe bigudiuri sub un fileu. Bunicul îşi pusese în grabă o pereche de pantaloni de trening şi un tricou, însă mama era complet îmbrăcată. Când intră Owen, îşi ridicară toţi privirile, iar mama se grăbi să se ridice şi să-l strângă la piept, înconjurându-i gâtul cu braţele.

— Oh, slavă Domnului! exclamă. Credeam că ai…

— Ce credeai? zise Owen.

— Unde-ai fost? îl întrebă bunicul, cu o voce mult mai aspră decât după-amiază, în atelier.

— Pe-afară.

— Făcând ce? insistă bunicul.

— Doar m-am plimbat.

Bunica oftă, sprijinindu-şi coatele pe masă, şi se frecă la ochi.

— Doar te-ai plimbat, repetă bunicul.

— Da, întări Owen. Doar m-am plimbat.

— Ei, acum eşti acasă, spuse mama.

Owen încercă să zâmbească.

— Îmi pare rău că v-am făcut griji.

Femeia îl îmbrăţişă din nou, apoi îl eliberă.

— Cred că ar trebui să ne-ntoarcem în pat şi să-ncercăm să dormim măcar un pic. Tu trebuie să mergi la şcoală, iar eu intru în primul schimb.

— Da, ar fi bine, spuse Owen, uşurat şi surprins fiindcă mama era gata să treacă peste asta atât de uşor.

Dar bunicul se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi desfăcu braţele ca pe nişte aripi.

— Numai atât? Numai atât ai de spus?

— Tată, te rog…

— Nu, clătină din cap bătrânul. Nu, asta e treabă serioasă. Nu ştii ce a…

— Ştiu că s-a-ntors cu bine acasă, spuse mama lui Owen. E tot ce contează.

— Nu e tot ce contează. Bunicul se uită în ochii băiatului. Contează ce face pe străzi la ora asta. N-ar trebui să-l laşi să plece aşa de-acasă. N-ar

trebui…

— E fiul meu, ripostă ea. Îl cresc cum ştiu eu.

— Te afli sub acoperişul nostru, sublinie bunicul. Şi, dacă ţii minte, nu e primul copil din familia asta care pleacă noaptea pe furiş. Nu vreau să se repete trecutul.

Asta o redusese la tăcere pe mama lui Owen, părând să piardă acel ceva pe care-l găsise înăuntrul ei şi care, pentru scurt timp, o îndemnase să-şi apere fiul. Băiatul înţelese că rămăsese din nou pe cont propriu.

— M-ai prins, bunicule, spuse. M-am dus să jefuiesc o bancă.

Bunica îşi trânti mâinile pe masă, răpăind scurt pe tablă, cu degetele. Bunicul făcu ochii mari, iar mama oftă.

— Da, continuă Owen. A fost un imbold irezistibil, înţelegeţi? Ca atunci când ţi se face poftă de un hamburger sau de altceva. Trebuia pur şi simplu să jefuiesc o bancă, a fost un soi de instinct. Dar nu vă faceţi griji, în drum spre casă am donat banii unui orfelinat. Sunt un tip de genul lui Robin Hood.

— Owen, te rog, interveni mama. Nu ajuţi cu nimic.

— Nici tu, ripostă el.

— Nu vorbi aşa cu mama ta! Bunicul îndreptă spre el un deget acuzator. Dă dovadă de puţin respect.

— *Respect?* se miră Owen. Nici măcar nu ştiu ce sens are cuvântul ăsta pentru tine.

— Ba da, ştii. Bunicul se ridică în picioare, fapt pentru care se plânseră discret scaunul împins cu

partea din spate a genunchilor şi tăblia mesei, în care-şi apăsă încheieturile degetelor. Sau, cel puţin, m-am străduit să te-nvăţ ce este respectul.

— Cum? Spunându-mi că tata a fost un gunoi?

La asta răspunse bunica.

— Nu facem altceva decât să-ţi spunem adevărul…

— Ăsta nu e adevărul! strigă Owen.

— Ba da, este, îl contrazise bunica îmblânzindu-şi tonul vocii. Tatăl tău era dependent de jocurile de noroc şi niciunul dintre noi nu ştia. Şi-a adunat vechii prieteni şi au jefuit împreună o bancă. A împuşcat un paznic nevinovat, aşteptat acasă de nevastă şi de doi copii. Tatăl tău a avut noroc că n-a fost condamnat la moarte…

— A fost condamnat la moarte, spuse Owen.

Bătrâna strânse din buze.

— Nu ne aşteptăm să nu-ţi iubeşti tatăl. Dar ne aşteptăm să fii sincer cu tine însuţi în privinţa lui.

Owen era sincer. De-asta nu credea niciun cuvânt din tot ce înşirase ea. Pur şi simplu nu era cu putinţă ca tatăl lui să fi săvârşit astfel de lucruri. S-o creadă ar fi fost o rezolvare simplă. Adevărul greu de dovedit era că foştii prieteni ai tatălui său înscenaseră totul.

— Apropo de sinceritate, zise bunicul, aş vrea totuşi să ştiu de ce-ai ieşit. N-o face pe deşteptul. Spune-mi şi gata. Fiindcă, la ora asta din noapte, nu-mi place niciuna dintre ideile care-mi trec prin cap.

Owen decise că singura cale de scăpare era să le dezvăluie o parte din adevăr.

— M-am întâlnit cu Javier.

— Cu golanul ăla? exclamă bunicul. De ce?

— Nu e golan, ripostă Owen controlându-şi frustrarea. Am… avut ceva de vorbit cu el.

— Ce anume? întrebă bunica.

— Ceva în legătură cu tata. Ceva despre care e clar că nu pot vorbi cu niciunul dintre voi.

Asta-i amuţi pe moment, fiindcă, după tot ce susţinuseră, n-aveau cum să-l contrazică.

— Îţi mulţumesc că ne-ai spus, zise mama.

Owen ridică din umeri.

— Da, bine. Nu prea mi-aţi lăsat de ales, este?

— Data viitoare, spune-ne când pleci, îi ceru bunicul. Îţi pot respecta nevoia de a sta de vorbă cu cineva de vârsta ta. Şi îţi pot respecta intimitatea. Dar trebuie să ştim că eşti în siguranţă.

— Bine, încuviinţă Owen.

— Şi nu uita ce-am spus mai devreme. Bunicul veni în faţa lui şi-i puse o mână pe umăr. E uşor să te trezeşti amestecat până peste cap în ceva urât. Aşa că fii prudent. OK?

— OK.

Pe urmă i se îngădui să se retragă în camera lui, unde nu reuşi s-adoarmă cu adevărat.

◥◥◥

În aceeaşi dimineaţă, când ajunse la şcoală, Javier îl aştepta în faţa clădirii. Asta îl surprinse oarecum, dar se bucură la gândul că, poate, simularea din Animus refăcuse o parte din vechea lor prietenie.

— A fost totul OK când ai ajuns acasă? întrebă

Javier.

— M-au prins când m-am întors, răspunse Owen. Sunt sigur că mama a crezut c-am fugit. Dar s-a terminat cu bine.

— Te-au prins? Javier fluieră. Omule, dacă m-ar fi prins mama, n-aş mai fi acum aici, asta ţi-o pot spune. Se teme prea tare c-o să intru într-o bandă, ca fratele meu.

Se îndreptară împreună către intrarea principală a şcolii.

— Ce face fratele tău? întrebă Owen.

— A ieşit din închisoare. Încearcă să nu mai dea de nicio belea.

— Şi tatăl tău?

Pe vremuri, când erau mai apropiaţi, Javier îi povestea că nu reuşea niciodată să fie suficient de muncitor şi de dur ca să-şi mulţumească tatăl, care îşi începuse viaţa în condiţii mult mai grele.

Javier îşi lăsă privirea în pământ.

— E la fel. Dar bunicul tău?

— La fel.

Trecură pragul şcolii şi intrară în sala de mese, unde elevii își mâncau micul dejun sau doar se adunau în grupuri, pentru pălăvrăgeala dinainte de ore. De tavan atârna un banner imens, împodobit cu mascota şcolii, un om al nordului completat cu un coif din carton cu coarne, despre care Javier zicea că, de fapt, nu fusese purtat niciodată de vikingi.

— Vreau să discut cu Monroe, spuse Javier. Vii şi tu?

— Despre noaptea trecută?

— Da. Vreau să ştiu de ce ne-a decuplat aşa.

Traversară sala, apoi urcară pe scara largă până la primul etaj. Acolo se îndreptară spre laboratorul principal de informatică al liceului, unde îşi avea Monroe biroul. Dar, după ce bătură la uşă, le deschise un alt bărbat, un tip chel, cu ochelari, cămaşă ecosez cu nasturi la colţurile gulerului şi pantaloni kaki.

— Unde e Monroe? întrebă Owen.

— N-am idee, răspunse necunoscutul. Azi-noapte a lăsat un mesaj prin care anunţa că demisionează.

— Şi-a dat demisia? se miră Javier.

Bărbatul aprobă din cap.

— Da, şi încă fără preavizul de două săptămâni. Îl suplinesc eu momentan. Aruncă o privire în birou, peste umăr. Ca să fiu sincer, încă încerc să-mi dau seama ce făcea. Aveţi nevoie de ceva?

— Nu, răspunse Owen. E în ordine.

— OK.

Bărbatul se răsuci pe călcâie şi se întoarse la biroul vechi care fusese al lui Monroe.

Javier se uită în ochii lui Owen şi-i făcu semn cu capul să se îndepărteze de uşă.

— Începe să devină straniu, spuse după ce ajunseră destul de departe.

— Ştiu.

— De fapt, cum ai intrat în legătură cu el?

— N-a fost mare lucru. Am aflat de la un băiat că are o consolă de jocuri Animus şi uneori lasă elevii s-o folosească. Nu mai cunosc pe nimeni care să aibă una. L-am întrebat dac-o pot folosi şi eu, şi mi-a spus când şi unde.

— Iar acum a dispărut. Şi are ADN-ul nostru, ca şi pe al altor elevi.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. Dar sunt cât se poate de sigur c-a pus ceva la cale.

Owen n-avea idee despre ce ar fi putut fi vorba şi nu se părea că vor afla vreodată. Clopoţelul sună înainte de a apuca să vorbească mai mult despre asta.

Prietenul lui se uită în jur, la elevii care se îndreptau spre clasele lor, şi redeveni brusc noul Javier, cel pe care Owen nu-l cunoştea.

— Cred c-o să ne mai vedem, spuse, iar fraza sună, cumva, decisiv.

— Ne mai vedem, răspunse Owen, dându-şi seama că poate lucrurile nu redeveniseră ca odinioară, aşa cum sperase el.

Javier se îndepărtă. Owen intră în sala lui de clasă.

Îşi petrecu restul zilei întrebându-se ce se întâmplase cu Monroe. Nu fusese angajat la liceul lor decât un an, şi cine ştie cu ce se ocupase înainte? Lucrase la un moment dat pentru Abstergo. Iar felul în care îi smulsese din simulare şi demisia lui neaşteptată îl făceau pe Owen să-i dea dreptate lui Javier când spunea că se petrece cu siguranţă ceva neobişnuit.

Pe de altă parte, când se întoarse acasă, avu impresia că acolo lucrurile se îmbunătăţiseră simţitor. Bunica opri televizorul şi se oferi să-i facă un sandvici. Rămase cu el în bucătărie în timp ce mânca şi îi vorbi despre grădinăritul ei, apoi îl întrebă cum fusese ziua lui. La scurt timp după

aceea, bunicul avu nevoie să dea o fugă până la magazinul cu piese auto, aşa că Owen îl însoţi şi, la întoarcere, luară câte un milkshake. Era ca şi cum bunicii ar fi regretat ceva şi ar fi încercat să-şi repare cumva greşeala.

— Mâine mergem în vizită la stră-mătuşa ta, Susie, spuse bunicul când ajunseră pe strada lor. O să facă o mică operaţie şi rămânem peste noapte cu ea.

Paiul lui Owen icni şi bolborosi în timp ce sorbea ultimele picături din shake-ul lui cu caramel.

— OK.

— Aşa că o să fii singur până se-ntoarce mama ta de la serviciu.

— E-n ordine.

Mai stătuse singur de o grămadă de ori până atunci. Se părea că lipsa lui de-acasă în timpul nopţii îi tulburase cu adevărat.

— Mama ta e în schimbul de seară, adăugă bunicul.

— O să fiu bine.

— În regulă, atunci.

În seara aceea, nimeni nu aduse vorba nici despre tatăl lui Owen, nici despre notele lui. Dar nici despre discuţia din zorii zilei, şi niciunul dintre bunici nu se scuză de fapt pentru nimic. Când se întoarse acasă, mama îl îmbrăţişă în tăcere, dar ochii ei obosiţi şi trişti n-aveau nevoie de cuvinte ca să-i dezvăluie disperarea, iar băiatul înţelese că, în realitate, nu se schimbase nimic. Viaţa lui redevenise cea de mai înainte, numai că acum nu mai avea nici măcar ceea ce luase drept ultima lui

opţiune.

A doua zi, în drum spre şcoală, avu senzaţia că îl urmăreşte cineva. Mai întâi se gândi că bunicul lui îl controlează, dar, ori de câte ori se uită în urmă, nu văzu decât trecători şi maşini care îşi vedeau de ale lor şi ştia că bunicul nu avea cum să fie atât de discret. Totuşi, senzaţia că e ţintuit de o pereche de ochi continuă să-i înţepe ceafa până când ajunse la şcoală.

Monroe nu apăruse. Se părea că plecase definitiv. Owen trebuia să găsească o cale de a dovedi nevinovăţia tatălui său fără ajutorul memoriei genetice. Înainte de încercarea cu Animusul, le scrisese tuturor organizaţiilor juridice care se ocupau de condamnările pe nedrept, dar toate refuzaseră să ia în considerare cazul lui. Toţi avocaţii aceia spuneau că-şi dedică timpul şi energia eliberării din închisoare a clienţilor vii, nu reabilitării celor deja morţi acolo.

Cu Javier, lucrurile nu se îmbunătăţiseră decât foarte puţin. Când trecu pe lângă el pe coridor, după a doua oră de curs, Javier dădu din cap şi-l salută, dar era cu ceilalţi prieteni ai lui, aşa că Owen nu se opri să stea de vorbă. Însă, după ore, în drum spre casă, Javier îl ajunse din urmă.

— Hei, ai auzit ceva despre Monroe? îl întrebă.

Owen clătină din cap.

— Nu cred că se mai întoarce.

— E aproape ca şi cum ar fugi de cineva.

— În dimineaţa asta, am avut senzaţia că sunt urmărit, spuse Owen.

— Şi eu am avut aceeaşi senzaţie ieri, zise Javier. Ce se petrece?

— Nu ştiu.

— Mă gândeam să mă-ntorc în parcul industrial. Doar ca s-arunc o privire mai atentă, pe lumină. Vrei să vii şi tu?

— Chiar acum?

Bunicii lui Owen nu erau acasă. Dacă se întorcea înainte de ieşirea mamei lui din schimb, totul era în ordine.

— OK, să mergem.

Îşi schimbară direcţia şi se îndreptară spre o staţie de autobuz. De acolo refăcură, destul de exact, traseul ales de Owen cu două nopţi în urmă şi ajunseră în scurt timp în parcul industrial. Ziua, locul nu părea tot atât de părăsit ca pe întuneric. Vehiculele parcate ici şi colo erau ceva mai numeroase, iar unele dintre depozite şi din celelalte clădiri se aflau încă în folosinţă, măcar parţial. Găsiră locul unde fusese parcat autobuzul lui Monroe, cauciucurile groase turtiseră iarba şi lăsaseră urme pe pietriş. Cei doi băieţi inspectară locul, dar nu găsiră niciun indiciu.

Javier împrăştie pietrele mărunte cu o lovitură de picior.

— Ce facem aici?

— Nu ştiu, răspunse Owen. A fost ideea ta.

Javier făcu câţiva paşi într-o parte şi-n alta, apoi izbi din nou cu piciorul în pietriş.

— Vreau să mă-ntorc înăuntru.

— În Animus? De ce?

— Vreau să văd ce-a mai făcut.

— Cine?

— Chimalpopoca. Strămoşul meu. Pur şi simplu s-a dat bătut, omule. A intrat Cortés, iar el pur şi

simplu a dat înapoi.

— Cortés pare să fi avut efectul ăsta asupra tuturor, el…

— Nu, nu înţelegi. Javier încetă să se mai foiască şi se lovi cu pumnul în palma celeilalte mâini. Eram… Chimalpopoca era pe deplin pregătit să moară. Era un războinic, un om care-şi respecta principiile. Dar atunci pur şi simplu a cedat fără luptă.

Owen îşi dădea seama că asta atingea un punct sensibil undeva, în Javier, dar nu mai erau destul de apropiaţi ca să înţeleagă exact despre ce era vorba.

— De ce te agiţi pentru asta? S-a întâmplat acum câteva sute de ani.

— Crezi că nu ştiu? Dar n-am senzaţia că sunt sute de ani de-atunci. Mi se pare că n-au trecut decât două nopţi. Javier clătină din cap. S-o lăsăm baltă. Mă duc acasă.

— Javier…

— Ne vedem mai târziu.

Se îndepărtă, furios, înainte ca Owen să mai spună ceva.

Îl urmări cu privirea, mai inspectă o dată locul, apoi porni către casa bunicilor. Până la întoarcerea mamei mai era destul timp, aşa că se hotărî să parcurgă pe jos cea mai mare parte a drumului, lăsându-şi gândurile şi picioarele să hoinărească la întâmplare, până când îşi ridică privirea şi văzu că nu mersese chiar atât de fără ţintă cum îşi închipuise. Banca pe care tatăl său fusese acuzat c-a jefuit-o se afla la numai două cvartale distanţă.

Se abătu din drum ca s-o vadă. Nu mai fusese

acolo decât o singură dată, dar chiar şi atunci nu trecuseră decât cu maşina pe lângă clădire, iar bunicii şi mama lui amuţiseră pe de-a-ntregul, ca şi cum s-ar fi aflat în trecere pe lângă un mormânt deschis. Clădirea i se păruse lui Owen, cumva, sinistră, iar acum îi dădu aceeaşi impresie. Era lucioasă, modernă, toată numai sticlă întunecată la culoare şi colţuri ascuţite, plină de birouri la parter, cu sigla MALTA BANKING CORPORATION scrisă cu roşu intens pe toate ferestrele şi cu un banner publicitar pentru ratele dobânzilor.

Owen intră în holul cu podea de marmură cenuşie, cu un covor fără nimic distinctiv, cu miros de hârtie şi cu adierea blândă a aerului condiţionat. Casierii lucrau în tăcere în spatele ghişeelor, iar clienţii stăteau la coadă. Nu rămăsese nicio urmă care să amintească de jaf sau de uciderea paznicului, niciun ecou al focului de armă. În banca aceea, viaţa mergea pur şi simplu înainte, pentru toţi oamenii dinăuntru şi pentru economiile lor. Îşi vedeau de treabă, depunându-şi şi retrăgându-şi banii, de parcă viaţa lui Owen n-ar fi deraiat iremediabil din cauza celor întâmplate cândva acolo.

Sala i se păru dintr-odată mică şi înghesuită, iar aerul răcoros stătut. Se întoarse afară şi se aşeză pe o bancă de vizavi, cu faţa spre clădire. Rămase acolo şi o studie îndelung, se uită la oamenii care intrau şi ieşeau până când se termină programul şi paznicii încuiară uşile. Apoi se făcu ora 17.17, momentul în care se spunea că ieşise tatăl lui din toaleta în care se ascunsese ca să rămână în clădire. Pe urmă la 17.24 se trăsese

primul foc de armă, iar la 17.27 murise paznicul, din cauza hemoragiei. Owen încă ţinea minte fiecare eveniment din înşiruirea prezentată de procuror, aşa cum îşi amintea şi fiecare cadru din filmul alb-negru, cu rezoluţie mizerabilă, în care-l surprinseseră camerele de supraveghere pe atacatorul mascat. Rămase pe bancă în vreme ce se lăsa amurgul, derulându-şi în gând întreaga succesiune a evenimentelor în căutarea vreunei discrepanţe care îi scăpase. Căuta ceva trecut cu vederea de procuror şi de avocaţii apărării. Ceva care să-i trezească juriului îndoieli rezonabile.

Însă nu găsi nimic. Nici de data asta.

Se înserase şi pietonii nu mai umpleau trotuarele ca un şuvoi, preschimbându-se într-o prelingere, strop cu strop, aşa că Owen ştiu că se făcuse târziu. Afundat în gânduri, pierduse noţiunea timpului, dar acum îşi dădu seama că trebuie să plece. Se ridică în picioare, aruncă o ultimă privire către bancă, apoi se grăbi spre staţia de autobuz, însă ajunse cu două minute prea târziu. În loc să-l aştepte pe următorul, se hotărî să apeleze la unul de pe o altă linie, care l-ar fi dus acasă înainte de sosirea mamei sale, şi scurtă drumul către staţie, luând-o pe o alee.

Era, de fapt, o străduţă laterală îngustă, pe alocuri blocată de mormane de gunoi, de teancuri de palete de lemn şi de baloţi de sârmă. Când ajunse pe la jumătatea ei, avu din nou senzaţia că e privit, ca şi cum cineva s-ar fi aflat pe urmele lui. Se întoarse să se uite, iar de data asta văzu silueta unui bărbat care se îndrepta silenţios spre el.

Capitolul 6

Owen se gândi s-o ia la fugă. Se gândi să strige la străin, întrebându-l cine e. Se gândi să se ascundă pur şi simplu undeva, pe alee. Dar toate opţiunile păreau, în acel moment, reacţii exagerate. Era probabil doar altcineva care voia să scurteze drumul către strada alăturată. Se hotărî să-şi păstreze calmul şi să-şi continue drumul, însă grăbi pasul ca să nu fie ajuns de bărbatul din spatele lui.

Înainte de a apuca să se îndepărteze prea mult, paşii străinului se iuţiră în urma lui, auzindu-se tot mai aproape, şi le simţi ecoul reverberându-i în tot corpul. Fără să se mai uite peste umăr, începu din instinct să alerge uşor. Răpăitul paşilor urmăritorului crescu în intensitate, intrând în ritmul alergării lui, şi atunci băiatul ştiu că se petrece ceva neobişnuit şi o rupse de-a binelea la fugă.

— Owen! strigă o voce necunoscută. E OK! Owen, opreşte-te!

Dar el nu se opri, nu înainte de a ieşi de pe alee pe trotuarul următorului bulevard, scăldat în lumina stradală. Pe-acolo treceau mulţi oameni; o pizzerie şi un magazin de băuturi alcoolice din apropiere erau încă deschise. Se simţi destul de în siguranţă ca să se oprească şi să-şi aştepte urmăritorul, ca să afle cine e şi de unde îi ştie numele.

Bărbatul apăru o clipă mai târziu, într-un costum gri, cu pete de murdărie după trecerea pe aleea întunecoasă. Părea tânăr, avea părul castaniu tuns scurt şi trăsături rotunjite. Când

întâlni ochii lui Owen, oftă şi dădu din cap, apoi se îndreptă spre el.

— Îţi mulţumesc că m-ai aşteptat, spuse. Eu…

— Cine eşti? îl întrerupse Owen. De ce mă urmăreşti?

Bărbatul se uită în jur, dar nu la nivelul străzii. Privirea lui părea să caute mai sus, pe acoperişuri şi pe scările de incendiu.

— Ce-ar fi să mergem undeva, să stăm de vorbă?

— Nu merg nicăieri cu tine.

— Te înţeleg, spuse bărbatul. Atunci o să fiu scurt. Ai avut în ultima vreme de-a face cu un tip pe nume Monroe, nu-i aşa?

— Cu cine? întrebă Owen gândindu-se că e probabil vorba de ceva legat de dispariţia IT-istului.

— Ţi-a oferit acces la un Animus, nu?

— Ce e un Animus? *De unde naiba ştie ăsta atâtea?* Oricum, cine eşti?

— Monroe se află în posesia unei aparaturi furate, răspunse necunoscutul. Încercăm s-o recuperăm. Cooperarea ta ar fi apreciată.

Tipul lucra pentru Abstergo? Asta ar fi explicat, în primul rând, cum făcuse Monroe rost de Animus şi, poate, şi de ce dispăruse.

— Aş fi vrut să vă pot ajuta, spuse Owen. În Monroe avea mult mai multă încredere decât în individul acela. Ascultă, trebuie să plec. Îi întoarse străinului spatele. Sunt în întârziere; mama mă aşteaptă…

— Te-am văzut la bancă, insistă bărbatul, apăsând pe ultimul cuvânt.

Owen se opri şi se întoarse încet spre el.

— Te-am putea ajuta să-ţi rezolvi problema, spuse străinul, dacă ne-ajuţi s-o rezolvăm pe-a noastră.

— A, da? Şi care e problema mea?

— Crezi că tatăl tău e nevinovat.

Cuvintele îl surprinseră pe Owen şi, şocat, pe moment nu găsi niciun răspuns.

— Te-am putea ajuta să afli adevărul despre cele petrecute în noaptea aceea, adăugă necunoscutul.

— Ce tot spui? Owen îşi ridică vocea şi făcu un pas spre el. Ce ştii despre tata?

— O să primeşti toate explicaţiile. Dar trebuie să vii cu…

Bărbatul icni scurt. Se crispă, ca de durere, şi-şi ridică mâna de parcă ar fi vrut să pocnească o muscă, îndepărtându-şi-o de pe faţă. Pe urmă se cutremură, îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi, cu o săgeată mică ieşindu-i din gât.

Owen se holbă năucit la el preţ de câteva secunde, apoi făcu ochii mari şi-şi ridică privirea către clădirile din jur, cu nenumăratele lor ferestre întunecate şi terase ascunse în umbră. Săgeata venise de sus şi Owen se simţea sfâşiat între dorinţa de a se apleca să-l ajute pe bărbatul căzut şi cea de a se pune la adăpost.

În aceeaşi clipă, de după colţ apăru o motocicletă, cu un huruit al motorului neobişnuit de gros, ca zumzetul unei insecte gigantice. Se năpusti spre Owen, lucioasă şi neagră, şi frână cu un scrâşnet chiar în faţa lui. Apoi motociclistul îşi ridică vizorul căştii, dezvăluind o faţă cunoscută.

— Monroe? spuse Owen.

— Urcă, zise IT-istul. Acum.

Îi aruncă o a doua cască, pe care băiatul o prinse, lipindu-şi-o de burtă.

— Dar…

— Imediat!

Owen sări pe locul din spate al motocicletei şi îşi puse casca în timp ce Monroe accelera. Vehiculul ţâşni, avântându-se în josul străzii, şi Owen privi clădirile defilând pe lângă ei în viteză. Vizorul căştii prinse brusc viaţă, arătând pe un afişaj intern un caroiaj, ţinte în mişcare şi informaţii de neînţeles pentru Owen.

Vocea lui Monroe îi răsună în ureche, venind din difuzorul căştii.

— Iniţiere înceţoşare.

— Ce iniţiere? întrebă Owen.

Imaginea din faţa ochilor lui începu să se deformeze, ca în Animus. Înaintea lor apărură mai multe imagini în cascadă ale motocicletei, iar altele se răsfirară în ambele părţi.

Înceţoşare iniţializată, spuse, în urechea lui Owen, o voce feminină computerizată.

— Ce e asta? întrebă el.

— Proiecţie holografică, răspunse Monroe înclinând vehiculul la un viraj. Ne face o ţintă mai greu de lovit. Acceleră din nou, iar zumzetul motorului crescu când se avântară pe noua porţiune dreaptă a drumului. Scanează pentru identificarea semnalelor-fantomă, spuse.

Scanez, răspunse vocea de femeie a computerului.

— Semnale-fantomă? întrebă Owen.

Semnal-fantomă captat.

— Separă şi sincronizează.

Pe afişajul suprapus peste vizorul lui Owen se schimbă imaginea şi el întrezări o formă strălucitoare, în mişcare la marginea câmpului său vizual. Se întoarse într-acolo şi văzu, conturată în infraroşu, silueta unui om care se deplasa incredibil de repede pe deasupra lor, pe fundalul întunecat al oraşului. Părea să sară de pe un acoperiş pe altul şi să urce pe pereţi abrupţi, urmărindu-i.

— Ce? întrebă Owen. Cine e?

— Îţi explic mai târziu. Deocamdată nu-l pierde din ochi până reuşesc să scap de el.

Monroe viră din nou, apoi încă o dată, şi continuă aşa, viraj după viraj, dar semnalul-fantomă izbutea să rămână cu ei, străbătând cvartalele pe acoperişuri. La un moment dat, ajunse chiar cu puţin în faţa lor şi se opri acolo. Owen şi-l imagină ochindu-i cu aceeaşi armă cu săgeţi cu care trăsese în tipul de la Abstergo.

— Atenţie! îi strigă lui Monroe.

— Îl văd. Ţine-te bine.

IT-istul frână şi viră strâns în acelaşi timp, în scrâşnet de cauciucuri, şi Owen abia reuşi să nu cadă de pe motocicletă. Pe urmă încheie virajul şi se avântă în direcţia opusă. Owen arătă către indicatorul de intrare pe autostradă pe lângă care treceau.

— Crezi că aşa o să ne piardă urma?

— Merită să încercăm, răspunse Monroe.

Urcă pe rampă şi acceleră. Roata din faţă se săltă pentru scurt timp de pe asfalt când se năpustiră pe drum. Owen stătea cu un ochi pe

silueta strălucitoare, care rămase din ce în ce mai în urmă, până când dispăru cu desăvârşire.

Semnal-fantomă pierdut, anunţă computerul cu voce de femeie.

— Am avut noroc, zise Monroe. Ar fi putut avea şi el un vehicul.

— Cine era tipul ăla?

— Ţi-am spus că-ţi explic mai târziu…

— Explică-mi acum! strigă Owen.

Monroe oftă.

— Era un Asasin. Nu mai eşti în siguranţă.

Owen se stăpâni cu greu să nu râdă la gândul că un atacator l-ar fi putut alege pe el ca ţintă. Dar îşi aminti de săgeata din gâtul omului de la Abstergo.

— Şi Javier? întrebă.

— Pe el l-am luat deja. Acum mergem acolo.

— Unde?

— O să vezi.

Owen hotărî pe moment să nu mai insiste şi se concentra în schimb asupra traseului pe care se aflau. După ce trecură de câteva pasaje de ieşire, Monroe pătrunse pe centura oraşului, îl ocoli pe un arc amplu şi părăsi autostrada în apropierea docurilor. Trecură de o rafinărie şi ajunseră într-o zonă cu depozite impunătoare, similară cu parcul industrial din partea opusă a metropolei, numai că locul părea mai bine întreţinut şi mai des frecventat. Însă la acea oră a nopţii era pustiu.

Monroe stinse farurile motocicletei şi se îndreptă către o clădire mică, cuibărită între două mai mari, apoi se folosi de o telecomandă ca să deschidă o uşă rulantă automată. Intră prin

deschizătura cavernoasă şi închise uşa în urma lor, ceea ce îi lăsă într-o beznă aproape totală.

Monroe opri motorul şi coborî.

— Aşteaptă aici o secundă.

Afişajul de pe vizorul lui Owen se stinse şi el rămase locului când Monroe se îndepărtă destul de mult ca să-l piardă din vedere. Câteva clipe mai târziu, deasupra capului i se aprinse o lumină, inundând spaţiul din jur cu o strălucire rece, fluorescentă. Depozitul era spaţios şi gol, cu excepţia autobuzului vechi, cu Animusul, parcat în apropiere. Monroe se întoarse ţinându-şi casca în mână. Owen şi-o scoase pe a lui şi coborî de pe motocicletă. Privit de aproape şi pe lumină, vehiculul cu unghiuri şi curbe care sugerau ceva proiectat pentru a trece cu desăvârşire neobservat părea să le aparţină în aceeaşi măsură şi solului şi văzduhului. Owen mersese cu motocicleta împreună cu tatăl lui, dar a lui Monroe era cu totul altceva.

— Ei, spuse el, *asta* e tehnologie de vârf. Îşi puse casca pe şa. Abstergo ar avea ceva de spus în această privinţă, nu?

— Probabil. Monroe puse cheile în casca lui, pe care o aşeză lângă a lui Owen. Haide, să mergem la ceilalţi.

IT-istul se mişca şi vorbea cu o ardoare neobişnuită pentru Owen.

— Ceilalţi?

Monroe nu răspunse, dar se îndreptă spre scara îngustă care ducea, pe lângă un perete, către o uşă de la primul etaj. Owen urcă în urma lui, cu treptele din tablă ondulată zăngănind sub

paşii lor. Odată ce ajunseră sus, Monroe tastă un cifru pe o încuietoare electronică şi uşa se deschise.

— Pe-aici, spuse el.

Intrară pe un coridor pardosit cu dale de linoleum cu picăţele şi cu plăcile de rigips de pe pereţi nevopsite. Monroe trecu pe lângă mai multe uşi înainte de a descuia una tot cu un cifru. După ce o deschise, Owen simţi o vagă adiere de aer rece, ozonat, auzi zumzet de computere şi voci.

— Am ajuns, spuse Monroe trăgându-se într-o parte.

Îi făcu semn lui Owen să intre.

Băiatul trecu pragul unei încăperi spaţioase, haotice, cu petice de întuneric între mai multe spaţii luminate. Vocile pe care le auzise veneau dinspre un grup de canapele şi fotolii din jurul unei mese mari şi scunde, cu tăblia din sticlă neagră. Acolo erau aşezaţi mai mulţi adolescenţi cam de vârsta lui Owen, printre care şi Javier.

— Să vă fac cunoştinţă, spuse Monroe ocolindu-l pe Owen ca să se îndrepte apoi spre ceilalţi.

Băiatul îl urmă şi, când ajunseră în lumină, toată lumea din jurul mesei amuţi, iar Javier se ridică în picioare.

— Ai sosit, zise, părând să răsufle uşurat. Eşti teafăr?

— Da, răspunse Owen. N-am păţit nimic. Ce se petrece aici?

— Întreabă-l pe el, răspunse Javier. El ne-a adunat.

Monroe îşi drese glasul.

— Doamnelor şi domnilor, el e Owen. Owen, pe Javier îl cunoşti. Ea e Grace, iar el e fratele ei, David.

Indică o fată cu pielea cafeniu-închis, surâs dulce şi păr ondulat strâns la spate, în timp ce băiatul slab, mai mic decât ea, care îi stătea alături, zâmbea pe sub ochelarii cu rame albe. Erau amândoi frumos îmbrăcaţi, cu jeanşi de marcă, pe care mama lui Owen nu şi i-ar putea permite niciodată.

— Ea e Natalya, continuă Monroe arătând către o fată cu pielea măslinie, ochi oarecum asiatici şi păr castaniu, cu reflexii de culoarea bronzului.

Purta un hanorac simplu, bleumarin, peste un tricou alb, şi răspunse înclinării din cap a lui Owen cu o privire inexpresivă.

— Şi, în cele din urmă, încheie Monroe, arătând către un băiat care, abia atunci observă Owen, stătea într-un scaun cu rotile, el e Sean.

— Încântat de cunoştinţă, Owen, spuse acesta.

Avea părul roşcat, piele palidă, cu câţiva pistrui răzleţi, umeri masivi şi braţe puternice.

— Şi eu, răspunse Owen. Apoi se întoarse spre Monroe. De ce ne aflăm aici? Şi încă nu mi-ai spus ce e cu Asasinul.

— Asasinul? repetă Javier.

Monroe îşi ridică mâinile şi păru să-şi întindă gâtul.

— Îngăduie-ţi un minut de relaxare, OK? O să vă explic totul…

— N-am un minut, îl întrerupse Owen. Trebuie să mă duc acasă. Mama e în pericol?

— Nu, răspunse Monroe. Atâta lucru îţi pot

garanta.

— De unde până unde?

— Este inocentă. Asta ar viola unul dintre principiile Crezului.

— Ce crez? întrebă Javier.

— Crezul Asasinilor, răspunse Monroe. Dar, până s-ajungem la asta, am altele de explicat. Owen, Javier, vă rog, aşezaţi-vă.

Cei doi băieţi schimbară o privire, apoi se aşezară încet pe una dintre canapele.

— Ei, începu Monroe, cu excepţia lui Owen şi a lui Javier şi, fireşte, a lui Grace şi a lui David, nu vă cunoaşteţi între voi. Învăţaţi la şcoli diferite, locuiţi în cartiere diferite, proveniţi din medii diferite. Dar aveţi ceva în comun. ADN-ul. Aţi folosit toţi Animusul şi adevărul e că v-am căutat.

— De ce? întrebă Sean.

Monroe se aplecă şi scoase o tabletă mică dintr-o fantă a mesei. Îşi trecu degetele peste ecran, apoi îl lovi uşor şi de pe suprafaţa de sticlă neagră se înălţă o imagine tridimensională luminoasă a Pământului, aproape acoperind întreaga lăţime a mesei. Se rotea încet în jurul axei, în timp ce în numeroase locuri de pe tot cuprinsul său pulsau puncte strălucitoare.

— Ooo! exclamă David împingându-şi ochelarii în sus. *Asta* e marfă.

— Cred că i-ai înfuriat serios pe cei de la Abstergo, spuse Owen.

— Acordă un strop de încredere meritelor mele, ripostă Monroe. Masa e invenţia mea, în totalitate.

— Ce sunt punctele alea? întrebă Grace

aplecându-se spre glob.

— Evenimente petrecute în decursul istoriei.

— Ce fel de evenimente? insistă fata.

Monroe se relaxase, stătea în poziţia lui obişnuită, cu mâinile în buzunare.

— O să vă spun câteva lucruri care sună nebuneşte. Dar trebuie să mă credeţi. Jur că totul e purul adevăr. Începu să meargă agale în jurul mesei, aruncând din când în când câte o privire spre imaginea Pământului. Două facţiuni îşi dispută controlul asupra destinului omenirii, purtând un război secret de când se consemnează istoria sau poate mai dinainte. Sunt facţiuni ancestrale. Li s-a spus în multe feluri, dar acum sunt cunoscute drept Frăţia Asasinilor şi Ordinul Templierilor.

— Societăţi secrete? întrebă Sean. Vorbeşti serios?

— Uită-te în jur, răspunse Monroe. Ţi se pare că totul e serios sau nu?

— Deci Asasinul ăla care ne vânează... face parte din Frăţie? se miră Owen.

— Da.

— De ce-a tras în tipul de la Abstergo? întrebă Owen.

— Abstergo e una dintre faţadele Templierilor, răspunse Monroe.

Owen îşi aminti ce îi spusese străinul înainte de a-l doborî săgeata Asasinului. Vorbise despre tatăl lui şi băiatul se întrebă dacă părintele său nu avusese cumva vreo legătură cu războiul secret.

— Punctele astea, continuă Monroe, reprezintă evenimente, oameni şi locuri despre care se ştie că au avut legătură cu conflictul dintre Asasini şi

Templieri.

Îşi ridică o mână şi atinse unul dintre numeroasele puncte care clipeau în Peninsula Italică. În clipa aceea, în dreptul punctului se deschise o a doua imagine, a unui bărbat care purta o haină brodată, cu mâneci bufante, şi mantie cu glugă ţuguiată, care-i umbrea faţa.

— El e Ezio Auditore, nobil din secolul al cincisprezecelea şi probabil unul dintre cei mai renumiţi Asasini din istorie. Însă rădăcinile Frăţiei pot fi urmărite în Italia până în timpuri mult mai vechi, ajungând în Imperiul Roman, la *Liberalis Circulum.*

Închise imaginea cu un gest al mâinii, făcu câţiva paşi şi atinse un punct din Orientul Mijlociu. Se deschise imaginea unei fortăreţe din munţi.

— Aici a fost cândva un bastion al Frăţiei Asasinilor, distrus de mongoli în Evul Mediu, ca răzbunare pentru asasinarea lui Ginghis-Han.

Închise şi fereastra asta, apoi ocoli globul, ca să atingă un punct de pe coasta estică a Statelor Unite.

— Revoluţia Americană n-a fost doar o luptă pentru independenţa faţă de Coroana Angliei. A fost un război pentru sufletul unei naţiuni, influenţat de aceste două grupări.

Monroe nu prezentase decât o mică parte din numeroasele puncte strălucitoare. Dacă toate reprezentau evenimente din acel război secret, scopul conflictului era incredibil. Aproape de neconceput. Cu toate astea, Owen nu putea să nu-l ia în considerare, fiindcă văzuse un Asasin în acţiune.

— Pentru ce se luptă? întrebă Natalya.

Vorbea pentru prima oară; avea voce suavă şi, în acelaşi timp, puternică.

Monroe îşi trecu mâna peste tabletă şi imaginea globului dispăru.

— Ca să răspund, daţi-mi voie să vă înfăţişez un tablou. Imaginaţi-vă o societate în plină destrămare. Omorurile violente se înmulţesc alarmant, la fel creşte şi numărul săracilor, discriminarea rasială e în floare şi aşa mai departe. O societate omenească preschimbată în iad. Ca s-o întorci de pe marginea prăpastiei, nu se poate acţiona decât pe două căi. Prima cale e înfrângerea haosului de către oamenii aflaţi la putere, care impun ordinea. Societatea e modelată cu forţa şi călăuzită tot cu forţa către îmbunătăţire. A doua e punerea puterii în mâinile poporului, lăsând oamenii să decidă singuri ce tip de societate doresc să construiască şi să se încreadă în mai binele din firea fiecăruia dintre ei. Ei, voi pe care aţi alege-o?

Nimeni nu scoase niciun cuvânt. Owen nu ştia dacă întrebarea fusese retorică sau dacă Monroe aştepta un răspuns. Dar după o pauză foarte scurtă el continuă.

— Pentru asta se luptă cele două facţiuni, Natalya. Ordinul Templierilor îi reprezintă pe cei aflaţi la putere, sunt cei hotărâţi să călăuzească omenirea către un mod de viaţă mai bun. Asasinii apără liberul-arbitru al fiecărui individ. Şi unii, şi alţii încearcă să aducă lucrurile în starea în care cred ei că ar trebui să se afle.

— Adică luptă pentru acelaşi lucru? întrebă

David.

— *Vor* acelaşi lucru, răspunse Monroe. Se luptă ca să impună calea către obţinerea lui.

— De sute de ani? se miră Sean.

— De mii de ani, îl corectă Monroe.

— De ce ne spui nouă toate astea? întrebă Grace. N-avem nicio legătură cu aşa ceva.

Monroe îşi încrucişă braţele.

— În privinţa asta vă înşelaţi.

— De ce spui asta?

— V-am văzut ADN-ul. V-am văzut strămoşii. Prin naştere, fiecare dintre voi e Asasin sau Templier. Se uită la Javier. Unii sunt şi una, şi alta.

Capitolul 7

Sean îşi roti privirea, uitându-se pe rând la toţi ceilalţi şi întrebându-se dacă vreunul dintre ei credea tot ce le spusese Monroe. Puştiul acela, Owen, zicea că văzuse cu adevărat un Asasin trăgând cu o săgeată în cineva, chiar în faţa lui, şi, presupunând că nu era nici mincinos, nici nebun, oferise astfel o informaţie pe care Sean nu putea s-o ignore.

În seara aceea, ceva mai devreme, când Monroe venise să-l ia, promiţându-i mai mult timp în Animus, el nu ezitase nici măcar o clipă. Animusul îl scotea din scaunul cu rotile, oferindu-i posibilitatea să meargă, şi Sean accepta asta oricând. Dar se părea că Monroe îşi ascunsese intenţiile, aşa că nu ştia ce să creadă nici despre asta, nici despre povestea cu războiul secret.

— E nebunie curată, omule, comentă Javier.

Părea un tip destul de dur, nu prea vorbăreţ şi poate nici prea inteligent.

— V-am avertizat că sună a nebunie, ripostă Monroe. Ceea ce nu înseamnă că nu e un adevăr.

— Şi ce dacă e un adevăr? interveni Grace. Ce dacă avem printre strămoşi Asasini sau Templieri? Sunt sigură că o mulţime de alţi oameni au. Asta nu explică de ce ne-ai adus aici.

— Nu explică nici ceea ce faci tu, adăugă Owen, când umbli cu Animusul prin diverse şcoli.

— Aici sunt, de fapt, două întrebări. O să încep cu a doua, fiindcă răspunsul e mai simplu. În esenţă, cred că atât Asasinii, cât şi Templierii greşesc.

— Atunci tu în ce crezi? întrebă Sean.

I se părea important să ştie unde se situează Monroe, având în vedere că el cutreiera prin ADN-ul lor. Sean ştia cum ar fi răspuns la întrebarea pusă de IT-ist mai devreme. Dorea ordine. Dorea o lume în care oamenilor să nu le fie îngăduit să urce beţi la volan şi să distrugă vieţile altora. Exista binele şi exista răul. Nu era cazul să hotărască oamenii, de capul lor, ce e bine şi ce e rău.

— Cred în liberul-arbitru, răspunse Monroe.

— Deci eşti de acord cu Asasinii.

Monroe clătină din cap.

— Nu sunt de părere că Asasinii cred în liberul-arbitru. Susţin asta, dar, pe de altă parte, le cer tuturor membrilor Frăţiei să jure credinţă şi supunere absolută. Nu cred că trebuie să renunţăm la liberul nostru arbitru în favoarea voinţei unei alte persoane, a unei frăţii sau a unui crez. Asasinii şi Templierii trebuie opriţi, iar unul dintre modurile

în care o pot face e s-ajung la voi înaintea lor. Înainte de a apuca ei să vă recruteze.

— Să ne recruteze? spuse Grace.

— S-ar părea că-ncerci să ne lipseşti de liberul nostru arbitru, constată Javier.

— Nicidecum, zise Monroe cu un oftat. Faceţi ce credeţi de cuviinţă. Întotdeauna. Obiectivul meu a fost să vă pun în gardă.

— Dar nu de asta ne-ai adus aici? spuse Grace.

Monroe arătă către Owen şi Javier.

— Ei sunt motivul pentru care v-am adus. Cu câteva nopţi în urmă, au intrat în Animus şi au găsit ceva pentru care atât Asasinii, cât şi Templierii ar face orice ca să-l obţină.

Owen şi Javier schimbară o privire.

— De-asta ne-ai scos, spuse apoi Owen. N-a fost nimic în neregulă cu simularea.

— Nu, încuviinţă Monroe, cu simularea n-a fost nimic în neregulă. Aparatura mea funcţionează corect şi simulările mele nu cedează. Dar a trebuit să vă scot de-acolo.

— De ce? întrebă Javier.

— Ca măsură de precauţie. Mi-am verificat programul pentru Animus linie cu linie, dar ştiam că e posibil să-mi fi scăpat ceva. Şi am avut dreptate. De-asta a apărut agentul Abstergo şi tot de-asta era acolo Asasinul. Şi unii, şi alţii ştiu.

— Ce ştiu? întrebă Sean.

— Că noi am găsit o Parte din Eden, răspunse Monroe.

— Ce e o Parte din Eden? întrebă David aplecându-se în faţă.

Lui Sean, puştiul acesta îi plăcea deja. Era

curios şi părea serios.

Monroe ezită.

— O Parte din Eden e o relicvă a unei civilizaţii străvechi care a precedat-o pe cea omenească. Se afla în posesia unor tehnologii incredibile şi câteva exemplificări ale ei mai există şi în zilele noastre. Numai că sunt foarte bine ascunse.

— Pumnalul, spuse Javier. Pumnalul lui Cortés?

Monroe încuviinţă din cap.

— Asta a fost. Javier se lovi cu pumnul în palma celeilalte mâini. Ştiam că trebuie să se fi petrecut ceva bizar. Obiectul ăla mi-a spălat cu desăvârşire creierii… i-a spălat pe ai strămoşului meu.

Owen dădu aprobator din cap.

— Şi strămoşul meu credea, practic, tot ce spunea Cortés.

— Exact, încuviinţă Monroe. Fiecare Parte din Eden are un alt efect şi un alt scop. Se pare că cel găsit de voi poate altera convingerile cuiva, impregnându-i o anumită credinţă. De aceea mulţi istorici susţin că aztecii l-au crezut pe Cortés zeu.

Lui Sean nu-i plăcea ideea că e posibil să se amestece cineva astfel în mintea lui.

— Dar, spuse David, dacă aceste Părţi din Eden sunt ascunse, cum le poate găsi cineva?

— Cu ajutorul amintirilor genetice, zise Monroe. Dacă identifică pe cineva care, în decursul vremurilor, a venit în contact cu o Parte din Eden, Asasinii şi Templierii se folosesc de Animus ca să pătrundă în amintirile descendenţilor săi şi s-o localizeze. Şi aici intră în scenă Owen şi Javier.

Grace îşi dădu ochii peste cap.

— Şi noi, ceilalţi?

— Cred că sunteţi toţi de o importanţă crucială pentru găsirea acestei Părţi din Eden.

— Dar Owen şi Javier au găsit-o deja, obiectă Sean.

— Au interacţionat cu ea, specifică Monroe. N-au fost martori la ascunderea ei. Nu cred că a rămas în Mexic. Îşi ridică din nou tableta şi masa proiectă o altă hologramă, imaginea alb-negru a unei clădiri mari şi vechi. E Hotelul Astor House din New York, la jumătatea secolului al nouăsprezecelea. Clubul Aztec se întrunea acolo.

— Clubul Aztec? întrebă Javier.

— O societate militară mică, alcătuită din veterani care luptaseră în Războiul Mexicano-American din ultima parte a anilor 1840, răspunse Monroe. Cred că, după cucerirea Tenochtitlanului, pumnalul lui Cortés a rămas în Ciudad de México până când a fost luat din tezaurul guvernului spaniol, în perioada ocupaţiei americane a oraşului. Pentru că… ia uitaţi-vă aici.

Imaginea holografică se schimbă, înfăţişând câţiva bărbaţi. Sean îl recunoscu pe unul dintre ei; era Ulysses S. Grant[5].

— În ciuda numărului mic de membri, din rândurile Clubului Aztec s-au ridicat, cumva, şase candidaţi la preşedinţie, dintre care trei au fost aleşi, plus mai mulţi congresmeni şi alte oficialităţi de rang înalt. Şi care erau şansele să se-ntâmple aşa ceva? Cred că puterea din sfera politică a

5 Generalul Ulysses S. Grant (1822 – 1885), conducătorul armatei unioniste la victorie în Războiul Civil; ulterior, al optsprezecelea preşedinte al Statelor Unite ale Americii (1869 – 1877) (n.tr.).

clubului s-a bazat pe folosirea Părţii din Eden despre care vorbim.

— Vrei să spui că toţi tipii ăia erau Asasini? întrebă David. Sau poate Templieri?

— Nu spun nicidecum aşa ceva. Monroe înconjură tableta cu braţele. Deşi unii ar fi putut face parte dintr-o facţiune sau alta.

— Dar care sunt băieţii buni? întrebă tot David. Asasinii, sau Templierii?

— Nici unii, nici alţii, zise Monroe. Sau şi unii, şi alţii. Depinde cum priveşti lucrurile. Ambele facţiuni au intenţii bune, dar ambele sunt în stare să facă rău.

— Eu încă aştept să aflu când intrăm noi în scenă, interveni Grace.

— Corect, admise Monroe. Ajungem imediat la voi toţi. Schimbă imaginea şi pe orizontală apărură şase spirale duble de ADN, paralele. V-am adunat aici fiindcă între amintirile voastre genetice există o concordanţă uimitoare. În imagine apărură linii verticale, intersectând spiralele ADN în punctele de concordanţă. Strămoşii voştri au venit cândva în contact cu Partea din Eden, sau unii cu alţii, în timpul aceluiaşi eveniment.

Sean speră că asta însemna ceea ce credea el că înseamnă.

— Ce eveniment? întrebă Owen.

— Revoltele înrolărilor din 1863, răspunse Monroe. Din New York.

— Revoltele înrolărilor? întrebă Javier.

— Au avut loc în timpul Războiului Civil, îl lămuri Grace. Guvernatorul recruta oameni care să lupte în Sud, dar, dacă erai bogat, puteai să

plăteşti ca să fii lăsat acasă.

— Aşa e, confirmă Monroe. Din cauza asta au izbucnit revolte în tot New York-ul. Au intrat în luptă bandele de pe străzi, au participat mii de oameni. A fost anarhie.

— Şi au atacat toţi oamenii de culoare din oraş, adăugă Grace. Au ars din temelii un orfelinat cu copii de culoare.

— Deci ne întoarcem înăuntru? Ne întoarcem acolo? întrebă Sean, ceva mai puţin înflăcărat acum, după ce aflase mai multe despre situaţia din vremea respectivă.

— Voi hotărâţi, spuse Monroe. Dar sper că o veţi face. Oricare dintre voi ar putea fi cheia şi cred că e esenţial să găsim Partea din Eden înaintea Asasinilor şi a Templierilor.

— De ce? întrebă Natalya.

De când se întâlniseră, Sean îi auzea glasul pentru a doua sau a treia oară, însă, când spunea ceva, el o asculta cu atenţie. Avea ceva ce îl momea. Era frumoasă, fireşte, dar, dincolo de asta, mai era ceva pe care nu putea să-l identifice. Ca să-i vorbească, ar fi trebuit să se apropie de ea în scaunul lui cu rotile, şi încă nu cunoscuse nicio fată căreia să i se pară din cale-afară de atrăgător scaunul acela.

— Ce-o să faci cu ea dacă o s-o găseşti? continuă Natalya.

— O s-o ascund din nou, zise Monroe. Undeva unde n-o poate descoperi nicio amintire. Ceea ce contează e să n-o lăsăm să cadă nici în mâinile Frăţiei Asasinilor, nici în ale Ordinului Templierilor.

— Şi de unde ştim că n-o s-o foloseşti tu?

întrebă Javier.

Monroe se uită pe rând la toţi.

— Trebuie s-aveţi încredere în mine, aşa cum am eu încredere în voi. Ce ziceţi, o s-o faceţi?

— Ce să facem? întrebă Owen.

— Să intraţi în Animus. Într-o simulare comună. Să trăiţi amintirile strămoşilor voştri, cu speranţa că veţi afla ce s-a întâmplat cu Partea din Eden.

— Cu speranţa? spuse Javier.

— Ascultaţi-mă. Monroe închise afişajul holografic şi lăsă tableta jos. Recunosc, vina îmi aparţine şi-mi pare rău. Vă aflaţi în pericol din cauza mea. Credeam că am înlăturat toate riscurile folosirii Animusului. Dar a alertat cumva Corporaţia Abstergo. Am încercat să fac ceva bun, să vă ofer acces la originile voastre, dar asta a avut urmări nedorite. Acum e în joc o nouă Parte din Eden, iar Asasinii şi Templierii nu se vor opri până n-o găsesc. Însă hotărârea vă aparţine. Se îndepărtă de ei, retrăgându-se cu un pas. Vorbesc serios. Voi decideţi.

— Şi cum rămâne cu părinţii noştri? întrebă Natalya.

— Timpul petrecut în Animus e timp al minţii, al visului. E subiectiv, amintirea mai multor zile se scurge în câteva minute sau ore din timpul real. O să vă-ntoarceţi acasă înainte de a se face dimineaţă.

Sean îşi încleştă mâinile de roţile de manevră ale scaunului. Nu voia să lase să-i scape o şansă de a folosi Animusul. Cine ştia când s-ar mai fi ivit vreo ocazie?

— O să intru în simulare, spuse.

Toţi ochii se întoarseră spre el.

Sean îşi îndreptă spatele şi le susţinu privirile cu încredere în sine.

— Cine mă însoţeşte?

— Eu, răspunse David.

— Ce? Grace se încruntă la fratele ei mai mic. Ce crezi că faci?

El ridică din umeri.

— Vreau s-ajut.

— De ce? întrebă ea.

— De ce n-ar face-o? interveni Sean.

— De ce-ar face-o? ripostă Grace. N-ai auzit ce-am spus despre Revoltele Înrolărilor? Stai şi gândeşte-te un minut la orele de istorie. Ultima dată când am intrat eu şi David în Animus, am dat de fântâni din care nu ne era îngăduit să bem. Acum o să fie mult, mult mai rău.

La asta Sean nu se gândise, aşa că se cufundă într-o tăcere jenantă.

— Ei bine, eu merg, spuse Javier.

— Şi eu, i se alătură Owen.

— Şi eu, spuse Natalya.

Asta îi lăsă pe Grace şi pe David nehotărâţi. Băiatul spusese deja că vrea să meargă, dar Sean era foarte sigur că n-o s-o facă fără sora lui. David o urmări cu privirea în timp ce ea se uită pe rând la toţi ceilalţi înainte de a-şi îndrepta din nou ochii spre el.

— De unde ştii c-o să dea rezultate? îl întrebă pe Monroe. E singurul lucru care mă interesează. Acum suntem în pericol. De unde ştii că, după asta, o să fim în siguranţă?

— O să fiţi mult mai în siguranţă decât dacă nu

faceţi nimic, răspunse Monroe. În cazul în care găsim noi primii Partea din Eden şi o ascundem, amintirile voastre genetice nu mai oferă niciun răspuns. Veţi fi lăsaţi în pace.

Sean observă că Grace renunţă într-o oarecare măsură la poziţia ei ţeapănă când păru să cedeze.

— Bine, spuse. Merg şi eu.

— Imediat, zise Monroe. Cu cât o facem mai repede, cu atât mai bine. Animusul e acolo.

Arătă către o altă insulă luminoasă din încăpere, plină cu computere şi diverse echipamente.

Toţi ceilalţi se ridicară în picioare şi se îndreptară în direcţia aceea. Sean se văzu nevoit să-şi dea scaunul înapoi ca să iasă dintre canapele şi pe urmă să ocolească tot mobilierul şi masa afişajului, însă se blocă pentru câteva clipe. Trecuse ceva timp de când nu i se mai întâmplase şi îşi încleştă fălcile.

Owen făcu doi paşi spre el.

— Vrei să te ajut?

— Mă descurc, răspunse cu voce mai tăioasă decât intenţionase, deşi tonul era pe măsura iritării sale.

De la accident trecuseră doi ani, nu ştia când o să scape de frustrare şi de furie sau dacă asta o să se-ntâmple vreodată. Poate aveau să continue pur şi simplu să se vânzolească în el până în ziua în care, după atâta fricţiune înăbuşită, avea să-l mistuie o combustie internă spontană. Îşi dorea măcar să fi ştiut cum să facă faţă încercărilor altora de a-l trata cu blândeţe, atât pentru binele lor, cât şi pentru al lui.

— Vin şi eu într-un minut, spuse.

Owen dădu din cap.

— OK.

Se îndepărtă, dar Sean îl văzu mergând intenţionat mai încet, ca să nu se simtă el atât de rămas în urmă, însă asta nu izbuti decât să-i sporească frustrarea.

Când ajunse în sfârşit lângă grup, îi găsi pe toţi adunaţi în faţa Animusului, al cărui nucleu părea să fi fost adus de Monroe din autobuz. Terminalul principal părea axul unei roţi ale cărei spiţe erau fotoliile rabatabile care se transformau în cuşete orientate cu tetierele spre centru.

Monroe le indică aranjamentul cu o înclinare a capului.

— Vă rog să vă alegeţi câte un loc şi să vă instalaţi confortabil.

— N-o să repetăm cumva aceeaşi greşeală? întrebă Javier. Animusul n-o să dea din nou alarma la Abstergo?

Sean îi aruncă din nou o privire. Poate că era mai inteligent decât îl crezuse.

— De data asta nu, spuse Monroe. Unitatea e complet izolată şi am instalat *un firewall,* aşa cum n-aş fi putut s-o fac în autobuz. Aici suntem în siguranţă.

Sean îşi aduse scaunul lângă un fotoliu şi îi blocă roţile. Pe urmă se săltă, proptindu-se în braţe, şi se mută pe fotoliu.

— Uau, spuse Javier, care se afla în apropiere, încă în picioare. Ai ceva forţă.

— Nu, ridică Sean din umeri. E vorba numai de tehnică.

Însă fusese întotdeauna puternic. Antrenorii lui remarcaseră asta înainte de accident. Partea de sus a corpului său nu-şi pierduse puterea, dar picioarele nu mai erau decât piele peste tendoane şi oase. Îşi roti şoldurile pe fotoliu, apoi se folosi de braţe ca să-şi ridice picioarele pe rând. Pe urmă putu să se întindă pe spate şi s-ar fi simţit confortabil dacă entuziasmul nu i-ar fi crescut vertiginos. Îşi aminti ce mult îl încântase prima lui intrare în Animus. Strămoşul lui fusese un simplu fermier din Irlanda şi probabil că simularea n-ar fi fost incitantă pentru nimeni altcineva. Dar Sean mersese pe ogoarele cultivate cu orz de strămoşul său. Stătuse în picioare de la răsăritul până la apusul soarelui, muncindu-şi pământul, şi pentru el atât era de-ajuns.

— Aţi mai făcut asta, spuse Monroe. Însă numai câţiva dintre voi au intrat într-o simulare comună. Trebuie să reţineţi că nu puteţi interacţiona între voi fiind voi înşivă, fiindcă vă veţi desincroniza. Dacă încercaţi să vă găsiţi unul pe altul sau să spuneţi de faţă cu alţii ceea ce n-a spus strămoşul vostru, vă desincronizaţi. S-a înţeles?

Confirmară toţi că înţeleseseră.

Monroe dădu ocol cercului, ajutându-i pe rând să se conecteze la Animus.

— Partea din Eden pare să fie un fel de pumnal, le spuse. În Mexic nu ne-am uitat prea bine la el, dar pare să aibă un design ieşit din comun. Fiţi cu ochii-n patru, să nu vă scape.

Ajunse la Sean şi îi întinse o cască pe care băiatul şi-o puse pe cap, lăsându-se învăluit de

întuneric. Câteva clipe mai târziu, când toată lumea era pregătită, Sean îl auzi pe Monroe ducându-se în centru, la comenzile Animusului.

Mă auziţi toţi? îi întrebă prin căşti.

Îl auzeau.

Super. Daţi-mi o secundă şi vă conduc pe toţi în Coridorul Amintirilor.

Trecură alte câteva clipe, în care Sean îşi încleştă pumnii, anticipând trecerea.

E toată lumea gata? întrebă Monroe.

Gata, răspunseră într-un glas mai mulţi dintre ei, printre care şi Sean.

Intrarea în Coridorul Amintirilor peste trei secunde, două, una...

O lumină tăioasă îl orbi pe Sean când vizorul prinse viaţă, cufundându-l în spaţiul pustiu al Coridorului. În timp ce imaginile din jurul lui se conturau tot mai clar, observă mai întâi că stă în picioare fără niciun ajutor. Şi că e înalt. Uriaş, la drept vorbind.

— Arăţi ca un poliţai, spuse bărbatul de lângă el.

Purta joben, o haină neagră care-i ajungea până la genunchi, o vestă roşie brodată şi pantaloni ecosez. Favoriţi groşi îi conturau obrajii şi la talie îi atârna un cuţit lung.

Sean se uită în jos, la propria lui haină neagră, la nasturii ei de alamă şi la gulerul înalt. Purta o şapcă turtită, cu cozoroc scurt şi cu o insignă a Poliţiei Metropolitane în partea din faţă.

— Ai dreptate, spuse, chiar arăt ca un poliţai. Dar nici măcar nu ştiu a ce semeni tu. Cine... cine eşti?

— Owen, răspunse bărbatul, cu voce uşor răguşită, apoi îşi lăsă capul pe-o parte. Şi sunt…

Se uită în jos, la centura sa, se holbă la ea câteva clipe, apoi îşi strânse un pumn. Lama unui cuţit îi ţâşni din mânecă, apoi se retrase fulgerător.

— Sunt un Asasin, adăugă.

Sean se îndepărtă de el cu un pas.

— E bine de ştiut.

— Cred că eu sunt Templier, spuse un alt bărbat, în spatele lui.

Sean se întoarse, să se uite la el şi la ceilalţi. Al doilea bărbat care vorbise era voinic, dar nu la fel de bine făcut ca el, şi vorbea cu un uşor accent irlandez. Nu avea pălărie, purta o vestă peste o cămaşă de culoare alb murdar, avea mânecile suflecate şi o basma legată la gât. Purta şi un şorţ scurt, ceea ce îl făcea să semene cu un barman.

— Javier? îl întrebă Owen.

El dădu din cap.

— Am ştiut întotdeauna că mama are ceva irlandez în ea.

Un bărbat mai bătrân şi o femeie foarte tânără, de nici douăzeci de ani, stăteau unul lângă altul în spatele lui Javier, amândoi de culoare şi amândoi îmbrăcaţi ca nişte servitori. Fata purta o rochie neagră şi un şorţ alb, cu volane, care îi acoperea pieptul şi umerii. Bărbatul purta haină şi pantaloni negri, la fel ca vesta lui, şi cămaşă albă.

— Vă rog, spuneţi-mi că nu suntem sclavi, zise fata.

— Nu sunteţi, răspunse de lângă ei o fată mărunţică. Era îmbrăcată cu o rochie roşie elegantă, împodobită cu dantelă neagră, avea păr

negru, mătăsos, ochi negri şi trăsături suave. În statul New York, negrii erau liberi dinainte de Războiul Civil.

— Natalya? o întrebă Sean.

— Da, răspunse ea.

— Cred... ăă... că sunt tatăl tău, îi spuse David lui Grace.

— Cred că ai dreptate, răspunse ea. Dar sper că-ţi dai seama că asta nu-nseamnă că tu eşti şeful.

OK, interveni vocea lui Monroe. *Amintirile sunt aproape puse cap la cap. Puteţi începe să vă obişnuiţi cu identităţile strămoşilor voştri. Încarc în scurt timp întreaga simulare. Dar trebuie să mai ştiţi ceva.*

— Ce? întrebă Grace.

Spre deosebire de voi, David trăieşte amintiri extrapolate.

— Astea ce sunt? întrebă David.

Păi, practic, nu ai amintirile strămoşului tău de după momentul în care şi-a conceput fiica, fiindcă atunci au trecut genele lui la ea. Aşa că vei avea amintiri doar despre viaţa lui dinaintea acelui moment. Dar, fiindcă drumurile i s-au încrucişat cu ale celorlalţi prezenţi aici, Animusul se foloseşte de amintirile lor ca să creeze simularea ta.

— Şi ce înseamnă asta pentru el? întrebă Grace.

Înseamnă că se va bucura de ceva mai multă libertate în timpul simulării. Fiindcă nu ştim tot ce-a făcut strămoşul lui în fiecare moment, n-o să se desincronizeze la fel de uşor ca voi, ceilalţi. Dar mai înseamnă şi că trebuie să fie la locul potrivit şi

la momentul potrivit, ca să vă poată întâlni.

— Şi dacă nu mă aflu la locul potrivit şi la momentul potrivit? întrebă David.

Întreaga simulare ar putea fi întreruptă.

— Minunat, comentă băiatul. Nici urmă de presiune.

Exact. OK, pregătiţi-vă toţi.

Sean avu aceeaşi senzaţie de avânt ca la prima lui intrare în Animus, ca şi cum asupra sa s-ar fi năvălit un talaz sau apele unui râu. S-ar fi putut opune, proptindu-se bine pe picioare, ori s-ar fi putut lăsa purtat în aval. Simţi curentul căpătând formă, implântând în minte voci şi gânduri, şi le lăsă să se reverse asupra lui, aducând cu ele o nouă conştientizare.

Era Tommy Greyling, transferat de opt luni de la Departamentul Central în patrula de elită de pe Broadway; înainte de asta lucrase la Secţia de Poliţie 18, iar şi mai înainte primise un glonţ în coapsă la Bull Run, în Virginia, dar reuşise cumva să nu-şi piardă piciorul. După bătălia aceea, se întorsese acasă, în New York, numai ca să se trezească în toiul unui alt război, unul purtat pe străzi, cu cărămizi azvârlite şi cuţite.

— Sunt cântăreaţă, spuse Natalya stând în apropierea lui, în hainele sale frumoase. Trăsăturile ei i se păreau cunoscute lui Tommy. Cântăreaţă de operă, adăugă ea.

Sub admiraţia cu care o privea Tommy, Sean ştia că vorbise Natalya şi că părea aproape îngrozită. Era fără îndoială timidă. De când o cunoscuse Sean spusese, poate, zece – douăsprezece cuvinte, aşa că poate o speria ideea

propriei sale prezenţe pe scenă, ca artistă.

Suntem gata, spuse Monroe. *Număr până la trei, apoi iniţiez simularea. Pregătiţi-vă. Revoltele înrolărilor au fost iadul pe pământ.*

Capitolul 8

Singură într-o cabină de machiaj, Natalya se privea îndelung în oglindă, dar faţa care îi întorcea privirea nu era a ei. Femeia aceea tânără, a cărei minte ambiţioasă vocifera, asemenea voinţei sale, cerând să nu mai fie o dublură a Natalyei, ci să preia conducerea, avea păr negru, scânteietor în lumina lămpii cu gaz din încăpere. Ochii erau mari, machiaţi cu generozitate. Purta o rochie stacojie, pe care Natalya îşi amintea vag că o cumpărase din Paris, contra unei sume care ar fi făcut-o cu siguranţă să ameţească dacă i-ar fi calculat echivalentul, ţinând cont de inflaţie.

Era cântăreaţă de operă, dar nu una oarecare. Era Adelina Patti[6]. Fusese un copil-minune şi urcase prima oară pe scenă la vârsta de şapte ani. Acum avea douăzeci şi fusese deja în turnee în Statele Unite, în Europa şi în Rusia. Cu un an în urmă, cântase la Casa Albă pentru Abraham Lincoln şi pentru soţia lui, Mary Todd, care o invitaseră personal.

Cineva ciocăni uşor la uşă.

— Mademoiselle?

6 Adela Juana Maria Patti (1843 – 1919), soprană de coloratură de origine spaniolă, considerată de unii cea mai bună cântăreaţă de operă din a doua jumătate a secolului al XIX-lea (n.tr.).

Natalya se retrase în culise şi o lăsă pe Adelina în prim-plan.

— Da?

— Sunt William, spuse bărbatul. Am adus onorariul dumneavoastră, *mademoiselle.* Pot intra?

— Intră.

Uşa se deschise şi în cabină intră directorul Teatrului Niblo’s Garden. Era scund şi, cumva, rotund doar în talie. Adusese o casetă mică, de piele, pe care o aşeză pe podea, la picioarele ei.

— Scuzele mele dacă pare vulgar să tratez atât de direct cu dumneavoastră, zise. Dacă impresarul nu vi s-ar fi îmbolnăvit pe neaşteptate…

— Mulţumesc, domnule, spuse Adelina. Nu e nevoie de scuze. Aici e toată suma, nu?

Se aplecă, luă caseta de mânere, o ridică şi constată că are în jur de trei kilograme şi jumătate. La actualul preţ de pe piaţa aurului, ar fi trebuit să cântărească cu un kilogram mai mult.

— Nu e tot onorariul?

William scoase din buzunar o batistă cu care îşi tamponă fruntea.

— Din nefericire, domnişoară Patti, nu este. V-am adus patru mii de dolari în aur şi vom avea restul, adică încă o mie, după ce se vând toate biletele pentru spectacol.

— Credeam că toate condiţiile mele sunt trecute clar în contract.

— Da, foarte clar, încuviinţă el.

— Cinci mii, în aur. Plata în avans. Toată. Sau nu urc pe scenă.

— Da, desigur. William îşi tamponă din nou fruntea. Am crezut că poate…

— Ce? Că poate o să fac o excepţie?

— Da, asta a fost speranţa mea.

William îşi coborâse privirea către podea şi era clar că şi-o ancorase acolo. Adelina vedea că e copleşit şi ştia că n-o să fie în stare să găsească singur o cale de ieşire.

— Bine, iată ce-o să faci, William. Poate ai observat că nu mi-am pus pantofii. O să mi-i pun când vor fi îndeplinite condiţiile din contract. Aşa că o să te duci jos, să vezi ce bani s-au strâns din vânzarea biletelor, şi o să iei de-acolo restul onorariului meu. Dar o să fac *totuşi* o excepţie pentru dumneata.

Bărbatul îşi ridică privirea.

— Da?

— O s-accept bani gheaţă în loc de aur.

Directorul se gârbovi şi dădu din cap.

— Da, *mademoiselle.*

Se înclină respectuos şi ieşi, iar soprana rămase din nou singură.

Natalya se uită din culisele minţii sale, plină de admiraţie pentru demonstraţia de forţă şi de încredere în sine a Adelinei. Încrederea în sine nu-i lipsea nici Natalyei, dar şi-o arăta rareori. Mulţi o credeau timidă, dar nu era deloc aşa. Nu se temea de oameni, nu o nelinişteau. Prefera să se gândească la ea însăşi considerându-se rezervată. Însă Adelina Patti nu părea să aibă nicio reţinere şi, cu toate că ştia că, de fapt, nu ea o să stea pe scenă, cântând în faţa publicului, Natalya se temea de acea experienţă simulată şi spera ca William să nu se înapoieze cu restul remuneraţiei.

Interesant, spuse Monroe.

— Ce? întrebă Natalya.

Adelina Patti a fost măritată de trei ori, dar nu se ştie să fi avut copii.

— Păi, e strămoaşa mea, aşa că, la un moment dat, trebuie să fi avut unul.

A avut şi câteva aventuri amoroase. Poate, ca urmare a uneia dintre ele, a născut în secret.

— Trei căsătorii? Aventuri? Natalya clătină din cap. Chiar a făcut totul în felul ei.

Aşa s-ar părea.

Câteva clipe mai târziu, William bătu la uşă şi Natalya se retrase.

— Intră, spuse Adelina.

Bărbatul deschise uşa şi intră, încă tamponându-şi fruntea.

— Ai banii? întrebă ea.

— Am opt sute de dolari, răspunse directorului teatrului. Scoase din buzunarul hainei un teanc de bancnote şi i-l întinse. Sper că deocamdată sunt de ajuns. Sala e plină. Nu vreţi să lăsaţi publicul s-aştepte, sunt sigur.

Adelina zâmbi, luă banii şi îi puse în caseta cu aurul. Pe urmă se întinse după pantoful ei stâng şi îl încălţă, iar William oftă adânc.

— Mulţumesc, *mademoiselle,* mulţumesc. Eu…

Adelina îi întinse pantoful ei drept, iar el îl acceptă de parcă ar fi fost deopotrivă fragil şi fierbinte. Pe urmă ea se lăsă pe spătarul scaunului, cu un picior încălţat şi cu celălalt încă desculţ.

— O să-mi pun al doilea pantof când o să-mi aduci cei două sute de dolari încă lipsă. Publicul meu o s-aştepte.

William păli vizibil, bâlbâi ceva şi părăsi cabina

cu o plecăciune grăbită şi cu pantoful în mână.

În mintea tinerei, Natalya aproape chicoti. În vremuri în care femeile n-aveau prea multe de-ales, Adelina îşi folosise talentul ca să-i aducă avere şi putere, poate chiar mai importantă decât banii.

Dar momentul începerii spectacolului se apropia şi, pe când Adelina era cu desăvârşire calmă, despre Natalya nu se putea spune acelaşi lucru.

Când se întoarse, William bătu la uşă cu o insistenţă şi cu o disperare inconfundabile.

— Intră, spuse Adelina cu multă prietenie în glas.

Directorul năvăli înăuntru cu răsuflarea tăiată.

— Poftiţi, *mademoiselle,* poftiţi. Îi întinse un al doilea ghemotoc de bani şi pantoful ei drept. Două sute de dolari. Întregul onorariu.

Ea primi şi banii, şi pantoful cu o înclinare graţioasă a capului.

— Mulţumesc, domnule.

În timp ce William îşi privea ceasul de buzunar, femeia puse banii în casetă, apoi îşi încălţă pantoful.

— Îmi îngăduiţi să vă conduc? spuse directorul oferindu-i braţul.

Adelina se prinse de el cu mâna înmănuşată.

— Fireşte.

Părăsiră încăperea, pe care bărbatul o încuie, şi traversară partea din spate a teatrului. Era un loc într-adevăr minunat, poate cel mai modern teatru văzut vreodată de Adelina. Kilometri de ţevi pentru gazul de iluminat. Un spaţiu boltit, străbătut

de pasarele şi de un sistem de scripeţi şi de frânghii de o complexitate imensă pentru ridicarea şi coborârea diverselor părţi ale decorurilor. Şi o sală în care încăpeau peste trei mii de spectatori.

La gândul ăsta, nervozitatea Natalyei crescu, deşi pe Adelina o însufleţea.

Se încheiaseră deja numerele din deschiderea spectacolului din seara aceea, câteva scenete menite să amuze publicul şi să sporească nerăbdarea cu care era aşteptată principala atracţie, iar prezentatorul se afla pe scenă, anunţând apariţia ei. Adelina se opri în culise, aşteptând momentul în care trebuia să intre.

Alături de ea, William se aplecă şi-i şopti la ureche:

— Vă daţi seama că, într-o săptămână, câştigaţi mai mult decât preşedintele Statelor Unite într-un an?

Pe urmă, prezentatorul o numi „incomparabilul talent renumit în întreaga lume, domnişoara Adelina Patti”, şi publicul izbucni în aplauze. Momentul intrării ei sosise.

— Atunci, William, data viitoare invită-l pe preşedinte să cânte.

Artista zâmbi şi păşi pe scenă.

Aplauzele se înteţiră când apăru în luminile rampei, iar Adelina se opri şi făcu o reverenţă adâncă, graţioasă. Prezentatorul se retrăsese deja şi ea îşi luă locul în centrul scenei. Publicul umpluse până la refuz sala teatrului, de la fotoliile de orchestră la locurile din ultimul rând de pe al treilea şir de loji cu margini aurite. Adelina dădu din cap şi zâmbi către spectatorii de pe cele mai

bune locuri, în vreme ce aplauzele continuară, de nepotolit timp de multe secunde. Când se stinseră ultimele, dirijorul dădu glas orchestrei cu o mişcare bruscă şi, când muzica umplu aerul, Natalya trăi o experienţă de care nu avusese niciodată parte în viaţa reală.

Adelina se născuse într-o familie de cântăreţi, într-o casă plină de spiritul distracţiilor şi al spectacolului. Natalya crescuse într-o casă liniştită, plină de amintirile bunicilor ei din Kazahstanul aflat sub dominaţia Uniunii Sovietice şi de hotărârea lor discretă de a-şi ţine capul plecat şi de a-şi îmbunătăţi viaţa muncind din greu. Adelina era o pasăre cântătoare, iar Natalya, o răzbătătoare.

Însă acum Natalya trebuia să cânte în faţa a trei mii de oameni, ceea ce, în mod obişnuit, i-ar fi fost imposibil. Dar îşi reaminti că nu era de fapt ea însăşi, că şi conştiinţa şi reţinerile ei puteau rămâne în culise, lăsând-o pe Adelina să strălucească.

Cântă aria Zerlinei din *Don Giovanni.* Şi ariile Elvirei din *Puritanii,* şi pe ale Mariei din *Fiica regimentului,* de Donizetti. Vocea ei, limpede şi concentrată ca mierea, umplu teatrul, iar mulţimea o adoră. La început, Natalya o privi din afară, păstrând o distanţă sigură. Dar, cu fiecare arie, se silea să iasă tot mai mult din culisele minţii sale, până spectacolul se încheie şi se simţi pregătită pentru o încercare. Când Adelina făcea ultimele reverenţe, Natalya îşi luă inima în dinţi şi păşi tremurând în lumina de pe scenă, dând-o pe Adelina deoparte.

Caverna splendidă a teatrului, imensă şi plină

de torentul aplauzelor, şi încărcătura emoţională a momentului o făcură pe Natalya să i se tăie răsuflarea şi să îşi încleşteze mâinile deasupra stomacului. Simularea creată de Animus se distorsionă, iar cele mai îndepărtate colţuri ale teatrului se pierdură într-o ceaţă de un cenuşiu-întunecat.

E totul OK? întrebă Monroe.

— E în regulă, şopti Natalya şi se sili să rămână acolo, simţind apăsarea atenţiei spectatorilor, pe de-o parte din simplă curiozitate, pe de alta provocându-se pe ea însăşi. Tânăra îşi îndreptă spatele, adoptând postura Adelinei, şi simularea îşi recăpătă treptat claritatea. Îşi înălţă faţa către lămpile fixate de balcoanele de sus. Zâmbi, se înclină şi se asigură că simularea s-a refăcut în totalitate, apoi îşi îngădui să se retragă, lăsându-i Adelinei controlul.

După spectacol, William o conduse într-un salonaş superb, pentru o recepţie intimă, la care luau parte unii dintre cei mai de seamă spectatori fideli. Natalya urmări din nou totul cu admiraţie, rămânând în culisele minţii Adelinei în vreme ce cântăreaţa părea să plutească prin încăpere, fermecând pe toată lumea. Sorbi şampanie frapată şi mâncă stridii, pateuri din foietaj şi alte bunătăţi. Îngheţata de portocale şi de vanilie contracara căldura serii şi aerul închis din încăpere. Dar Natalya îşi dădu treptat seama că Adelina se simţea singură. Cumva, printre toţi oamenii aceia, n-avea pe nimeni alături. Ştia foarte bine că niciunuia dintre acei amatori de spectacole nu-i păsa cu adevărat de soarta ei. Îi distra şi, dacă n-ar

fi făcut-o, n-ar fi avut parte decât de indiferenţa lor politicoasă.

O parte dintre conversaţii, fie purtate direct, fie doar auzite, o interesau pe Natalya mai mult decât pe Adelina, numai că nu putea lua parte la discuţii. Nu-i rămânea decât să asculte cu atenţie în timp ce trăia amintirea Adelinei din seara aceea.

— La naiba cu Copperheads[7] ăştia! spuse un bărbat cu părul alb şi cu o mustaţă deasă, tot albă, cu vârfurile curbate larg peste obraji. Şi pot să plece cu tot cu Tweed[8] şi cu Tammany.

— Ai grijă, Cornelius! îl avertiză unul dintre bărbaţii cu care discuta.

— De ce? Lee[9] a fugit înapoi, în Virginia, cu coada între picioare. Victoria lui Grant de la Vicksburg o să răstoarne soarta războiului, sunt convins. Nu mă tem de simpatizanţii ăştia democraţi ai sudiştilor.

— Eşti prea cutezător, Cornelius, se amestecă un alt bărbat. Soarta războiului e departe de a fi decisă. Şi, oricine ar învinge, tu tot o să ai o afacere de condus. E de preferat să nu-ţi faci duşmani dacă un strop de prudenţă poate evita asta.

— Pfui, zise Cornelius.

Adelina se îndepărtă şi se alătură discuţiei câtorva doamne cu rochii luxoase, dantele şi

7 Facţiune a Partidului Democrat din nordul Statelor Unite care nu era de acord cu Războiul Civil şi dorea încheierea unei păci imediate cu Confederaţia statelor din sud (n.tr.).

8 William Magear Tweed (1823 – 1878), cunoscut ca „Boss” Tweed, politician american renumit în primul rând ca şef al Societăţii Tammany (n.tr.).

9 Generalul confederat Robert E. Lee (1807 – 1870) (n.tr.).

bijuterii care păreau mai scumpe decât ale ei. După un salut cordial şi o rundă de complimente la adresa interpretării Adelinei, conversaţia se întoarse la subiectul de mai înainte.

— Înrolările vor continua totuşi? întrebă o femeie cu părul roşu.

— Da, răspunse o alta, cu părul argintiu.

— Mă tem că e o greşeală.

— Înrolări? întrebă Adelina.

— Oh, aşa e, spuse prima femeie. Dumneavoastră locuiţi în Anglia. Ştiţi, preşedintele Lincoln mobilizează bărbaţii apţi de luptă ca să ia parte la războiul cu rebelii. Toată lumea din oraş e revoltată din cauza asta. Mă gândeam că poate ordinul va fi revocat.

— Ar putea fi dacă guvernatorul Seymour şi primarul şi-ar impune părerea. Însă generalul-maior Wool e hotărât să continue.

— Aveţi fii? mai întrebă Adelina. Vă temeţi că vor fi mobilizaţi?

— Nicidecum, răspunse femeia şi diamantele ei scânteiară. Legea permite scutirea de încorporare contra plăţii unei taxe de trei sute de dolari. Chiar dacă vor fi mobilizaţi, fiii mei nu vor lupta.

— E într-adevăr o sumă mică, spuse doamna cu părul roşu.

Deşi era ea însăşi bogată, Adelina se gândi că „o sumă mică” însemna probabil cu totul altceva pentru oamenii care lucrau în fabrici sau pe străzi, pentru muncitorii din cartierele sărace Five Points şi Bowery, fiindcă trei sute de dolari reprezentau venitul lor pe cel puţin un an. Ei nu-şi puteau folosi bogăţia ca să scape de măcelul de pe câmpul de

luptă. Dar Adelina păstră remarca asta pentru sine.

De aici, conversaţia se îndreptă cu uşurinţă către banalităţi, şi atât Adelina, cât şi Natalya se plictisiră. Era destul de târziu când reuniunea se încheie în sfârşit. William o conduse neliniştit pe Adelina, cu caseta ei cu onorariul, la o trăsură care o aştepta.

— Aş vrea cu toată sinceritatea să-mi îngăduiţi să vă conduc, spuse. Sau să trimit pe altcineva cu dumneavoastră dacă prezenţa mea vă deranjează.

— Nu e vorba de aşa ceva, răspunse Adelina. Neruşinarea lui în privinţa plăţii onorariului n-o mai irita. Sunt în stare să mă descurc singură.

— Nu am nicio îndoială. Dar îmi doresc, sincer, să fi fost impresarul cu dumneavoastră.

— Eu nu-mi doresc asta, şi n-ar trebui să ţi-o doreşti nici dumneata dacă nu cumva vrei să te-alegi cu o boală gravă.

Bărbatul zâmbi şi dădu din cap, dar păru s-o facă fără convingere.

— Prea bine.

— Noapte bună, spuse Adelina. Aveţi un teatru frumos şi sper să mai cânt aici cât de curând.

— Şi eu sper, spuse William, apoi îi porunci birjarului s-o ducă la Hotelul Fifth Avenue, unde era găzduită.

Căldura nopţii de iulie încă se revărsa, dar cel puţin aerul era mai curat, lipsit de miasma înecăcioasă de funingine care o sufoca acasă, la Londra. Îşi aştepta cu nerăbdare turneul de la sfârşitul lunii, în Germania, la Mannheim şi la Frankfurt, locuri unde apropierea apei dădea prospeţime aerului.

Trăsura înainta pe Broadway, unde continua să domnească o agitaţie stranie, deşi trecuse de miezul nopţii. Adelinei nu-i plăcea înfăţişarea oamenilor care se foiau pe stradă. Păreau brutali, experţi în arta devastării, membri ai bandelor din Five Points şi Bowery. Umblau încoace şi încolo, în susul şi în josul străzii, părând să urmărească hotărâţi un anumit scop, numai că ea nu ştia care era acela.

Însă ştia Natalya. Revoltele păreau iminente. Probabil că şefii bandelor le puneau chiar atunci la cale. Şi Adelina se urcase într-o trăsură la ora două dimineaţa, singură, având cu ea patru mii de dolari în aur şi încă o mie în bancnote. Prima intrare a Natalyei în Animus nu fusese periculoasă câtuşi de puţin. Trăise sosirea bunicii ei în America, cu teama, entuziasmul şi încântarea ei. Dar acum situaţia era cu totul alta.

Ar fi vrut s-o avertizeze cumva pe Adelina, dar, după ce parcurseseră probabil o duzină de cvartale şi trecuseră de Union Square, trăsura se opri. Natalya voia să-i strige Adelinei să fugă, dar…

— Birjar? strigă Adelina. De ce ne-am oprit?

Însă birjarul nu răspunse. În schimb, prin geamul portierei se uită înăuntru un bărbat.

— ’Nă seara, domnişoară, spuse el.

— Birjar! strigă Adelina, dar îşi dădu imediat seama că trăsura se oprise acolo intenţionat.

Se întoarse spre mânerul portierei, ca să nu permită să fie răsucit, dar individul trase de el cu putere şi portiera se deschise. Ochii lui se rotiră fulgerător prin trăsură şi se opriră asupra casetei. Se aruncă spre ea, dar Adelina o prinse de mânere

în acelaşi timp şi traseră amândoi într-o parte şi în alta, împotrivindu-se şi înjurând. Agresorul îşi propti un picior în rama din exterior a uşii, dar Adelina făcu acelaşi lucru în interior. Natalyei nu-i venea să creadă că e atât de puternică.

— Potoleşte-te! Nu vreau decât geanta.

— Ajutor! strigă Adelina. Să m-ajute cineva!

Bărbatul se aplecă prin deschidere ca să prindă mai bine caseta şi, în momentul acela, Adelina izbuti să se rotească uşor pe bancheta trăsurii şi îl pocni drept în faţă cu piciorul liber. Capul atacatorului zvâcni către spate cu un mormăit şi, când şi-l îndreptă, îi curgea sânge din nări, prelingându-i-se pe buza de sus şi pe bărbie. Dădu drumul casetei şi Adelina îi văzu furia. Se pregăti să facă faţă asaltului când bărbatul mârâi la ea şi se aruncă înăuntru.

Natalya voia să iasă din simulare. Nu putea fi de acord cu aşa ceva. Nu-şi dorea o asemenea experienţă.

— Lasă-mă să ies! strigă, într-un glas cu Adelina.

Capitolul 9

Grace stătea în picioare, sprijinită de peretele unei sufragerii, având în faţă o masă la care erau aşezaţi patru bărbaţi şi în dreapta un bufet încărcat cu mâncare. David stătea în capătul opus al bufetului, privind-o prin ochii ridicoli ai unui bătrân cu părul alb. Ridicoli pentru că aproape îi venea să râdă când se gândea la el ca la tatăl ei. Era atât de încrezător şi de naiv, atât de sincer, dar

ea îndrăgea această trăsătură a lui şi nu voia să vadă cum i-o elimină lumea cu brutalitate. Aşa că, de obicei, ea îi purta lui de grijă.

— Eliza, e totul bine? o întrebă unul dintre bărbaţii de la masă.

Era foarte masiv, avea probabil o sută douăzeci sau o sută treizeci de kilograme, şi cu toate că arăta ca un om care fusese poate plin de muşchi în tinereţe, aceştia îi dispăruseră între timp aproape cu desăvârşire. La fel precum ceilalţi bărbaţi de la masă, se holba la ea. Toţi purtau costume cu vestă, cu lănţişoarele delicate ale ceasurilor de buzunar la vedere, şi pietre preţioase care luceau pe manşete şi pe revere.

— Mă simt foarte bine, spuse Grace.

Toţi bărbaţii se încruntară şi unul o privi cu batjocură. Grace simţi simularea respingând-o, ca şi cum ar fi fost împinsă dintr-un metrou în timp ce lumea din jur defila pe lângă ea cu contururi neclare. Se uită la David. Ochii lui mari o implorau să facă imediat ceva, să spună ceva, dar acel ceva trebuia să fie ceea ce se *potrivea.*

Grace detesta partea asta din Animus. Detesta renunţarea la controlul asupra propriei minţi, singurul lucru de care nimeni altcineva nu se mai putuse atinge până atunci. Mintea era palatul ei, templul ei şi grădina ei, toate în acelaşi timp. Dar acum altcineva încerca să pătrundă înăuntru, o minte băgăcioasă părând să escaladeze zidurile.

— Eliza, ce e cu tine? întrebă bărbatul masiv.

— Nimic, spuse Grace.

Era servitoarea lui şi detesta ideea asta. Probabil trebuia să-i spună *domnule* şi să se

prosterneze.

— Trebuie să fie din pricina căldurii, domnule Tweed, interveni David, dar Grace îşi putea da seama că nu mai era David. Privirea lui părea a unui om mai bătrân, se uita cu alt soi de îngrijorare. Dacă e nevoie să se întindă, pot servi eu masa până la sfârşit, domnule.

Simularea deveni şi mai neclară şi Grace îi simţi uşile închizându-se în faţa ei, aproape în punctul de a o lăsa pe dinafară.

Bărbatul masiv îşi îndreptă atenţia către ea.

— Aşa e? Ai nevoie să te întinzi?

Mintea invadatoare părea disperată, căţărându-se ca să intre. Dacă nu-i deschidea poarta şi n-o lăsa imediat să pătrundă, Grace avea să iasă din simulare, abandonându-l pe David. Nu putea permite să se întâmple una ca asta, aşa că, detestând ceea ce se petrecea şi urându-l pe Monroe fiindcă o făcuse să-şi dea acordul, scrâşni din dinţi şi-şi deschise baricadele minţii.

Înăuntru se năpusti Eliza, o fată cu voce domoală, care își pierduse mama la vârsta de opt ani şi căreia tatăl ei iubitor îi purtase singur de grijă, cât de bine putuse, în cei nouă ani de când se aflau în slujba domnului Tweed; iar ea nu-şi îngăduia să-l dezamăgească vreodată.

— Îmi pare atât de rău, domnule Tweed, spuse şi făcu o reverenţă. Mi-am pierdut, cumva, capul pentru câteva clipe. Trebuie să fie din cauza căldurii. Îmi pare rău, domnule.

— Nu-i nimic, o linişti el ţinându-şi palmele mari pe pântece. Acum te simţi bine?

— Foarte bine. Mi-am revenit.

— Minunat. Mai vreau o bucată de raţă.

— Da, domnule.

Eliza se întoarse spre bufet, unde aşteptau bunătăţile festinului. Pe lângă raţă, mai erau stridii, friptură din muşchi de vită, jambon în sos de şampanie şi momiţe de viţel. Luă platoul cu carne de raţă şi i-l duse domnului Tweed. El se servi, apoi Eliza plimbă platoul în jurul mesei, pentru oaspeţi.

— Boss, bucătăreasa ta e la fel de bună ca Ranhofer[10], spuse domnul Connolly, un bărbat care semăna cu o cărămidă, cu capul pătrat.

— La naiba, sper că da, răspunse domnul Tweed. Am trimis-o la Delmonico, să ia lecţii de la el. Şi nu-mi mai spune Boss.

— Îmi place cuvântul, zise domnul Hall făcând cu ochiul în spatele pince-nez-ului său şi ascunzându-şi sub barba elegantă zvâcnirea unui zâmbet. „Boss” Tweed. Ţi se potriveşte.

— Să vedem dacă se şi împământeneşte, spuse domnul Sweeny cu o strâmbătură care îi înclină mustaţa amplă şi deasă.

— Dacă se împământeneşte, se împământeneşte, spuse domnul Tweed. Îi accept pe oamenii din oraşul ăsta aşa cum sunt. N-au decât să-mi spună cum naiba vor. Dar aici, numele meu este doar Tweed sau Bill, s-a înţeles? Domnul Tweed se lăsă pe spătarul scaunului. Sau Marele Sachem[11], adăugă, iar toată lumea din jurul mesei chicoti. Păcat că generalul Sanford n-a putut să ni

10 Charles Ranhofer (1836 – 1899), bucătar-şef la Restaurantul Delmonico’s din New York şi autorul unei cărţi de bucate, *The Epicurian* (n.tr.).

11 Lider politic al Societăţii Tammany (n.tr.).

se alăture. Dar am fost asigurat că mâine o să coopereze.

— N-o să lase soldaţii să intervină? întrebă domnul Sweeny.

Domnul Tweed încuviinţă din cap.

Eliza şi tatăl ei îi serviră pe oaspeţi cel puţin încă o oră, până când mâncarea dispăru, în cea mai mare parte consumată de domnul Tweed, aşa cum dispăru şi vinul, în cea mai mare parte consumat de ceilalţi.

— Domnilor, spuse Tweed, a fost o seară splendidă, dar mai avem câteva lucruri de discutat înainte de a o încheia, iar soţia m-a anunţat, în termeni lipsiţi de orice echivoc, că m-aşteaptă acasă înainte de ivirea zorilor. Mergem în bibliotecă?

Ceilalţi se declarară de acord şi se ridicară în picioare. Trecură toţi din sufragerie în holul principal şi, câteva clipe mai târziu, uşa bibliotecii se închise în urma lor, estompându-le glasurile.

— Să curăţăm dezastrul ăsta, spuse tatăl Elizei. Şi pe urmă putem merge la bucătărie, să vedem ce-a gătit Margaret pentru noi.

— Aş vrea ca domnul Tweed să mai angajeze un om, zise tânăra, adunând într-un teanc farfuriile de argint goale.

Casa din piatră roşiatică nu era mare, însă era mult de lucru pentru numai doi servitori, o bucătăreasă şi ajutorul ei. Iar Eliza ar fi vrut să facă şi altceva, nu doar curăţenie în casa domnului Tweed. Îşi dorea să înceapă ceva pe cont propriu, aşa cum făceau alţi oameni de culoare. Poate să deschidă o prăvălie sau un restaurant…

— Pentru el n-ar avea sens să mai angajeze pe cineva, spuse tatăl. Domnul Tweed nu e niciodată aici. Dacă n-ar folosi casa asta pentru întâlnirile cu asociaţii săi, mă-ndoiesc că l-ar ţine pe vreunul dintre noi. Ar trebui să te simţi recunoscătoare. Pentru noi ar putea fi cu mult mai rău. O grămadă de alţi oameni…

Nu-şi încheie fraza, dar Eliza ştia ce voia să spună. New York-ul şi Brooklynul se umpluseră de irlandezi şi de nemţi şi nu toţi îşi găseau slujbe. Negrii le făceau concurenţă şi oraşul nu-şi dorea să vină din sud sclavi eliberaţi. De aceea se vorbea despre trecerea oraşului de partea rebelilor. De aceea facţiunea Copperheads a Partidului Democrat din New York era simpatizantă a Confederaţiei şi dorea înfrângerea Uniunii.

Grace percepu aceste gânduri cu aceeaşi furie şi neputinţă pe care le simţise trăind amintirile bunicii ei despre locuri rezervate „doar pentru albi”. Nimic din toate astea nu era corect, dar ea nu putea face absolut nimic pentru a schimba lucrurile. Se uită în jos, la tava cu vase din mâinile ei, şi o izbi similaritatea momentului cu ceea ce îi dezvăluise intrarea sa precedentă în Animus. Bunica ei făcea curăţenie în casele unor doamne albe bogate şi, în clipa aceea, i se păru că, generaţie după generaţie, înaintaşele ei nu ţinuseră în mâini nimic altceva decât stive de vase murdare. Trânti tava pe masă şi o lingură de servit căzu pe podea. O lăsă acolo, deşi simţi că simularea slăbeşte.

— Eliza? întrebă bătrânul, care era, în acelaşi timp, tatăl ei şi David.

Simularea lui fiind extrapolată, se purta în momentul acela aşa cum îşi amintea Eliza şi, în privinţa menţinerii sincronizării, se descurca mai bine decât sora lui.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic, răspunse Grace.

— Nu pare să nu fie nimic, zise el.

Grace îşi impuse să se aplece şi să ridice lingura şi simţi simularea recăpătându-şi forţa.

— Ştiu că-ţi faci griji pentru mine, spuse tatăl Elizei. Dar eu îmi fac încă şi mai multe pentru tine. Trebuie să mă conving că o să ţi se poarte de grijă după ce n-o să mai fiu…

Ea îşi ridică vocea.

— Te rog, nu vorbi…

— Spun adevărul. Bătrânul îşi ridică o mână plină de bătături. N-are rost să ne-ascundem de el. Adevărul te găseşte întotdeauna. Bunica ta nu şi-a dobândit niciodată libertatea, dar eu am avut grijă să mi se nască toţi copiii ca oameni liberi. Ştiu că tu îţi doreşti mai mult decât atât, şi eu doresc mai mult de-atât pentru tine. Într-o zi vei avea mai mult, mult mai mult. Ştiu că aşa va fi. Dar acum trecem prin vremuri tulburi şi, deocamdată, ai o slujbă şi un patron cumsecade.

Eliza şi Grace îl ţintuiră câteva clipe cu privirea şi amândouă înţeleseră că are dreptate. Oricât de furioasă ar fi fost, Grace nu putea să schimbe amintirile pe care le trăia şi orice împotrivire n-ar fi făcut altceva decât s-o expulzeze din simulare. Se afla acolo fiindcă Monroe spusese că găsirea acelei Părţi din Eden era cea mai bună cale prin care ea şi David să se afle din nou în siguranţă. Aşa că avea

s-o caute.

— Da, tată, spuse Eliza.

Veni lângă el şi-l ajută s-adune argintăria.

— Eşti hotărâtă şi curajoasă, spuse bărbatul. Faci cinste numelui bunicii tale.

— Sper.

Grace lăsă conştiinţa Elizei să iasă din colţul unde stătea şi o lăsă să umble în voie pe întregul domeniu care era mintea ei. Eliza începu imediat să adune vasele şi să cureţe masa cu eficienţă şi iuţeală alături de tatăl ei, deşi el începuse să se mişte ceva mai încet, durerile din încheieturi făcându-l să se crispeze când credea că ea nu-l vede. Totuşi, deocamdată, Eliza îi putea acoperi slăbiciunea cu munca ei, aşa că domnul Tweed n-avea motiv să se lipsească de serviciile lui.

Duseră vasele la bucătărie, unde peria aspră a lui Margaret avea să le spele, iar tatăl Elizei urma să lustruiască argintăria. Margaret fiersese pentru oaspeţi un picior de miel, dar domnul Tweed renunţase la el, aşa că puţinii servitori se aleseseră cu o masă ieşită din comun şi delicioasă. Se aşezară la masa din bucătărie şi mâncară împreună, dar în grabă, fiindcă oaspeţii aveau să fie curând gata de plecare. Margaret scoase chiar şi nişte jeleu de mentă, ca garnitură pentru carne.

Exact când luau ultimele înghiţituri, auziră uşa bibliotecii deschizându-se şi vocile bărbaţilor amestecându-se în holul principal. Eliza şi tatăl ei se duseră să vadă dacă e nevoie de serviciile lor pentru oaspeţi, care ieşiră apoi rând pe rând pe uşa din faţă, se urcară în trăsuri şi dispărură în noaptea caldă. După plecarea tuturor, domnul

Tweed îl chemă în bibliotecă doar pe tatăl Elizei şi închise uşa.

Asta o nelinişti pe tânără într-o oarecare măsură şi, cu toate că astfel risca să aibă necazuri, se duse lângă grătarul de metal din partea de jos a peretelui dintre bibliotecă şi un coridor, fiindcă prin el putea auzi discuţia.

— Nu poate fi oprită în niciun fel? întrebă tatăl ei.

— Mă tem că, în momentul de faţă, nu se mai poate nici măcar dacă se renunţă la înrolări. Nu mai e vorba de o problemă care poate fi rezolvată, ci doar de una care ar fi controlată.

— Cât de rău o să fie?

— N-o să se compare cu nimic din tot ce-a mai văzut oraşul ăsta, răspunse domnul Tweed. Sau chiar ţara asta.

— Mai rău decât revoltele poliţiştilor?

— Da, cred că da. Dar o să ne înălţăm din cenuşă. Voi fi aici, susţinut de toată puterea oferită de Tammany Hall, ca să reconstruiesc oraşul cu înţelepciune şi forţă. Însă trebuie să acţionăm repede. Te descurci?

— Da, domnule Tweed.

— Am o scrisoare pe care vreau s-o livrezi. Îmi trebuie un mesager care nu stârneşte nici atenţia, nici bănuielile nimănui. Cineva în care să am încredere, şi, în decursul anilor, în tine am ajuns să am.

— Unde trebuie să duc scrisoarea, domnule?

— În Districtul al Patrulea e un local: Hole-in-the-Wall. Ai auzit de el?

— Da, domnule. E cât se poate de rău famat,

domnule.

— Într-adevăr. Acolo e un barman pe nume Retevei Cormac.

— Retevei? Cred că ăsta nu e un nume creştinesc.

— Nu e. De fapt, e de-a dreptul opusul unui nume creştinesc. Nu am nicio îndoială că botezul ar fi şocat un preot. Du-i lui scrisoarea.

— Da, domnule. Când?

— În noaptea asta.

— În noaptea asta?

— Da. Poţi?

— Desigur, domnule Tweed.

— Excelent! O să plec acum, cu speranţa că doamna Tweed nu e prea supărată. Dar aş vrea să discut cu fiica ta înainte de plecare.

— Desigur, domnule Tweed.

Eliza nu ştia ce treabă ar fi putut avea domnul Tweed cu ea, dar părăsi în grabă, şi făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă, locul de unde trăgea cu urechea şi dădu buzna în holul principal, apoi continuă să înainteze ca şi cum ar fi trecut întâmplător pe-acolo în clipa în care se deschide uşa.

— Ah, Eliza, spuse domnul Tweed. Tocmai îi spuneam tatălui tău c-aş vrea să vorbesc cu tine.

— Desigur, domnule Tweed, zise ea.

— La Tammany ni s-a dat de ştire că mâine s-ar putea să fie probleme pe străzi. De-aceea au venit în seara asta aici domnii Connolly, Hall şi Sweeny.

— Ce fel de probleme? întrebă Eliza.

— Din pricina blestematei de recrutări a lui

Lincoln. Primele nume vor fi extrase mâine. Vor izbucni cu siguranţă proteste. Ne aşteptăm întru totul să devină violente. Începând de mâine-dimineaţă, ar fi bine să nu ieşi pe străzi.

— Cum doriţi, domnule Tweed. Dar sigur…

— Oamenii de culoarea ta nu vor fi în siguranţă, Eliza. Domnul Tweed o privi insistent în ochi. Mânia e un tăciune fierbinte şi, când se înfurie, toată lumea are nevoie de un loc unde să-l lase jos. Mulţi dau vina pe cei din rasa ta pentru situaţia în care ne aflăm. Te rog, dă-mi ascultare, nu ieşi din casă. Aici, înăuntru, o să fii în afara oricărei primejdii.

Ea îşi lăsă capul în jos.

— Aşa o să fac, domnule Tweed, se supuse tânăra.

— Îmi pare rău că trebuie să vorbesc atât de brutal, dar ăsta e adevărul. Se îndreptă spre ieşirea din faţă şi-şi luă pălăria şi bastonul din cuierul de lângă uşă. Ştii că eu n-am nimic împotriva niciunei rase şi a niciunei religii. Când mă uit la un om, nu văd decât un singur lucru. Ştii ce?

— Ce, domnule?

— Un potenţial votant. Domnul Tweed deschise uşa. Dacă, într-o bună zi, Congresul va găsi de cuviinţă să le dea câinilor drept de vot, voi conduce eu însumi marşul de protest împotriva pisicilor şi voi prezida comitetul pentru eradicarea puricilor. Noapte bună.

Eliza nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva, după părerea domnului Tweed, câinii aveau mai multe şanse să primească drept de vot decât negrii

sau femeile.

— Noapte bună, domnule.

Tatăl Elizei îl petrecu pe domnul Tweed dincolo de uşă şi apoi în stradă, unde îl ajută să urce în trăsură. După plecarea acesteia, se întoarse şi îi întinse Elizei cheia casei.

— Încuie în urma mea.

— Nu pleca, tată.

— Să nu plec? întrebă el, apoi o privi pieziş. Iar ai tras cu urechea?

— Nu m-am putut abţine. Îmi fac griji.

— De ce? Pentru mine?

Eliza îşi lăsă capul în jos. Îşi pierduse deja mama şi rămăsese cu o rană care i se redeschidea din când în când. Nu-şi putea imagina viaţa dacă şi-ar fi pierdut şi tatăl.

— Draga mea, spuse el. Am supravieţuit săptămâni întregi în mlaştini, ascunzându-mă de vânătorii de recompense. Am călătorit sute de kilometri şi m-am ascuns în poduri şi în pivniţe zile de-a rândul, fără lumină, fără aer proaspăt şi fără să întrevăd vreun liman. Am fost martor la orori pe care tu nu le vei vedea niciodată, prin mila Atotputernicului Dumnezeu şi datorită victoriei Uniunii conduse de preşedintele Lincoln. O prinse de umeri şi o sărută pe frunte. Cred că pot traversa în siguranţă oraşul ca să predau o scrisoare, fie şi într-un bârlog de piraţi ca Hole-in-the-Wall.

— Fii prudent!

— O să fiu. N-ar trebui să-mi ia mai mult de două ore. Încuie uşa, dar aşteaptă-mă, ca s-auzi când mă-ntorc. Nu-mi prea surâde ideea să-mi petrec noaptea afară, pe verandă.

— Da, tată.

Bătrânul ieşi pe uşa din faţă şi îi făcu semn cu capul când ajunse pe trotuar, unde o aşteptă să închidă uşa şi s-o încuie cu cheia pe care i-o dăduse. Eliza plecă apoi să termine curăţenia în sufragerie. Duse faţa de masă la spălătorie, apoi, fiindcă putea face asta în locul tatălui ei, începu să lustruiască argintăria spălată deja de Margaret. Puse în scurt timp casa la punct şi, în mod obişnuit, s-ar fi dus la culcare, aşa cum făcuse bucătăreasa. Dar trebuia să-şi aştepte tatăl, şi oricum n-ar fi putut s-adoarmă înainte de a-l şti întors acasă. Se hotărî să caute în bibliotecă ceva de citit. Domnul Tweed nu-i interzise niciodată să intre aici, aşa că păşi înăuntru cu băgare de seamă şi se uită pe rafturi, învăluită de miros de tutun şi de piele.

Dar toate volumele erau incredibil de neinteresante; pe de altă parte, aceea nu era principala locuinţă a domnului Tweed, ba chiar nici nu era cu adevărat o locuinţă. La etaj avea un dormitor mobilat, însă Eliza nu-şi amintea ca el să fi dormit vreodată acolo.

Traversă încăperea către biroul cu tăblie imensă, din lemn băiţuit şi lustruit, şi cu câte un pătrat sculptat în fiecare colţ. Era plin cu tot soiul de obiecte, printre care şi un teanc de foi de hârtie. Domnul Tweed scrisese probabil pe una dintre ele scrisoarea pe care trebuia s-o ducă tatăl ei. Eliza se întrebă ce putea fi atât de important ca să fie trimisă în toiul nopţii, în ajunul unei revolte. Pentru ce merita să-i fie pus tatăl în pericol?

Întinse mâna după foaia de deasupra şi o privi cu atenţie. Mâna grea a domnului Tweed lăsase pe

ea urme fantomatice ale rândurilor scrise. Dar, cumva, Eliza nu trebuia nici măcar să se concentreze ca să le poată citi; avea, din când în când, abilitatea asta stranie. Era ca şi cum mesajul ar fi emis o radiaţie subtilă, pe care o simţea în aceeaşi măsură în care o vedea, iar ceea ce citi îi îngheţă sângele în vene.

Maestre Cormac,

Ordinul a aflat că în oraşul New York s-a infiltrat un Asasin. Se numeşte Varius şi ştim că ţelul pe care-l urmăreşte îl duce în noaptea asta la Astor House. Nu ştim ce anume caută acolo, dar trebuie să fie ceva de o valoare colosală dacă Frăţia riscă o astfel de incursiune în vremuri atât de tulburi. Trebuie să-l găseşti şi să-l opreşti. Nu ezita să-l ucizi. Mă încred în discreţia ta în această privinţă. Adu orice ar avea asupra lui, mâine-seară, la mine acasă, pe 36th Street. Voi veni să te-ntâlnesc acolo dacă voi putea, dar mai întâi trebuie să fiu văzut de populaţie îndeplinindu-mi obligaţiile faţă de primar şi de membrii consiliului orăşenesc.

Nu trebuie să lăsăm nimic să ne submineze planurile.

Mâine oraşul o să ardă, îndepărtându-i pe Opdyke[12] şi pe guvernatorul Seymour. Pe urmă oraşul şi statul vor aparţine Societăţii Tammany şi Ordinului şi, cu New York-ul ca punct de sprijin, vom înclina balanţa acestui

12 George Opdyke (1805 – 1880), antreprenor şi al 76-lea primar al New York-ului (n.tr.).

război şi vom recâştiga naţiunea. Ai o pradă. Vâneaz-o!

~ Marele Maestru

Eliza rămase cu privirea la scrisoarea care parcă ardea în mâinile ei tremurânde. Nu înţelegea prea mult, dar îşi dădea seama că se făcea referire la un plan necruţător, de o mare forţă, şi că domnul Tweed nu era ceea ce părea. Cele câteva rânduri scoteau la iveală ceva mai presus de politică şi de voturi, ceva mult mai amplu şi mai periculos şi tânăra ştia că, ajungând la destinaţie, ar fi atras distrugerea oraşului şi chiar mai mult decât atât. Nu tatăl ei trebuia să fie curierul.

Dar, privind peste umărul Elizei, Grace crezu că înţelege mesajul epistolei. Vorbea despre Astor House şi despre ceva de o valoare colosală, referindu-se probabil la o Parte din Eden. Era ceea ce căutau, pentru asta intraseră în Animus. Se împotrivi impulsului de desincronizare şi preluă controlul de la Eliza pentru a face ceea ce venise să facă. Dar nu se luptă prea mult cu sine însăşi, deoarece, o clipă mai târziu, fata se ridică de la birou şi se repezi în hol.

Se îndoia că-şi putea ajunge tatăl din urmă la timp, dar trebuia să-ncerce. Luă de pe poliţa cu pălării o eşarfă cu care să-şi acopere părul, descuie uşa şi ieşi în noapte.

Capitolul 10

Javier ştia că la Hole-in-the-Wall era un alt soi de noapte, că era ceva de făcut până în zori. Până

atunci, toate iscoadele raportaseră că nici scursorile oraşului, nici băgăcioşii, nici patrulele nu ştiau nimic despre iadul care avea să se dezlănţuie a doua zi dimineaţă. Şefii secţiilor de poliţie ştiau că se punea ceva la cale, dar mai ştiau şi că trebuie să se uite în partea cealaltă. Tweed se asigurase c-o vor face.

— Retevei, spuse Gallus Mag, botezi băutura?

— Da, răspunse el.

— De ce-i pui apă? Nu mai avem de-ajuns?

— Ba da. Dar mâine trebuie să fie toţi cu mintea trează. Nu ne vor fi de niciun folos încă pe jumătate matoli sau dormind beţi.

Gallus Mag se aplecă, dădu din cap, apoi se îndepărtă. Era de înălţimea lui Retevei, purta pantaloni cu bretele şi avea un pistol şi un ciorap plin cu nisip ud atârnat de centură, în cazul în care trebuia să pocnească pe cineva. Dar în noaptea aceea arma n-avea să-i fie necesară.

Cât fusese ziua de lungă, oamenii veniseră şi plecaseră cu mesaje sub steagul alb al armistiţiului. Acolo şi oriunde altundeva în oraş, şefii bandelor plănuiau haosul de a doua zi. Bowery Boys, Roach Guards, Daybreak Boys şi bandele mai mici îşi făcuseră uitată duşmănia pentru şansa de a se alege cu un câştig mai mare. Dacă învingeau, aveau să stăpânească în curând tot afurisitul acela de oraş, ca să-l taie bucăţi şi să şi-l împartă ca pe o pradă ucisă.

Un client trânti pe tejghea trei centi şi arătă către butoiul aflat pe un raft din spatele barmanului.

— Fără pahar, spuse.

Retevei dădu din cap şi-i întinse capătul unui furtun de cauciuc. După ce omul îl prinse în dinţi şi făcu semn, barmanul deschise supapa butoiului, lăsând să curgă cel mai ieftin gin pe care-l vindea Hole-in-the-Wall. Pe urmă se uită cum sorbea, înghiţea şi iar sorbea, până când văzu că omul se oprise ca să respire, şi atunci opri curgerea. Învăţase să recunoască ochii măriţi şi faţa roşie a unui om gata să icnească şi reuşea să-nchidă supapa exact la timp, ca să nu se risipească nicio picătură.

Bărbatul se şterse la gură cu mâneca hainei şi se clătină. Retevei nu-l cunoştea şi nu se aştepta să fie de mare folos a doua zi, nici beat, nici treaz.

— Încă una? îl întrebă. Mai ai sunători?

Omul clătină din cap.

— Asta o să mă refacă.

Retevei dădu din cap, trase furtunul înapoi şi îl încolăci lângă borcanul cu urechi omeneşti al lui Gallus Mag. Pe unele le smulsese şi pe altele le tăiase, dar pe cele mai multe le retezase cu dinţii şi stăteau pe raft ca trofee şi ca avertizare pentru oricine credea că poate face scandal în localul ei. Sadie Capra se certase cu ea şi lăsase în urmă o dovadă a încăierării lor. Undeva, în amestecătura aceea dată naibii, era şi urechea unui bărbat care nu făcuse nimic mai mult decât s-o întrebe pe Mag câţi ani are.

În local apărură alţi câţiva tipi de pe cheiul fluviului, iar Retevei le făcu semn să se ducă în partea din spate a sălii, unde se împărţeau sarcinile. Cheia victoriei trebuia să fie atacurile simultane. Regimentele oraşului aflându-se încă în

Pennsylvania, singura forţă rămasă era Poliţia Metropolitană, care putea fi uşor copleşită numeric dacă atacurile din mai multe zone o obligau să se divizeze.

Pe urmă intră grăbit un negru bătrân, în haine de servitor. Câţiva oameni din local îl remarcară şi Gallus Mag se pregăti să intervină dacă era cazul. Cu părul alb şi uşor adus de spate, bărbatul cercetă încăperea sigur pe sine, apoi se îndreptă spre bar.

Dincolo de bariera minţii lui Retevei, Javier îl recunoscu drept strămoşul lui David, pe care-l văzuse în Coridorul Amintirilor, şi se întrebă dacă şi David îl recunoscuse pe el, dar nu voia să rişte o desincronizare spunând ceva în barul aglomerat.

— Îl caut pe Retevei Cormac, spuse servitorul.

— Cine eşti? întrebă Retevei.

— Mă numesc Abraham, răspunse negrul. Lucrez pentru domnul William Tweed.

Retevei nu-l mai văzuse pe Marele Maestru în persoană de câteva săptămâni. Era prea riscant pentru plan. Tweed şi Tammany trebuiau să se afle pe o poziţie din care să pună capăt revoltelor, nu să pară drept agitatori dacă voiau să obţină rezultatul dorit.

— Eu sunt Retevei Cormac, zise.

Abraham scoase un plic din buzunarul interior al vestei.

— Domnul Tweed mi-a cerut să v-aduc ăsta.

Retevei luă scrisoarea, iar Abraham se întoarse să plece.

— Aşteaptă până o citesc, spuse Retevei.

Uneori, scrisorile conţineau ordine care aveau

legătură cu mesagerul.

Abraham se supuse şi rămase lângă tejghea.

Retevei rupse pecetea de ceară pe care era întipărită crucea Templierilor, deschise plicul şi scoase scrisoarea. În timp ce citea, îşi auzi zvâcnirea sângelui tot mai puternică în urechi, ca un răpăit de tobe chemându-l la război.

Bunicul lui, Shay Patrick Cormac, fusese un vânător de Asasini formidabil, iar în noaptea aceea Retevei era chemat să meargă pe aceeaşi cale şi să-şi onoreze moştenirea. Varius avea să se supună Ordinului Templierilor sau să moară de mâna lui.

— Gata, domnule? întrebă Abraham.

Retevei ridică scrisoarea.

— Domnul Tweed are încredere în tine.

— Mă străduiesc să fiu demn de încrederea lui.

— Bun. În schimb, vreau să mă asigur că te-ntorci cu bine acasă.

— Pot să mă descurc singur.

— Nu mă îndoiesc. Dar nici n-o să mă răzgândesc din pricina asta. Retevei îşi duse palmele pâlnie la gură. Gallus Mag!

— Ce e? strigă, din cealaltă parte a încăperii, femeia.

— Boss are nevoie de mine.

Ea arătă cu capul către uşă.

— Atunci du-te.

Retevei îşi scoase şorţul şi ieşi din spatele tejghelei.

— Aşteaptă-mă aici.

Abraham dădu din cap şi Retevei se duse în pivniţa cârciumii să se echipeze. Mai întâi, îşi fixă

de trup, cu nişte curele, câteva piese ale unei armuri rigide, una în jurul gâtului şi altele două pe spate şi pe piept. Îmbrăcă apoi haina lungă, de piele, şi-şi prinse de centură mai multe cuţite, boxuri şi un pistol. Îşi luă ocheanul Herschel şi îşi agăţă de umăr puşca cu aer comprimat, alături de o bandulieră cu săgeţi şi grenade. Purta cu mândrie puşca aceea, o armă ingenioasă, moştenită de la bunicul lui, care o primise de la Benjamin Franklin.

Javier aprecia faptul că, de data asta, se afla într-un trup mai tânăr. Chimalpopoca ducea cu sine durerile vârstei înaintate, ceea ce fusese o experienţă stranie. La fel de bizară păruse şi atracţia lui faţă de tălmăcitoarea aia, Marina. Şi lui Retevei îi plăceau femeile, dar pe el nu-l dureau decât numeroasele răni cu care se alesese în urma antrenamentelor şi a încăierărilor.

Când se întoarse sus, apariţia lui înarmat până în dinţi păru să-l surprindă pentru o clipă pe Abraham când trecu pe lângă el spunându-i:

— Să mergem.

Îl conduse pe bătrânul negru afară din cârciumă şi apoi pe străzi. Bărbaţi din bande se foiau într-o parte şi-n alta pe trotuare, unii împingând roabe pline cu cărămizi şi cu pietre de caldarâm, care urmau să fie arme de luptă. Retevei îl conduse pe Abraham pe Dover, către vest, spre Pearl Street, şi, după primul cvartal, îl văzu pe Joe Sfrijitu’, cu căruţa lui, şi fluieră ca să-l cheme.

— Vreau să-l duci pe omul ăsta acasă, spuse Retevei.

Sfrijitu’ se holbă la Abraham.

— Pe el?

— E omul lui „Boss” Tweed, se răsti Retevei. Ai vreo problemă?

— Domnule, chiar mă pot duce singur, zise Abraham, dar Retevei nu-i dădu atenţie.

Joe Sfrijitu’ ridică din umeri.

— Nicio problemă. Dacă e omul lui Boss…

— Bun.

Retevei se opunea sclaviei şi n-avea nimic împotriva locuitorilor de culoare ai oraşului. Nu ei erau problema. Dar ştia că, pentru ei, ziua următoare avea să fie iadul. Şi Marele Maestru se împotrivea sclaviei. O considera un sistem nedemn de susţinere, care sufocă progresul. Însă voia să se folosească de abolire ca să înfigă în inima ţării o pană care s-o despice, pentru a putea fi apoi reasamblată corect.

— Du-l unde vrea să meargă, îi ordonă Retevei lui Joe Sfrijitu’. Şi ai grijă s-ajungă nevătămat.

Abraham urcă în căruţă şi Sfrijitu’ îşi şfichiui uşor caii cu biciul, ca să pornească pe Pearl Street. După ce trecură de colţ, dispărând din vedere, Retevei plecă să-şi îndeplinească misiunea.

Astor House se afla la aproape un kilometru şi la o întreagă lume distanţă de Hole-in-the-Wall. Era un loc unde femeile străluceau de bijuterii ca o turnătorie, iar bărbaţii beau din pahare de cristal, nu din furtunuri de cauciuc. Retevei întrezărise odată meniul obişnuit pentru domni, un festin cu şase feluri de mâncare: supă, peşte, friptură de vită înăbuşită, gustări, produse de patiserie, desert. Localul exista, netulburat de locuitorii Districtului Patru, pentru că Tweed avea nevoie de

banii bogaţilor exact la fel cum avea nevoie de muşchii bătăuşilor din bande. Ordinea păstra echilibrul oraşului.

Dar uneori era necesară o corecţie.

De pe Pearl Street, Retevei porni spre vest, pe Frankfort, trecu pe lângă Tammany Hall şi ajunse la City Hall Park şi la calea ferată Harlem. O parte a strategiei stabilite pentru a doua zi consta în smulgerea şinelor de cale ferată în puncte strategice, pentru a împiedica deplasarea rapidă a patrulelor de poliţie şi a armamentului. Asta, plus tăierea firelor de telegraf, avea să-i ofere mulţimii toate avantajele necesare pentru luarea în stăpânire a insulei.

Retevei văzu Astor House înălţându-se deasupra copacilor, ca o fortăreaţă albă, în capătul sudic al parcului, unde Park Row se întâlnea cu Broadwayul, iar chiar lângă ea, în sud, era turla Capelei St. Paul. În momentul acela, se hotărî să profite de ceea ce învăţase, în secret, de la bunicul şi de la tatăl lui şi se căţăra pe cel mai apropiat zid, folosindu-se de crăpături, borduri şi burlane, până ce ajunse pe acoperiş. Era o abilitate tradiţională a Asasinilor, dar Cormacii întrebuinţau de multă vreme tacticile Frăţiei împotriva ei.

Pe urmă, cu oraşul sub el şi cu cerul nopţii deasupra, Retevei traversă mai întâi Spruce şi apoi Beekman, sărind de pe un acoperiş pe altul, ocolind coşurile de fum, abia atingând culmile când se avânta peste ele şi împrăştiind păsările care-şi luau zborul din cuiburi, surprinse de apariţia lui. Când ajunse în colţul dintre Ann Street şi Broadway, chiar vizavi de capelă şi de hotel, se

opri şi-şi alese o poziţie de unde putea să observe tot ce se petrecea jos.

În niciun caz Varius n-ar fi folosit uşa din faţă, aşa cum nici el n-ar fi făcut-o, de aceea rămase cu ochii pe ferestre şi pe acoperiş, dar, într-o oră de aşteptare şi de supraveghere, nu văzu nici urmă de Asasin.

Decise că are nevoie de un alt punct de observaţie, mai avantajos, şi, ca urmare, coborî în stradă, traversă Broadwayul şi trecu pe lângă cele patru coloane ale Capelei St. Paul. Se căţără pe bisericuţă folosindu-se de ornamentele de pe colţul din sud-vest, apoi se urcă pe turnul cu ceas, până în vârf, exact cum ar fi făcut un Asasin.

Turla acestui edificiu fusese cândva cel mai înalt punct de pe insulă. Dar acum în depărtare se vedeau biserici, precum St. Mark şi Trinity, ce se înălţau spre cer străpungând carnea oraşului ca nişte cuţite.

Retevei vedea acum foarte bine Astor House, însă timpul continuă să se scurgă fără niciun indiciu al prezenţei Asasinului şi, cu toate că noaptea înainta, oraşul rămase treaz, fremătând în aşteptare.

Pe urmă Retevei îl văzu. Venea dinspre vest, pe deasupra Church Street, şi se căţăra pe hotel cu uşurinţă. Era prea departe ca să fie în bătaia puştii cu aer comprimat, aşa că urmăritorul se mulţumi doar să-l privească preţ de câteva minute, stând nemişcat ca să nu trădeze ascunzătoarea, zâmbind în schimb cu superioritate, încântat că se află în avantaj. Varius purta redingota lungă a unui Bowery Boy, deşi nu-şi pusese pălăria cu calotă din

blană de castor. Avea sens să facă parte din banda lor, fiindcă se aliaseră cu republicanii, împotriva Societăţii Tammany şi a Templierilor.

Până atunci, Javier îl lăsase pe Retevei să conducă incursiunea în amintirile lui, dar recunoscuse hainele purtate de strămoşul lui Owen. O parte din el dorea să-l strige, dar, ca atunci când îl recunoscuse pe David la Hole-in-the-Wall, n-o putea face fără să rişte să se desincronizeze.

Strămoşul lui Owen părea să ştie exact unde se duce şi, odată ajuns pe acoperişul hotelului, merse pe margine până într-un anumit punct, apoi trecu peste cornişă. Şi începu să coboare, ca un păianjen, către o anumită fereastră întunecată, prin care intră.

Retevei se întrebă ce căuta Asasinul în hotel. După cum spusese Marele Maestru, era vorba de ceva de o importanţă colosală. Ar fi putut fi un obiect sau o informaţie. Primul ar fi fost mai uşor de extras, dar s-o obţină pe a doua ar fi fost mai distractiv. Mai întâi l-ar fi miruit pe individ cu pumnii şi, dacă asta n-ar fi dat rezultate, i-ar fi făcut cunoştinţă cu tăişul cuţitelor.

Dar, în spatele barierei dintre ei, Javier ştia deja ce anume caută Varius, sau cel puţin spera că ştie.

Pumnalul. Partea din Eden.

De aceea îl lăsase Javier pe Retevei să conducă. Imediat ce citiseră scrisoarea Marelui Maestru, Javier ştiuse că Monroe îi trimisese pe toţi şase în Animus ca să găsească acel obiect.

Retevei se mişcă, iar Javier se retrase când

mintea Templierului preluă din nou controlul şi coborî din turla capelei. Traversă gura întunecată a curţii locaşului, cu dinţii ei din pietre de mormânt, şi se ghemui în spatele unui copac, în aşteptare. Între el şi fereastră nu era niciun obstacol şi îşi puse în puşcă o săgeată cu somnifer. Căderea l-ar fi putut ucide pe Asasin, dar Retevei era dispus să-şi asume riscul. I se întipărise ideea că Asasinul caută un obiect şi ar fi fost mult mai uşor să-l ia de la un cadavru.

Trecură câteva minute sufocante, fără nicio adiere de vânt prin crengile de deasupra lui. Un ţânţar îl pişcă de ceafă, chiar în spatele urechii, dar Retevei nu-şi luă nicio clipă ochii de la fereastră.

Când redingota lungă a Asasinului se ivi în sfârşit din întuneric, Retevei aşteptă până când bărbatul păru gata să-şi înceapă urcuşul către acoperiş, apoi trase. Puşca lui cu aer comprimat scoase un pocnet şi săgeata şuieră, dar, când izbi redingota, materialul se plie către interior ca o coajă de ou spartă, înainte de a recădea brusc în hotel.

Retevei trăsese într-o ţintă falsă, folosită ca momeală.

Se înjură singur, îşi atârnă din nou puşca de umăr, se urcă în copac şi de-acolo sări peste gard, pe Vesey Street. Ateriză rostogolindu-se, apoi urcă în goană către fereastra hotelului, dar rămase atârnat de pervaz înainte de a intra. Asasinul era fără îndoială înăuntru, aşteptându-l.

Îşi desprinse o mână şi, legănându-se atârnat doar de cealaltă, îşi desprinse de centură o grenadă fumigenă şi o aruncă prin fereastra

deschisă. O auzi explodând cu zgomot înăbuşit, apoi se săltă şi se repezi prin fereastră.

Căzu pe un covor gros şi se îndepărtă imediat de geam, ieşind din norul de fum, dar ştiu instantaneu că e singur. Fie Asasinul fugise deja, fie grenada îl făcuse să părăsească încăperea. Oricare ar fi fost adevărul, Retevei trebuia să-l găsească.

Înaintă tiptil, doar în lumina care pătrundea prin fereastră şi prin perdelele de batist. Covorul era turcesc, încăperea frumos mobilată cu fotolii, o masă şi un birou, dar deocamdată nu zări niciun indiciu legat de cine o folosea. Văzu două uşi, dintre care una deschisă, şi către aceea se îndreptă.

Se înarmă cu două cuţite, câte unul în fiecare mână, amândouă la vedere, ca să facă faţă armei preferate de Asasini, lama ascunsă. Când ajunse în faţa uşii, se opri şi ascultă şi, fiindcă din cealaltă parte nu auzi nimic, nici măcar o răsuflare sau o bătaie de inimă, dădu buzna, doar ca să găsească o altă încăpere pustie, dar cu decoraţiuni bogate. Deasupra poliţei căminului atârna o emblemă, o cruce militară, având întipărite pe un cerc din centru cuvintele armata DE OCUPAŢIE DIN CIUDAD DE MÉXICO.

Încăperile aparţineau Clubului Aztec, despre care Marele Maestru bănuise la un moment dat că are legătură cu Frăţia. Dar de ce să fi intrat Varius clandestin în birourile aliaţilor săi?

Ţinându-şi cuţitele pregătite, Retevei trecu dincolo de uşa următoare şi ajunse în ceea ce părea să fie holul îmbrăcat în marmură de la

intrarea principală a apartamentului. În dreapta, o altă uşă, deschisă, ducea în sufragerie, iar de acolo Retevei intră într-o bibliotecă, fără să descopere nicăieri vreo urmă a Asasinului. A doua uşă a bibliotecii îl aduse înapoi în camera prin care intrase, dar îşi dădu instantaneu seama că uşa aceea fusese închisă când intrase el pe fereastră.

Asasinul îl făcuse să alerge în cerc.

Retevei se repezi la fereastră, se uită în jos către strada pustie, apoi în sus, la timp ca să vadă haina Asasinului fluturând peste cornişă.

Îşi puse cuţitele în teci şi ieşi după el, apoi se căţără pe zidul hotelului. Odată ajuns pe acoperiş, se ghemui şi aşteptă. Nicio clădire nu se afla destul de aproape pentru un salt, ceea ce însemna că Asasinul era acolo, ascuns în labirintul de hornuri şi de lucarne.

— Nu ştiu ce idei trec prin capul ăla al tău! zise Retevei, cu vocea reverberându-i pe acoperiş. Dar nu eşti pe măsura mea. Bunicul meu a vânat Asasini de-alde tine. A fost mai bun decât unii dintre cei mai buni dintre voi!

Urmară câteva clipe de tăcere.

Auzi şuierul ascuţit al unei lame în zbor către el şi se aruncă pe burtă cu o clipă înainte de a-l scalpa. Cuţitul trecu de marginea acoperişului şi căzu pe stradă.

— Bunicul tău a fost cândva Asasin, veni răspunsul. Glasul părea s-ajungă la Retevei de undeva din dreapta. S-a întors împotriva Frăţiei şi a Crezului pe care-a jurat să le susţină. N-a fost nimic altceva decât un laş şi un trădător!

— N-a trădat niciodată adevărul! N-a trădat

niciodată Ordinul Templierilor! Retevei îşi puse în puşcă o altă săgeată cu somnifer. Şi m-a învăţat cum să ucid scursori ca tine.

Retevei ştia că Asasinul poate crea impresia că vocea îi vine din altă direcţie, aşa că închise ochii, îşi linişti respiraţia şi ascultă, pregătit să surprindă alte indicii. Când auzi un foşnet de stofă în stânga lui, îşi îndreptă puşca în direcţia sunetului, cu ochii încă închişi, călăuzit doar de urechi şi de un simţ interior. Trase.

Deschise ochii când auzi un geamăt, apoi alergă spre cornişă în timp ce Asasinul cădea dincolo de ea.

Capitolul 11

Tommy mergea pe Broadway, către casa de cărămidă roşiatică în care locuia de când se întorsese de pe front. Casa, o clădire nouă, elegantă, de lângă Madison Park, le aparţinea fratelui său mai mare şi soţiei acestuia care erau înstăriţi. Neavând copii, aveau în schimb loc din belşug şi îi îngăduiseră cu generozitate să rămână la ei şi după ce i se încheiase perioada de convalescenţă. Dar spera că n-o să mai profite prea mult timp de bunăvoinţa pe care i-o arătau. Nu fiindcă nu i-ar fi făcut plăcere prezenţa lor. Însă nu înţelegeau câtuşi de puţin prin ce trecuse în război. Se părea că în oraş nu exista niciun suflet care să înţeleagă. Se simţea singur chiar şi în compania altora. Mai ales în compania altora, o experienţă familiară în prezent, pe care Sean o înţelegea foarte bine, chiar în timp ce se bucura să

folosească picioarele lui Tommy.

Era încă în uniforma de poliţist, fiindcă tocmai ieşise din patrulare, şi prezenţa lui pe străzi părea să aibă un efect neobişnuit asupra celorlalţi trecători. Îl priveau pieziş şi, cu toate că păstrau distanţa, li se simţeau ostilitatea şi încrederea în sine.

Văzu oameni din bandele Bowery Boys şi Roach Guards, şi unii, şi alţii, cu mult în afara teritoriilor lor din centrul oraşului. Mergeau ţanţoşi în susul străzii, unii alături de alţii, ignorându-şi duşmanii declaraţi. Se înarmaseră cu bâte şi cărămizi, cu topoare şi bare de fier.

Ceva era altfel decât ar fi trebuit.

— Unde duceţi astea, băieţi? îl întrebă Tommy pe un bărbat din apropiere, cu figură de irlandez din Five Points.

— O să-ţi răspund mâine. Individul vorbea cu un rânjet pe jumătate animalic. Jur, adăugă înainte de a se îndepărta.

Tommy ar fi putut să-l reţină până afla adevărul, dar se făcuse târziu, ieşise din patrulare şi era singur, iar în noaptea aceea străzile erau pline de aliaţii celuilalt. Aşa că îşi continuă drumul spre casă.

Fratele lui se descurcase bine ca fabricant şi, în timp ce Tommy participase la război, el vânduse chiar echipamentul întrebuinţat pe front de Tommy şi de ceilalţi soldaţi ai Uniunii. O mare parte se dovedise nefolositor încă de la sosire; cizme care se rupeau în bucăţi când ploua, raţii de mâncare deja alterată în cutiile de tablă. Fratele lui pretinsese că nu ştie nimic despre toate astea,

susţinând şi că intenţionează să îndrepte lucrurile, iar Tommy voise să-l creadă sincer.

Tocmai ajunsese în Union Square şi trecuse de statuia care-l înfăţişa pe George Washington în şaua calului său, când auzi strigătele de ajutor ale unei femei. Îşi desprinse de centură bastonul din lemn de salcâm, apoi o luă la fugă spre nord prin parc şi, afundat în curentul acelei amintiri, Sean se simţi încântat de graba cu care alerga, de vântul care-i sufla în păr, de răsunetul paşilor săi pe aleea pavată cu pietriş.

Când ajunse în partea opusă, văzu o trăsură oprită pe Broadway. Lângă ea se aflau doi bandiţi, iar picioarele altuia ieşeau prin portiera deschisă. Birjarul stătea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ceea ce dovedea fără dubiu că era amestecat în jaf. Ceilalţi trecători părăsiseră locul.

— Opriţi-vă! urlă Tommy fluturându-şi ameninţător bastonul. Poliţia!

— Sykes, a apărut un gabor! strigă unul dintre bărbaţii care priveau, apoi el şi cel de lângă se întoarseră spre Tommy, pregătiţi să-l înfrunte, unul înarmat cu o bâtă, iar celălalt cu un satâr.

Odată ajuns la numai câţiva metri, Tommy nu mai alergă, ci continuă să se apropie mergând liniştit şi aruncându-şi bastonul de câteva ori în aer, ca să-şi destindă braţul.

— Hristoase, e uriaş, nu-i aşa? îi spuse primul bărbat celuilalt. Dar, când cad, ăştia se lovesc cel mai tare.

— Credeţi că mă puteţi doborî? spuse Tommy. Vă invit să-ncercaţi, băieţi. Sunt din Brigada Broadway.

Auzind asta, cei doi ezitară vizibil, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Al treilea bărbat ieşi din trăsură şi trecu între cei doi însoţitori ai săi, cu sângele ţâşnindu-i din nasul evident spart. Din trăsura din spatele lor se uită afară o femeie, cu părul cumva în dezordine, dar părând altminteri nevătămată. Chiar şi prins în vâltoarea amintirii, Sean o recunoscu pe străMoaşa Natalyei, cântăreaţa de operă.

— Am auzit că e nevoie de cinci oameni ca să doboare un porc din Brigada Broadway. Şeful îşi puse pe mână un box ghintuit. Pariez că noi o putem face doar în trei.

— Eu n-aş paria că vă iese, băieţi, spuse Tommy depărtându-şi braţele.

Cei trei se năpustiră asupra lui în acelaşi timp. Tommy se feri de satâr, iar bastonul lui descrise un arc larg, pocnindu-i cu o singură mişcare pe ceilalţi doi bandiţi, pe unul peste braţ şi pe altul peste coaste. Se traseră înapoi, iar el îşi îngropă pumnul în gura celui cu satârul, spărgându-i dinţii. Omul căzu grămadă în vreme ce ceilalţi doi atacară iarăşi.

Tommy se feri de box, dar cu preţul unei lovituri de bâtă în umăr, ceea ce îl făcu doar să se clatine, fără să-l rănească în vreun fel. Îşi regăsi echilibrul şi ripostă cu o grindină de lovituri de baston, care crăpară bâta în două şi vătămară braţele posesorului ei destul de tare ca să nu-i mai fie de niciun folos. Pe urmă se întoarse către al treilea bărbat şi îi zdrobi mâna cu boxul. Cuiele pe care banditul le considerase letale i se amestecară cu oasele mâinii. Cei doi răniţi căzură şi se

zvârcoliră, gemând şi ţinându-se de părţile vătămate.

— Atenţie! strigă femeia.

Tommy se răsuci exact în clipa în care banditul cu dinţii zob era pe punctul să arunce, de jos, cu satârul în el, dar, înainte ca arma să i se desprindă din mână, femeia din trăsură îl lovi în cap cu o casetă de piele care părea foarte grea. Lipsit de vlagă, bărbatul rămase pe caldarâm.

Fără îndoială uluit de schimbarea bruscă a norocului său, birjarul dădu bice cailor, care o porniră în galop, şi trăsura se îndepărtă în goană.

— Ce-ai în caseta aia? întrebă Tommy.

— Câteva kilograme de aur, răspunse Adelina răsuflând greu.

Era o femeie frumoasă, dar mai mărunţică decât ar fi crezut Tommy, judecând după forţa cu care lovise.

— Şi, din fericire, aurul e greu, adăugă ea zâmbind.

— Serios? Ce faci cu câteva kilograme de aur? La ora asta a nopţii? Neînsoţită?

— De ce? Vrei să spui că e vina mea c-am fost atacată?

— Păi, s-ar părea că…

— S-ar părea că, dacă vrei să dai vina pe victimă pentru atac, atunci ai putea să consideri termometrul vinovat de căldura asta îngrozitoare, ceea ce, pentru un poliţist, reprezintă o atitudine civică bizară.

Tommy deschise gura, apoi o închise şi încercă să-şi reţină un zâmbet.

— Poate că ai dreptate.

— Bineînţeles că am.

— Dar cred că ar trebui să continuăm discuţia asta altundeva. Poliţistul îl atinse cu vârful cizmei pe unul dintre bandiţii care gemeau. Îmi permiţi să te conduc acasă?

— Nu-i arestezi?

— Un judecător n-o să-i înveţe nimic mai valoros decât lecţia pe care le-am dat-o eu. Elevii sunt liberi.

Femeia dădu din cap.

— Perfect, atunci aş aprecia foarte mult o escortă. Nu eşti rănit?

— Am o vânătaie sau două. Tommy luă caseta ei cu aur. Care e adresa?

— Hotelul Fifth Avenue. De fapt, nu e departe de aici.

Tommy întinse mâna, invitând-o la drum, şi porniră pe Broadway, mergând unul lângă altul, el mult mai înalt decât ea.

— Am impresia că te cunosc, zise bărbatul. Dar nu-mi dau seama de unde.

— Oh, da, chipul meu apare din când în când pe afişe.

Era destul de frumoasă ca să apară pe un afiş, dar Tommy se întrebă care ar fi fost motivul reclamei. Pe urmă îşi dădu seama.

— Oh, am înţeles, spuse. Eşti cântăreaţă.

— Da.

— Cum te numeşti, dacă-mi e permis să întreb?

— Adelina Patti. Iar tu eşti…

— Tommy Greyling. La dispoziţia ta.

— Evident, zise ea. Dar oare în toate

privinţele?

Pusese întrebarea pe tonul unui flirt, iar tânărul simţi că-i ard obrajii. Cântări în mână caseta de piele.

— Domnişoară Patti, te plimbi des cu câteva kilograme de aur?

— Numai după ce sunt plătită pentru un spectacol.

— Ai cântat în seara asta? Unde?

— La Niblo.

Era un teatru pentru elita societăţii, genul de loc unde mergeau fratele lui Tommy şi cumnata sa. Singurul teatru la care mersese el vreodată era Bowery, unde văzuse o melodramă sângeroasă, care nu prea îi plăcuse.

— Hotelul Metropolitan e chiar lângă Niblo. De ce nu ai stat acolo?

— Fifth Avenue e mult mai sofisticat. Ştii că are o cale ferată verticală?

— Ce anume, domnişoară?

— Un ascensor, răspunse ea. Acţionat de abur. Te duce foarte repede de la parter la ultimul etaj. Şi, pe de altă parte, Jenny Lind a stat la Fifth Avenue.

— Cine e Jenny Lind?

— Nu-i cunoşti pe cântăreţii voştri, nu-i aşa? Are o voce desăvârşită şi e cu mulţi ani mai în vârstă decât mine. Şi, ştii, mi-aş strica reputaţia stând la hoteluri de duzină, fiindcă directorii teatrelor ar crede că sunt o cântăreaţă mai prejos decât ea. Ceea ce fac eu ţine doar pe jumătate de talent. Restul e iluzie întreţinută cu grijă.

Tommy clătină din cap.

— E o lume străină pentru mine, domnişoară.

— Aşa cum e lumea ta pentru mine. Ai fost întotdeauna poliţist?

— Nu, domnişoară.

Tommy ezită. Dezvăluind mai mult de-atât, şi-ar fi transformat mintea într-un loc periculos, haotic, unde prezentul şi trecutul se amestecau. Amintirile din război îl copleşiră, mirosul înţepător al prafului de puşcă, atât de dens în aer, încât în nicio direcţie nu puteai vedea nici măcar până la zece metri distanţă, răsunetul înfiorător al strigătului rebelilor, senzaţia că are sub talpă ceva despre care ştia, fără să se uite, că e braţul sau piciorul cuiva, smuls din corp. Dar ea îl făcea să simtă că s-ar putea aventura acolo rămânând în siguranţă.

— Înainte de a fi poliţist, am fost soldat.

— Într-adevăr?

— Da.

— Şi ai luptat? În războiul cu confederaţii? Iartă-mă. Probabil că preferi să nu vorbeşti despre asta.

— E în regulă. Deşi e adevărat că nu vorbesc prea des despre asta. Am luptat în război. Aş fi şi acum acolo dacă n-aş fi fost împuşcat…

Ea icni.

— Ai fost împuşcat?

— Da. Tommy se bătu cu palma peste pantalon, chiar deasupra cicatricei ca un crater încreţit de pe coapsă. Dar glonţul n-a atins osul, aşa că mi-am păstrat piciorul. Mulţi, mulţi alţii n-au fost atât de norocoşi. Şi mă tem că încă mulţi alţii vor avea ghinion.

— Te referi la recrutare?

El dădu din cap.

— A stârnit agitaţie în tot oraşul.

Dar nu era numai atât. Ambele părţi, atât Uniunea, cât şi rebelii, vedeau în orice succes, oricât de neînsemnat, o speranţă că victoria e aproape, dar Tommy se temea că vor continua să se lupte ani de-a rândul. În ciuda recentei victorii de la Gettysburg, Lee şi armata Sudului n-aveau să rămână mult în Virginia.

— Eu locuiesc acum în Londra, spuse domnişoara Patti. E mai bine pentru cariera mea, fiindcă merg des în turnee în Europa. Asta mă ţine departe de evenimentele de aici.

— Îţi place să mergi în turnee? o întrebă, încântat de schimbarea subiectului.

— Uneori, da. Dar mi se poate întâmpla să mă simt singură. Sunt înconjurată de oameni în cea mai mare parte a timpului şi totuşi sunt singură. Nu e ridicol?

— Nu, pentru mine nu e, răspunse Tommy.

Adelina se uită în sus şi îl studie pe poliţist până când acesta roşi din nou, stânjenit.

— Nu, pentru tine nu, zise ea. Cred că înţelegi, deşi foarte puţini alţii pot să înţeleagă.

Ajunseră la parcul din Madison Square, unde era hotelul ei, o clădire cu cinci etaje, înconjurată de magazine de lux, închise peste noapte. Tommy făcu câţiva paşi în direcţia lui, apoi îşi dădu seama că domnişoara Patti se oprise pe trotuar.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară?

— Ţi-ar plăcea să faci o plimbare cu mine prin parc? întrebă ea, apoi râse, părând stânjenită. Ştiu

că la ora asta pare absurd, dar agitaţia de mai devreme mi-a alungat somnul. Şi compania ta îmi face plăcere.

Tommy înghiţi în sec. Practic, era în timpul lui liber şi, cu toate că altora invitaţia ei li s-ar fi părut lipsită de bună-cuviinţă, nu-i păsa. Femeia îl făcea, cumva, să ia cu uşurinţă hotărâri şi să se simtă în siguranţă lăsându-şi gândurile să hoinărească acolo unde le interzicea de obicei să ajungă.

— Şi mie îmi place compania ta, domnişoară, spuse el.

— Spune-mi Adelina. Atunci faci o plimbare cu mine?

— Aş fi onorat, domnişoară Adelina.

Curenţii simulării îl aduseseră deocamdată pe Sean în locuri care îl încântau şi se simţise mulţumit lăsându-se pur şi simplu purtat. Îi plăcea să fie Tommy Greyling, să se simtă mândru de el însuşi, să se avânte într-o încăierare. Devenea totuşi din ce în ce mai conştient de partea romantică a acelei amintiri, dar şi de faptul că o împarte cu Natalya. Se simţea atras de ea şi spera că, poate, experienţa trăită în Animus o s-o ajute să vadă dincolo de scaunul cu rotile după încheierea simulării, însă, gândindu-se la asta, i se părea, totodată, mult mai provocator să se destindă, lăsându-se în voia amintirii.

— Lângă locuinţa mea din Londra e un loc asemănător, spuse domnişoara Patti imediat ce intrară în parc. Mă plimb uneori pe acolo noaptea, târziu.

— De ce noaptea târziu? întrebă Tommy.

— E linişte, răspunse ea. Nici urmă de public.

Nu sunt la nicio reuniune. Nu se aude nici măcar vocea mea.

— Atunci voi încerca să nu tulbur liniştea.

— Tu nu o tulburi.

Totuşi, timp de câteva minute, nu mai vorbi niciunul dintre ei. Se plimbară pur şi simplu agale pe una dintre aleile parcului, pe sub stejarii, mestecenii şi sicomorii cu desăvârşire neclintiţi, de parcă arşiţa nopţii ar fi conservat aerul şi l-ar fi ţinut locului. Ca să poată fi văzute, stelele concurau cu luminile hotelului şi cu felinarele. Casa fratelui lui Tommy se afla în apropiere. El menţionă asta la un moment dat, apoi vorbiră despre familiile şi despre copilăriile lor, care se deosebeau foarte mult. Ea se născuse în Spania, din părinţi italieni, care veniseră la New York când nu era decât o fetiţă. El se născuse în Brooklyn; bunicii lui veniseră din Germania, la scurt timp după căsătorie. Cei doi se plimbară prin noapte ore de-a rândul, trecând iarăşi şi iarăşi pe aceleaşi alei.

Când prima geană de lumină roşiatică apăru deasupra copacilor şi a clădirilor dinspre est, domnişoara Patti anunţă că se simte obosită şi se aşează pe o bancă. Îşi puse palma pe locul de alături.

— Vino. Stai cu mine.

Tommy dădu din cap şi se aşează, lăsând caseta de piele pe pământ.

— Iartă-mi întrebarea grosolană, dar întotdeauna câştigi atât de mult pentru un spectacol?

— Întotdeauna. Fără excepţie.

— Cât e aici?

— Patru mii de dolari în aur, răspunse Adelina fără ezitare. Şi încă o mie în bani gheaţă.

Tommy aruncă încă o privire spre casetă.

— E…

Dar nu reuşi decât să clatine din cap. Acolo erau mult mai mulţi bani decât câştigase el pe toată durata serviciului militar, ceea ce părea, cumva, corect şi greşit în acelaşi timp.

— Bravo ţie, spuse.

Ea se încruntă şi, în umbra nocturnă a copacilor, încruntarea păru exagerată.

— N-o să-mi cer scuze pentru asta.

— Nu-ţi pretind s-o faci.

— Dar îţi văd dezaprobarea.

— Nu te dezaprob. Ai dreptul să ceri oricât de mult sunt dispuşi oamenii să plătească. Dacă dezaprob ceva, aceia sunt oamenii.

Faţa tinerei se destinse.

— Nu m-ai auzit cântând. Îşi netezi rochia pe genunchi. Dar îţi înţeleg punctul de vedere.

— N-am susţinut niciun punct de vedere.

— Ba da. Eu îmi spun că muzica mea înfăptuieşte ceva important. Domnişoara Patti se uită la piciorul lui. Dar un singur glonţ costă doar câţiva penny şi are urmări mult mai importante decât toate cântecele mele la un loc.

— E întotdeauna mai ieftin să distrugi.

— Cum e războiul? întrebă ea. Cred că ar trebui să aflu.

Tommy îi admiră intenţia şi sinceritatea. Întrebarea îi dovedea onestitatea, deşi părea atât de naivă, încât se străduia din greu să-i găsească răspunsul potrivit.

— M-am înrolat în Regimentul al Paisprezecelea din Brooklyn. Era prima bătălie de la Bull Run. Rebelii ocupaseră o zonă înaltă, numită Henry Hill, şi ni s-a ordonat s-o cucerim. Dar era bine fortificată şi aveau mai multe tunuri. I-am atacat de mai multe ori, însă am suferit pierderi grele. Mortierele lor ne-au făcut zob.

Tommy se văzu nevoit să se oprească o clipă, ca să nu se împotmolească în amintirea măcelului. Îşi drese glasul.

— Henry Hill îşi căpătase numele de la familia care trăia acolo. Cred că era vorba de familia unui doctor. El murise, dar văduva lui încă locuia în casa de pe deal, chiar în mijlocul bătăliei. Avea peste optzeci de ani. O invalidă, imobilizată la pat.

Domnişoara Patti îşi duse mâna la gură.

— Era în casă?

Tommy afirmă din cap.

— Căpitanul care avea comanda bateriilor noastre, Ricketts, s-a gândit că se trage în noi din casă, aşa că a îndreptat tunurile asupra ei. A aruncat-o în iad cu artileria noastră. Doamna Henry *a* fost…

Se opri, neştiind câte amănunte să dea.

Dar Adelina îşi puse o mână mică şi caldă peste a lui şi i-o strânse cu hotărâre.

— Te rog, spune-mi.

— A fost… rănită foarte grav. Ţin minte că un picior i-a fost aproape smuls. A murit ceva mai târziu, în aceeaşi zi. În casa ei nu se afla niciun rebel. Nu era decât o văduvă bătrână, singuratică. Şi noi am omorât-o. Glasul lui Tommy era tot mai răguşit, aproape frânt peste mormanul

remuşcărilor sale îngropate. Aşa e războiul, domnişoară. Nu pot răspunde la întrebarea ta decât cu povestea asta şi cu nenumărate altele ca ea. Războiul pare măreţ, dar se scrie cu litere mărunte şi fiecare viaţă şi fiecare moarte contează.

Numai greierii umplură liniştea care urmă.

— Îţi mulţumesc pentru ceea ce mi-ai spus, zise ea aproape în şoaptă. Se uită în jos, la caseta de piele. Ce-ai face cu banii de-aici?

Însă Tommy nu voia să răspundă. O bănuia că are de gând să-i dea banii, destul de mişcată de povestea lui ca să-şi facă griji pentru semenii săi. Dar nu de asta îi povestise, nu-şi dorea o asemenea atenţie, nici mila ei.

— M-aş duce să joc cărţi, spuse.

— Nu, nu te-ai duce. Răspunde-mi sincer, te rog.

— Sincer? Tommy se foi pe bancă. Sunt bărbaţi care s-au întors acasă într-o stare mult mai rea decât mine. Şi-au pierdut picioare, sau braţe, sau şi picioare, şi braţe. Nu pot munci, iar familiile lor se zbat ca să supravieţuiască. Unii sunt în situaţii disperate. Aş folosi banii ca să-i ajut.

Ea dădu din cap şi vorbi apăsat:

— Vreau să-i iei. Vreau să-i întrebuinţezi exact cum ai spus.

— Domnişoară Adelina, eu…

— Te rog, doar Adelina.

— Adelina, e foarte generos din partea ta. Dar…

— Dar ce?

Tommy o privi în ochi şi nu se îndoi de

sinceritatea ei deplină. Niciuna dintre obiecţiile din mintea lui nu părea destul de întemeiată ca s-o rănească, neonorându-i intenţia.

— Nimic, spuse. Îţi mulţumesc. E o faptă bună, cu adevărat remarcabilă.

— E o nimica toată, îl contrazise ea. Dacă aş putea, aş...

Un amestec de voci zgomotoase, venind din colţul de sud-vest al parcului, o întrerupse. Tommy se ridică în picioare când o mulţime gălăgioasă de bărbaţi şi de femei trecu pe Broadway, îndreptându-se spre nordul oraşului. Aveau arme – furci, bâte, securi şi cuţite – şi pancarte pe care scria, cu litere stângace, „fără înrolări”. Coloana trecu în aproape un minut. Număra peste o sută de oameni.

— Unde se duc? şopti Adelina.

— Pare să fie un protest, spuse Tommy, dar ştia că e vorba de ceva mult mai înfricoşător. Toată agitaţia de pe străzi la adăpostul nopţii căpăta acum sens, la fel ca promisiunea individului din Five Points: *O să-ţi răspund mâine.*

Indiferent ce ar fi fost, fusese plănuit cu minuţiozitate. Încă şi mai alarmant, izbutise să unească sub acelaşi steag, împotriva unui duşman comun, toate bandele din Bowery, Five Points şi Districtul Patru.

— O să-nceapă o revoltă, spuse, şi, după cum se pare, o să fie cea mai cumplită din câte-a văzut până acum oraşul.

— N-o să-i pună capăt armata?

— N-avem nicio armată. Toate regimentele din oraş au fost trimise în Pennsylvania. N-a mai rămas

decât poliţia.

— Doamne sfinte, spuse Adelina.

Tommy nu se îndoia că va fi nevoie de toţi oamenii din patrule. Dar mai întâi avea ceva de făcut.

— Trebuie să te duc undeva unde să fii în siguranţă, spuse.

Capitolul 12

Varius stătea singur la o masă din berăria Atlantic Gardens, cu băutura neatinsă şi cu mulţimea din jur neobişnuit de liniştită. Nimeni nu le dădea atenţie pianistului şi dansatoarelor. În schimb, toată lumea purta discuţii serioase şi făcea planuri.

Încercase să-i împiedice pe Bowery Boys să ia parte la revolta care se pregătea, dar nu reuşise. Influenţa lui asupra lui Reddy Fierarul avea nişte limite şi, în final, bandele din Bowery formaseră o alianţă improbabilă şi neliniştitoare cu cele din Five Points şi cu piraţii de pe chei, unindu-se împotriva înrolărilor.

Această evoluţie a situaţiei dăduse peste cap planurile Frăţiei şi Varius venise acum la întâlnirea stabilită pentru primirea unor noi ordine, deşi habar n-avea cum urma să le primească şi cum avea să fie privit eşecul lui.

Dintre toate posibilităţile pe care le luase în considerare, niciuna nu-l implica pe Mentor însuşi, care tocmai înainta prin berărie agale, cu bastonul lui cu vârf de argint. Cu toate că era negru într-un oraş care-i detesta pe negri, nu dădea niciun semn

de teamă sau de supunere, iar Varius compătimea pe oricine ar fi încercat să-l acosteze. Purta o haină de catifea, albastră ca apele adânci ale oceanului, cu o pălărie asortată pe capul ras şi cu o monedă chinezească de aur atârnată ca un cercel de urechea stângă.

Odată ce îl zări pe Varius, traversă încăperea şi se aşeză la masa lui.

— Mentore, spuse încet Asasinul.

— Ai mai văzut vreodată atâţia oameni atât de nerăbdători să se distrugă unii pe alţii? întrebă Mentorul.

— Nu e vina lor, răspunse Varius. Sunt ani de zile de când lucrează Templierii, prin Tammany, ca să se-ajungă la asta.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama că se-apropie. Mentorul îşi roti privirea prin berărie. Ar fi trebuit s-o împiedicăm. *Tu* ar fi trebuit să faci ceva.

Varius se dojenise cu aceleaşi cuvinte, dar nu le mai auzise niciodată de la altcineva din Frăţie, cu atât mai puţin de la Mentor. Ruşinea îl făcu să-şi plece fruntea.

— Îmi pare rău, spuse. Pot întreba ce te-aduce de la Washington?

Prezenţa Mentorului acolo indica ceva de mult mai mare amploare şi importanţă decât revolta pe punctul să izbucnească. Varius se întrebă dacă el urma să fie înlăturat.

Mentorul se ridică de la masă.

— Să stăm de vorbă în altă parte.

Varius îl urmă şi părăsiră berăria, ieşind pe Bowery, unde se îndreptară către sud. Oamenii se împrăştiau pe străzi, intrând şi ieşind din labirinturi

de alei înguste şi din ascunzişuri ca să îndeplinească ordinele şefilor de bandă, să stivuiască arme şi să transmită mesaje.

— O revoltă e o treabă murdară, dar eficientă, spuse Mentorul, cu vârful bastonului păcănind pe pavaj. Le recunosc meritul ăsta.

— Noi avem lame ascunse, spuse Varius. Templierii au banii şi gloata.

— Au încercat ceva similar la Paris.

— Aici e altfel, sublinie Varius. Oamenii nu sunt furioşi din pricina nobilimii. Detestă preşedintele şi înrolările. Dacă s-ar fi renunţat la ele…

— Templierii ar fi găsit pur şi simplu un alt chibrit cu care s-aprindă focul. Poate că mulţimea e o armă grosolană, dar Ordinul o mânuieşte cu pricepere.

Ajunseră la numărul 42, la clubul bandei Bowery Boys, dar, în loc să intre, Varius îl conduse pe Mentor pe o alee laterală, către uşa unei pivniţe. O descuie şi, coborând pe un şir de trepte de piatră, ajunseră într-un coridor îngust. În capăt era o altă uşă încuiată. Varius strecură în broască o cheie specială, o răsuci într-un anume fel, însă nu uşa se deschise, ci un portal secret în zidul de cărămizi de alături. Pătrunseră într-un alt tunel, care ducea către ascunzătoarea lui Varius.

— Cred că n-am mai fost aici de pe vremea tatălui tău, spuse Mentorul.

— Despre tine vorbea întotdeauna numai de bine, răspunse Varius.

În încăpere, stâlpi groşi, de lemn, susţineau un plafon boltit peste arcade de piatră, iar aplice cu gaz pâlpâiau jur-împrejur, cu ţevile de alimentare

vizibile, ca nişte şerpi pe pereţi. Ascunzătoarea adăpostea un birou, un raft cu cărţi şi arsenalul lui Varius. Mentorul se apropie de birou şi se sprijini de el, pe jumătate aşezându-se, cu încheieturile palmelor proptite în lemn.

— New York-ul va arde mâine, spuse.

Varius făcu un pas spre el.

— Mentore, pot opri…

Mentorul ridică o mână.

— Nu. Vei lăsa să se-ntâmple. Acum nu mai poţi face nimic pentru a-i opri. Lupta asta e deja pierdută.

Aerul din încăpere deveni mai încins, iar Varius îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Cum pot să-mi răscumpăr greşeala?

— N-ai nimic de răscumpărat. Aici, Varius, nu e vorba nici de tine, nici de moştenirea ta, oricât de nobilă ar fi. Trebuie să ne îndreptăm atenţia către victoria într-un război mai amplu.

— Cum?

— O Parte din Eden.

La auzul acestor cuvinte, Owen se împotrivi greutăţii minţii lui Varius. El şi ceilalţi intraseră în Animus ca să găsească relicva, dar se părea că strămoşul său urma să primească aceeaşi misiune. Se întrebă dacă Monroe asculta şi privea.

— Un artefact? întrebă Varius. Ai unul?

— Ştim unde se află unul. Aici, în New York.

— Unde?

— La Clubul Aztec, spuse Mentorul. În Astor House. E un pumnal care i-a aparţinut cândva lui Hernán Cortés.

— Dacă ştiai asta, de ce nu mi-ai spus

niciodată? Iartă-mă, dar de ce l-am lăsat acolo?

— Existenţa lui ne-a fost confirmată abia de curând. Membrii Clubului Aztec nu ştiu ce posedă, altminteri am fi aflat mai demult. Pentru ei e vorba de o superstiţie, îl consideră un fel de totem. Nu-l folosesc pentru ceea ce a fost menit.

— Ce trebuie să fac?

— Trebuie să-l furi. În seara asta. Scoate-l din oraş şi du-i-l generalului Grant, în Mississippi. Face parte din Clubul Aztec, aşa că o să-l recunoască. Trebuie să-l faci să înţeleagă cât de important e pumnalul fără să dezvălui adevărata lui natură.

— Ulysses Grant?

— Da. După ce a cucerit Vicksburg, credem că are cele mai multe şanse să conducă Uniunea la victorie şi e cel mai puternic oponent al generalului Lee. Dar Lincoln trebuie să creadă în el. Soldaţii lui trebuie să creadă în el. Nordul trebuie să creadă în el. Mentorul se desprinse de birou, îndreptându-se spre Varius. Dacă învinge Confederaţia, sau chiar şi numai dacă impune negocierea unui tratat, Templierii vor dobândi controlul asupra ţării. Înţelegi?

— Înţeleg.

— Tot ce-am înfăptuit noi. Toate lucrurile pentru care a luptat bunica mea în New Orleans. Totul va fi pierdut.

— N-o să dau greş, Mentore.

Mentorul încuviinţă din cap.

— Am încredere în tine, Varius. Şi, dacă ţi se împotriveşte cineva, dăruieşte-i pacea.

— Aşa voi face, Mentore.

— Eşti tânăr, dar ai un potenţial imens. Eşti fiul

tatălui tău şi Frăţia e alături de tine.

Mentorul plecă, iar Varius rămase în singurătatea cu care se obişnuise. După moartea tatălui său, rămăsese singurul Asasin care opera în New York, iar Mentorul menţinuse lucrurile astfel încât să nu atragă atenţia Templierilor din Tammany Hall, lăsându-l pe Varius cu o moştenire de onorat. Tatăl lui reuşise cu succes şi aproape de unul singur să împiedice schimbările şi să ţină Ordinul departe de oraş. Revolta era eşecul lui Varius, dovada greşelilor lui, zgândărită de zbieretele politice ale Societăţii Tammany.

Varius traversă încăperea către arsenalul său şi se echipă. Deşi în Anglia se foloseau mănuşile de concepţie mai nouă, cu lansatoare de săgeţi şi de funii, el prefera simplitatea unei lame ascunse, uşor de mascat în mâneca hainei. Îşi prinse de centură douăsprezece cuţite de aruncat şi un pistol şi îşi puse în buzunar o pereche de boxuri. Pe urmă îşi luă setul de şperacle, dar nu şi pălăria înaltă, cu blană de castor.

Odată întors pe stradă, merse către vest pe Bayard, intrând pe ceea ce, în mod normal, ar fi fost teritoriu duşman. Dar în noaptea aceea, mulţumită armistiţiului temporar, îşi continuă drumul mergând spre sud, pe Baxter, până în Paradise Square, inima dură şi viciată a bandei Five Points. Acolo îşi concentraseră forţele cei din Roach Guards şi afiliaţii lor şi, cu toate că, trecând printre ei, atrase priviri şi înjurături irlandeze, nu-l provocă nimeni. Îşi continuă drumul mergând spre vest pe Worth Street, traversă Broadwayul şi se îndreptă din nou spre sud pe Church Street.

Pe urmă se căţără pe ziduri, ajungând pe acoperişurile oraşului, pe care le traversă fără zgomot, sărind şi alergând cu mişcări agile, fluide. Străbătu următoarele nouă cvartale în fugă, până ce traversă Barclay şi ajunse la Astor House, având în sud Capela St. Paul. Turnul cu ceas al edificiului se înălţa în arşiţa nopţii, iar Varius aproape că-şi dori să fi fost nevoit să urce acolo şi să admire priveliştea. În schimb, se concentră asupra hotelului, extinzându-şi simţurile ca să localizeze Clubul Aztec înăuntrul clădirii.

Vederea lui de Vultur nu fusese niciodată atât de ageră cum şi-ar fi dorit, dar nu se simţise deloc inferior altor Asasini, la care harul acesta era mai puternic. Îl poseda într-o măsură destul de mare ca să poată descoperi Partea din Eden. Un astfel de obiect trebuia să emită o radiaţie de netăgăduit dacă ştiai unde s-o cauţi.

Se concentră asupra clădirii, asupra contururilor învelişului de piatră rece sub care se ascundeau cărămizi şi mortar, lemnărie şi metal. Se uită atent în inima casei, încordându-se în căutarea energiei relicvei până când i se umeziră ochii.

Trecură câteva clipe, apoi o descoperi. O vibraţie uşoară, ca şi cum ceva ar fi tras de marginile cortinei lumii. Era Partea din Eden şi se afla la etajul al patrulea.

Abandonându-şi locul de la înălţime, Varius coborî în stradă, traversă, apoi se căţără pe zidul hotelului până pe acoperiş. Pe urmă îl ocoli, mergând pe cornişă şi apropiindu-se pas cu pas de relicva pe care o simţea tot timpul, până ce ajunse

exact deasupra ei. De acolo coborî şi găsi fereastra de la etajul patru deschisă.

Pătrunse într-o cameră întunecată şi simţi sub tălpi un covor turcesc gros. Lângă şemineu era o masă înconjurată de scaune tapisate, iar în apropiere se afla un birou. Partea din Eden nu se găsea în acea încăpere, aşa că Varius trecu dincolo de uşa din stânga lui, călăuzit de Vederea de Vultur care-i servea drept busolă şi de pulsaţiile energiei relicvei.

A doua cameră era mai mare decât prima; adăpostea trei mese, iar scaunele se înşiruiau de-a lungul a trei dintre pereţi. Deasupra unui şemineu mare, lipit de al patrulea perete, atârna blazonul Clubului Aztec. Pe poliţa acestuia erau aliniate suveniruri şi, printre ceasuri, pistoale şi medalii, Varius văzu pumnalul.

Traversă încăperea, îl luă şi îi simţi energia scurgându-i-se prin degete şi apoi în susul braţului. Arăta de-a dreptul straniu. Fără gardă, cu lama uşor curbată, cu un colţ ascuţit chiar lângă mâner, aproape ca un vârf de harpon. Mânerul, îmbrăcat în piele înconjurată cu fir de aur, era plat, lăsând impresia că o prelungire a lamei fusese transformată astfel ca să poată fi strânsă în mână. Iar măciulia părea cea mai distinctă caracteristică, fiindcă avea formă triunghiulară, cu unghiuri ascuţite ce sugerau că fusese menită să se îmbine cu altceva. Varius trase concluzia că nici măcar nu era un pumnal, ci o bucată dintr-o armă mai mare, ruptă la un moment dat.

Scoase din haină o bucată de mătase, înfăşură obiectul cu grijă, apoi şi-l puse în buzunar. Pe urmă

se întoarse în camera cu fereastra prin care intrase. Dar, când se apropie de deschidere, deveni conştient de o senzaţie la care mai înainte fusese orb, într-o asemenea măsură îl absorbise energia Părţii din Eden.

Fusese văzut.

Dacă persoana care îl observase ar fi fost din hotel sau un trecător obişnuit, ar fi dat alarma, strigând că a intrat un spărgător. Însă observatorul păstrase tăcerea şi îl urmărea.

Nu putea fi un oarecare. Trebuia să-l scoată cumva din ascunzătoare, să afle cu ce se confrunta, fiindcă, în privinţa Părţii din Eden, nu putea să-şi asume niciun risc. Se apropie tiptil de fereastră şi se uită afară din adăpostul întunericului, extinzându-şi Vederea de Vultur.

Urmăritorul era jos, în curtea din spatele Capelei St. Paul, aşteptându-l. Varius îşi scoase haina şi, întinzându-şi braţul, o scoase în afara ferestrei, dând impresia că e gata să iasă şi să se caţere pe acoperiş. Omul din curtea bisericuţei trase şi, o clipă mai târziu, o săgeată lovi haina folosită pe post de momeală.

Varius îşi îndesă săgeata într-un buzunar, ferindu-se de acul din vârful ei, trase brusc haina înapoi şi o îmbrăcă. Jos se afla un Templier, însă nu unul oarecare, ci un Vânător. Cineva antrenat la fel ca Asasinii, un potrivnic cu adevărat formidabil. Varius auzise că este unul în New York şi, în împrejurări obişnuite, ar fi fost nerăbdător să-l înfrunte în luptă deschisă. Dar Partea din Eden era mult prea importantă ca să rişte căderea ei în mâinile unui Templier dacă lupta s-ar fi sfârşit

prost.

Se retrase în adâncurile Clubului Aztec şi ajunse în holul placat cu marmură de la intrare când auzi explozia unei grenade fumigene. Aşteptă până când sosi Vânătorul în camera cu blazonul înainte de a se furişa pe o altă uşă, pentru a ajunge în sufragerie şi apoi în bibliotecă. Imediat ce auzi paşii Vânătorului pe podeaua de marmură rece, Varius deschise uşa care dădea în prima cameră şi, prin ceaţa rămasă după explozia grenadei, se repezi către fereastra deschisă. Urcă în grabă pe zidul hotelului şi se săltă pe acoperiş. În clipa în care atinse cu tălpile suprafaţa acoperită cu pietriş, se aruncă în spatele unuia dintre cele mai apropiate coşuri de fum. Erau cu zecile, oferindu-i un adevărat labirint de cărămidă în care să se-ascundă.

O clipă mai târziu, ghetele Vânătorului izbiră acoperişul cu zgomot surd.

— Nu ştiu ce idei trec prin capul ăla al tău! strigă apoi acesta şi Varius află că-l urmăreşte un bărbat. Dar nu eşti pe măsura mea. Bunicul meu a vânat Asasini de-alde tine. A fost mai bun decât unii dintre cei mai buni dintre voi!

Asta nu putea însemna decât un singur lucru. Vânătorul era unul dintre descendenţii lui Shay Patrick Cormac, marele trădător al Frăţiei, ucigaşul Asasinilor care se încrezuseră în el, omul care îşi schilodise propriul mentor. Varius se lăsă stăpânit de un val neaşteptat de furie, îşi desprinse unul dintre cuţitele de la centură şi-l aruncă, dar Vânătorul se feri.

— Bunicul tău a fost cândva Asasin! strigă

Varius, trimiţându-şi la câţiva metri distanţă spre stânga propria voce, care reverberă de hornuri şi de lucarne, ajutându-l astfel să se ascundă. S-a întors împotriva Frăţiei şi a Crezului pe care-a jurat să le susţină. N-a fost nimic altceva decât un laş şi un trădător!

— N-a trădat niciodată adevărul! zbieră Vânătorul. N-a trădat niciodată Ordinul Templierilor!

Varius înţelese acum pe deplin pe cine trebuia să înfrunte şi senzaţia că e cazul să se grăbească deveni mai presantă. Vânătorul ar fi putut fi mai bun decât el şi, dacă aşa stăteau lucrurile, singura soluţie posibilă era să fugă. Partea din Eden nu trebuia să cadă în mâinile Societăţii Tammany.

Alergă fără zgomot către cornişă, dar auzi puşca vânătorului chiar în momentul în care ajunse la margine. Săgeata îl nimeri în coastă şi ştiu că nu mai avea la dispoziţie mai mult de câteva secunde înainte ca toxina să-şi facă efectul. Urmă o coborâre disperată – o cădere pe jumătate controlată şi pe jumătate liberă, în timpul căreia atinse proeminenţele zidului cu vârfurile degetelor doar ca să-şi încetinească prăbuşirea.

Se izbi de caldarâm cu putere, dar se ridică imediat, fără nimic rupt. Îşi smulse săgeata, înţepenită în banda de piele care îi susţinea centura în care avea cuţitele. Asta însemna că vârful nu-i pătrunsese în întregime în piele şi că era posibil să nu fi primit toată doza. Dar simţea totuşi ceva. Pământul începuse să se încline şi să-i alunece de sub tălpi, iar clădirile ameninţau să se răstoarne. Era vulnerabil.

Varius traversă Broadwayul clătinându-se, apoi intră pe Ann Street şi imediat pe o alee, unde se afundă în întuneric. Din ascunzătoarea sa, îl văzu pe Vânător coborând în stradă şi rotindu-şi privirea. Se îndreptă spre Broadway şi îl traversă, însă pe urmă se opri, părând să nu mai ştie ce să facă. Varius se gândi că ar fi putut avea şanse să scape.

Pe strada principală, oamenii continuau să se foiască în toate părţile, pregătind revolta de a doua zi. Vânătorul nu le dădu nicio atenţie, ci scoase din haina lui de piele ceva la vederea căruia Varius închise ochii îngrozit. Era un ochean Herschel, prin care puteai vedea, în întuneric, căldura emanată de orice trup viu.

Asasinul încercă să fugă, dar descoperi că picioarele nu mai răspundeau la comenzi. Se uită în jos şi i se păru că sunt mai degrabă ale altcuiva decât ale lui. Toxina îi luase în cele din urmă în stăpânire nervii şi muşchii.

Vânătorul îşi roti încet ocheanul şi se opri când ajunse cu el exact pe direcţia lui Varius. Îl puse apoi deoparte şi îşi încărcă nonşalant puşca. Varius nu reuşi să facă nimic altceva decât să privească ţeava în vreme ce Templierul ochi şi trase.

Săgeata îl nimeri în umăr, de data asta înfigându-se adânc şi pe deplin, însă simţi mai degrabă presiunea decât durerea. Peste numai câteva secunde, mintea i se înceţoşă şi nu mai ştiu aproape nimic despre el însuşi şi despre locul unde se afla, dar rămase pe deplin conştient – dăduse greş pentru a doua oară, dezamăgindu-şi tatăl şi Frăţia.

Cineva stătea deasupra lui, vorbindu-i, şi, dincolo de apăsarea minţii confuze a lui Varius, Owen îl recunoscu pe strămoşul lui Javier.

— Bunicul meu te-ar fi ucis, spuse Vânătorul. Până în clipa asta, eram convins că şi eu o s-o fac. Mă numesc Retevei Cormac şi cred c-o să te las să trăieşti cu ruşinea.

Norul din jurul minţii lui Varius se transformă într-o noapte fără lună şi fără stele, iar pentru Owen simularea se întunecă. Plutea într-un gol asemănător cu Coridorul Amintirilor, dar, pe când acolo avusese senzaţia unui potenţial latent, totala absenţă şi deplina pustietate umpleau locul unde se afla acum.

— Ce se întâmplă? întrebă el golul.

Strămoşul tău e inconştient, îi răsună vocea lui Monroe în ureche. *Dar n-a murit, fiindcă altminteri simularea s-ar fi încheiat.*

— Şi ce trebuie să fac?

Aştepţi. Dacă ai fi fost singur în simulare, aş fi putut accelera partea asta, dar trebuie s-o las să continue normal pentru ceilalţi.

— Am văzut-o, spuse Owen. Am ţinut Partea din Eden în mână.

Ştiu.

— Însă acum o are Javier.

Nu Javier. Strămoşul lui. E important să nu uiţi asta.

— Devine derutant.

Aşa e.

— Dar, oricine ar avea-o, acum ştim unde e, nu? Simularea n-ar trebui să se încheie curând?

Mă tem că nu, răspunse Monroe. *Amintirea*

asta nu pare nicidecum să se apropie de sfârşit.

Capitolul 13

Abraham n-ar fi recunoscut, cu voce tare, în faţa nimănui în afară de Eliza, dar se bucura că era dus înapoi, la casa domnului Tweed, cu căruţa. Şi David se simţea uşurat. Oasele lui bătrâne păreau să se unească unul cu altul aidoma capetelor fragile ale unor beţe uscate, o experienţă din cale-afară de stranie şi de supărătoare pentru el. Totuşi Abraham nu-şi putea permite să-şi asculte încheieturile plângându-se, fiindcă altminteri ar fi început şi el să se lamenteze şi jurase să n-o mai facă niciodată.

— Mâine-o să fie o bătălie formidabilă, spuse peste umăr Joe Sfrijitu'. Într-adevăr formidabilă.

— Aşa am auzit, răspunse Abraham.

OK, spuse Monroe în urechea lui David. *Ai intrat într-o altă parte extrapolată a simulării. Pentru următorul scurt interval de timp, locul gol a fost umplut cu date istorice şi cu amintirile altora, combinate cu părţi din tinereţea lui Abraham, transmise odată cu genele lui. Stai liniştit şi încearcă să faci ce-ar fi făcut el. Nu uita, ai ceva libertate de mişcare, însă, dacă acţionezi ieşind prea tare din personaj, te poţi desincroniza.*

— Ai noroc că-ţi poartă Boss de grijă, zise Sfrijitu', dar în spatele cuvintelor lui se simţi o ameninţare subtilă.

— De ce? întrebă Abraham.

— Mâine-o să fie o zi urâtă pentru negri.

David nu ştia cum să interpreteze o astfel de

afirmaţie. Şi domnul Tweed îl avertizase mai devreme de acelaşi pericol şi, cu toate că nu era sigur că Abraham ar fi făcut-o, David întrebă.

— Şi ţi se pare drept să fie aşa?

Joe Sfrijitu' se încruntă şi simularea se distorsionă.

Încetează, se auzi vocea lui Monroe. *Ce ţi-am spus adineauri? Nu ieşi din personaj. Există puncte comune, unde trebuie să te întâlneşti cu ceilalţi, însă n-o să fie posibil dacă-l enervezi pe tipul ăsta destul de tare ca să-ţi facă vreun rău.*

— Dacă mi se pare? se miră Sfrijitu'. Îmi pui tu mie întrebări, băiete?

— Am întrebat doar dacă eşti de părere că noi suntem de vină.

— Nu ştiu dacă negrii sunt vinovăţii, dar, pentru Dumnezeu, se poartă un război din pricina lor, nu? Nişte amărâţi sunt înrolaţi ca să lupte şi să moară tocmai pentru eliberarea negrilor care vor veni încoace să ne ia slujbele. Vocea i se înălţă, piţigăiată de surescitare. Negrii sunt cauza nevinovată a tuturor acestor belele şi, pentru Dumnezeu, mâine o să le tragem o bătaie.

David ştia că Abraham n-ar fi răspuns la aşa ceva şi ar fi stat cât se poate de nemişcat, fiindcă, în ciuda poruncilor lui Retevei, nu se simţea deloc în siguranţă în căruţă. Dar rasismul acelui idiot îl umpluse de o furie cumplită, o furie care creştea în el încă din clipa în care intrase în simulare, şi nu s-a putut împiedica să riposteze:

— Poate-o să încasaţi voi o bătaie…

Simularea deveni sunet ascuţit şi se curbă, însă David avu senzaţia unei implozii, de parcă s-ar

fi prăbuşit în sine însuşi, pierzându-se într-o singularitate a nonexistenţei. Apăsarea puternică îi încovoie şi îi răsuci mintea, apoi ţipă, dar nu scoase niciun sunet. În clipa următoare, totul era negru, nu mai exista nici simularea, nici altceva, şi se întrebă dacă nu cumva murise…

— Linişteşte-te, spuse Monroe. Ai făcut-o… Te-ai desincronizat.

Îi scoase casca şi David se văzu înapoi, în depozit, cu lumina de deasupra capului arzându-i în spatele ochilor. Îl cuprinse brusc o ameţeală, mai rea decât tot ce simţise vreodată până atunci. Stomacul îi tresăltă şi băiatul se răsuci pe-o parte. Monroe ţinea deja acolo o găleată şi David vărsă în ea.

Pe urmă vomită a doua oară. Şi a treia.

— Desincronizarea e brutală, spuse Monroe întinzându-i un prosop cu care să se şteargă la gură. Îţi afectează lobii parietali, acea parte a creierului care te ţine ancorat în timp şi spaţiu. O să treacă.

David nu mai avusese niciodată o asemenea senzaţie de rău. Părea cea mai cumplită ameţeală pe care ţi-o poate da cel mai înfricoşător *montagne russe* imaginabil. Icni pentru a patra oară, fără să mai verse nimic, apoi se lăsă pe spate pe fotoliu, gâfâind, cu plafonul şi cu camera rotindu-i-se în jur şi cu capul durându-l de parcă o menghină i-ar fi strivit ţeasta. În jurul lui, ceilalţi erau întinşi în cuşetele lor, fără să se afle întru totul acolo, fapt evident în cel mai năucitor mod cu putinţă.

Un nou val de durere îl cuprinse şi gemu.

— Nu vreau să mai fac asta niciodată.

— Nu te pot învinui, spuse Monroe.

— Am stricat totul?

— Nu încă. Dar trebuie să te duc înapoi. Urmează joncţiuni cu ceilalţi. Atâta vreme cât le faci, simularea va continua.

David nu era pregătit. Dar ştia că n-are timp să se pregătească. Măcar nu-i mai rămăsese nimic în stomac, nu mai avea ce să verse.

— De fapt, o să te simţi mai bine dacă te-ntorci în simulare, spuse Monroe. O parte din creierul tău crede că eşti acolo.

— Hai s-o facem, spuse David, iar Monroe îl ajută să-şi pună din nou casca.

Întunericul din spatele vizorului atenuă senzaţia de vertij.

— Te duc mai întâi în Coridor, apoi încarc simularea. Sigur eşti pregătit?

— Are importanţă?

— Nu chiar.

— Atunci fă-o.

Vizorul se luminã şi, o clipă mai târziu, David stătea în spaţiul gri şi ceţos al Coridorului Amintirilor, din nou în bătrânul, dar acum familiarul trup al lui Abraham. Monroe avusese dreptate; se simţea mai bine, aşa cum te simţi mai bine dacă te-ntorci în apă după ce ai înotat într-o zi friguroasă. Ameţeala dispăruse, iar durerea de cap se domolise.

Ţi-e mai bine? întrebă Monroe.

— Puţin mai bine.

Bun. Simularea e gata când eşti pregătit. Animusul a recalibrat amintirea, l-a readus pe rasistul ăla în starea iniţială. Fii mai prudent, OK?

— OK.

David nu mai avea nevoie de avertizări în privinţa desincronizării. O singură experimentare fusese suficientă ca să ştie să nu mai provoace vreodată aşa ceva.

Începem. Trei, doi, unu...

David era din nou în căruţă şi Joe Sfrijitu' mâna caii ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Pe drumul către casa domnului Tweed, David rămase tăcut şi folosi liniştea pentru a se reîntoarce în mintea strămoşului său. Îl ascultă pe Abraham aşa cum ascultă un copil un bătrân înţelept şi, cu cât îl ascultă mai mult, cu atât se simţi mai bine, până ce ameţeala şi durerea îi dispărură cu desăvârşire şi se încadră în simulare mult mai bine decât înainte de desincronizare.

Căruţa hodorogi pe Bowery şi grămezile de pământ din colţurile ei tresăltară ca prinse într-un dans la trecerea peste pietrele pavajului. Abraham observă pe străzi o vânzoleală care sugera că atât domnul Tweed, cât şi Sfrijitu' aveau dreptate când spuneau că a doua zi urma să-nceapă o revoltă. Numai că „revoltă" nu era un cuvânt care să descrie corect calmul şi ordinea cu care se făceau pregătirile. O revoltă adevărată însemna haos. Ceea ce vedea întâmplându-se vorbea despre strategie şi planificare şi îl făcea să se-ntrebe dacă războiul nu era cumva doar o revoltă la care se adăuga un strop de previziune.

De pe Bowery intrară pe Fourth Avenue şi apoi merseră spre vest pe Fourteenth Street, trecând pe sub statuia imensă a lui George Washington de lângă Union Square, şi printre copaci Abraham

întrezări, în partea opusă a parcului, o încăierare îndepărtată, un poliţist cât un Goliat care dobora câţiva mardeiaşi.

— Mâine sorţii nu vor fi de partea găliganului ăluia, zise Joe Sfrijitu' hohotind răutăcios. Le-arătăm noi lor, eh?

Abraham păstră tăcerea, dar se întrebă cu cine îşi închipuia omul acela că vorbeşte.

Îşi continuară drumul şi, odată ajunşi pe Fifth Avenue, se îndreptară spre nord, pe o distanţă de alte douăzeci şi două de cvartale. Era destul de târziu când se văzură în sfârşit în faţa casei domnului Tweed.

— Iată-te ajuns, spuse Sfrijitu'. Teafăr şi nevătămat.

— Mulţumesc, zise Abraham coborând încet din căruţă.

Deşi fusese mai bine decât să meargă pe jos, căruţa îl hurducase, pedepsindu-i trupul în felul ei, dar era o durere cu care David începuse să se obişnuiască.

Joe Sfrijitu' arătă cu capul către clădire.

— Mâine să nu ieşi din casă.

— Aşa o să fac, răspunse Abraham, cu toate că se întreba de ce ar fi fost el şi Eliza în siguranţă când alţi negri, bărbaţi, femei şi copii deopotrivă, evident n-aveau cum să fie.

Sfrijitu' şi căruţa lui dispărură în noapte, urmărindu-şi scopurile diabolice, iar bătrânul se îndreptă spre uşă. O găsi încuiată, dar bătu şi trase de pârghia clopotului.

Eliza nu apăru.

Abraham bătu şi sună iarăşi.

Şi iarăşi.

Aşteptă.

Dar Eliza nu veni.

Abraham presupuse că fata a adormit, ca ucenicii lui Iisus în grădina Ghetsimani. Ar fi putut fi vreo fereastră deschisă, prin care să intre, dar, într-un oraş cu spiritul atât de deformat de animozitate, nu îndrăznea să rişte să fie luat drept spărgător.

Aşa cum îşi făcea Abraham griji pentru Eliza, David îşi făcea acum griji pentru Grace. Se simţea neliniştit fără ea în apropiere, avea senzaţia că nu e pe deplin în siguranţă şi nu ştia ce să facă. Nu voia să rişte o desincronizare făcând vreo prostie, însă intenţiona să intre în casă şi să se asigure că sora lui e încă acolo.

Abraham se hotărî să se aşeze pe verandă, exact aşa cum îi spusese Elizei că va face. Vremea era caldă şi umedă şi, cu toate că probabil avea să se aleagă cu dureri care să-l chinuiască zile de-a rândul, nu-l aştepta nicidecum cea mai cumplită noapte pe care-o petrecuse vreodată.

Cea mai cumplită noapte nu era nici vreuna dintre cele pe care le petrecuse, cu mulţi ani în urmă, ascunzându-se în mlaştini, ciupit de insecte, înfrigurat şi ud, cu rănile supurându-i în nămol. Niciuna dintre cele înăbuşitoare, pe care şi le petrecuse într-un coşciug, alături de o bucată de carne putrezită, care să dea miros de hoit, în vreme ce un abolţionist îl trecea peste graniţă, în Pennsylvania.

Abraham privi cerul nopţii şi îşi lăsă mintea să alunece spre un loc dinlăuntrul lui, departe, foarte

departe în josul fluviului, în smârcurile unde rădăcinile vinovăţiei, furiei şi urii le sufocau pe ale copacilor, iar apa sălcie curgea cu viteza suferinţei.

Cea mai cumplită noapte din viaţa lui fusese cea în care prima soţie i-a fost ucisă de un alt sclav, un bărbat abia venit pe plantaţie, deja confuz şi cu ambele urechi lipsă, pe care Abraham îl omorâse în schimb.

Fugise mai întâi de frică, îngrozit de ceea ce urmau să-i facă stăpânii după descoperirea crimei, dar vinovăţia îl făcuse apoi să-şi continue fuga. În multe zile vinovăţia fusese singura hrană care-i ţinuse în viaţă trupul când ar fi trebuit să moară.

Cu atât de mulţi ani mai târziu, încă ştia exact unde să găsească vinovăţia aceea. Şi furia. Şi ura. Se ducea acolo adesea, când călătorea pe aşa-numita Rută Subterană, reţeaua de trasee ale sclavilor fugari, traversând Staten Island şi anii educaţiei primite la Biserica Metodistă Episcopală Africană din Zion. Dar abia când a doua sa soţie o născuse pe Eliza înţelesese că nu trebuia să stea acolo. Putea să părăsească locul acela întunecat din josul fluviului şi să-şi construiască o casă sus, lângă apele limpezi ale izvorului. Putea să-şi aleagă sălaşul sufletului. Oamenii care dădeau de necaz, negri sau albi, sclavi sau liberi, erau cei care mergeau mai departe ca şi cum n-ar fi avut de ales. Dar nu poţi ocoli mlaştina ştergând-o de pe hartă.

În astfel de nopţi, când i se părea că nimic nu se schimbase şi că nimic n-avea să se schimbe vreodată, indiferent câţi preşedinţi s-ar fi perindat, cu tot cu proclamaţiile lor, şi indiferent ce ar fi

trâmbiţat în ele, în astfel de nopţi îl chinuia dorul de ambele sale soţii şi se lăsa să alunece în josul apei, pentru a-şi reaminti unde fusese şi ce hotărâri luase, şi să le ia din nou.

Cineva ţipă.

Abraham deschise ochii şi văzu o grămadă de oameni în trecere. Încă nu se iviseră zorii şi gloata viermuia deja, spre nord se îndreptau sălbatici cu înfăţişări înspăimântătoare. La vederea lor, se îngrijoră şi se întrebă cum putea domnul Tweed să fie atât de convins că el şi Eliza se aflau în siguranţă dacă nu ieşeau din casă. O gloată are o minte a ei, nu primeşte ordine nici măcar de la Tammany Hall.

În niciun loc din oraş nu puteau fi în siguranţă. Abraham o ştia şi hotărî că trebuie s-o scoată pe Eliza din New York, să plece imediat ce apărea prima geană de lumină, înainte de izbucnirea revoltei. Şi asta însemna să facă pregătiri, trebuia să intre în casă chiar cu riscul de a fi luat drept spărgător.

Se ridică în picioare cu greutate şi ocoli clădirea, trecând peste gardurile vii şi peste peluză pentru a ajunge la uşa pivniţei, cel mai bun loc pe unde putea intra. Margaret le îngăduia adesea vânzătorilor care-o aprovizionau să-şi lase acolo marfa şi uita apoi să încuie uşa, ceea ce, din fericire, se întâmplase din nou în acea zi.

Abraham reuşi să intre prin pivniţă. Urcă în bucătărie, apoi se grăbi să treacă în holul principal.

— Eliza? strigă el.

Niciun răspuns. Dar fiica lui avea somnul greu.

Se uită în toate camerele de la parter, apoi în

cele de la etaj şi în cele de la mansardă, şi trase concluzia că ea nu e în casă.

David împărtăşea panica de care fusese cuprins Abraham la gândul că fiica lui se afla pe străzi. Bătrânul n-avea idee de ce plecase Eliza, dar se năpusti în bibliotecă şi-i scrise în grabă un bilet.

Eliza mea,

După ce citeşti asta, vreau să te-aşezi şi să m-aştepţi aici, în casă, aşa cum te-am rugat. Dacă nu ne găsim până după-amiază, la ora şase, vreau să vii să ne-ntâlnim la feribotul de pe Christopher Street. Oraşul nu e un loc sigur şi insist să te scot de-aici. Dacă nu apar la ora stabilită, vreau să pleci cu feribotul fără mine. O să vin şi eu, cât de curând o să pot.

Tatăl tău iubitor, Abraham

Lăsă biletul pe masa din holul de la intrarea principală, unde Eliza avea să-l vadă cu siguranţă dacă se întorcea acasă. Abraham credea acum că probabil plecase pe urmele lui, după ce trăsese cu urechea şi auzise instrucţiunile domnului Tweed. Însemna că se îndreaptă spre Districtul Patru, un gând care îmboldi oasele lui fragile, hotărându-le să accepte s-alerge imediat ce puse piciorul pe trotuar.

Şi David era îngrijorat. Ştia că în Animus nu intri decât într-o simulare, dar, dacă Eliza trecea prin ceea ce se temea Abraham că i s-ar fi putut întâmpla, Grace ar fi trăit acea întreagă

experienţă.

După câteva cvartale, îşi încetini paşii. Omnibuzele şi tramvaiele cu cai de pe Six Avenue încă nu începuseră să circule, aşa că trebuia să facă tot drumul pe jos. Trecu pe lângă mai multe grupuri de oameni care se îndreptau în direcţia opusă, şi de fiecare dată se temu c-o să fie înşfăcat.

Când ajunse pe Fourteenth Street şi o luă spre est, picioarele ameninţară să cedeze cu totul şi bărbatul se aşeză sub statuia lui Washington, să se odihnească. Soarele încă nu se vedea, era tot sub pătura orizontului, dar se înălţa.

David nu ştia dacă bătrânul o să mai poată străbate încă un cvartal şi cu atât mai puţin dacă o să ajungă până la Hole-in-the-Wall. Nu mai ascultă mintea lui Abraham, ci începu el să vorbească. Şi să meargă. Se ridică şi făcu un pas, dar, în clipa aceea, simularea se ondulă.

Stop, stop, stop! strigă Monroe. *Ce se-ntâmplă, David?*

— Scuze, răspunse băiatul. Am acţionat fără să gândesc.

Se sili să se-ntoarcă la statuie şi să se aşeze, cu tot trupul încordat. Dar, ca răspuns, simularea îşi reveni.

Ei, uite, aşa mai merge, zise Monroe. *E totul OK?*

— Îmi fac doar griji pentru Grace, spuse David.

Grace e bine. Simularea ei se derulează în forţă. N-ai de ce să-ţi faci griji.

David dădu din cap, simţindu-se uşurat, şi, până ce se hotărî Abraham să se ridice, rămase o

vreme cu propriile gânduri.

— Monroe, mai eşti acolo?

Da.

— Treaba asta e dificilă.

De ce?

— Nu pot schimba nimic din cele prin câte-au trecut. S-a întâmplat. Totul s-a întâmplat deja.

Aşa e.

— Dar acum mă simt ca şi cum ar fi vorba şi de viaţa mea şi, pur şi simplu, sunt… atât de furios.

Şi e ceva nou?

— Nu ştiu. Cred că, într-un fel, tata şi Grace m-au protejat întotdeauna.

Iar acum protecţia a dispărut. Asta e problema?

— Poate.

Atunci poate e timpul să te protejezi singur.

— Probabil, răspunse David, însă imediat după aceea Abraham reîncepu să vorbească, cerând să fie auzit.

Se ridică şi îşi continuă drumul, hotărât s-o găsească pe Eliza chiar şi cu preţul transformării oaselor sale în pulbere. Durerea de genunchi era chinuitoare, iar David ştia, deşi, de la o anumită distanţă, este greu să-ţi reaminteşti cu adevărat de propria durere, după ce a încetat, oricât de puternică ar fi fost.

Abraham merse de-a lungul următoarelor trei cvartale de pe Fourth Avenue şchiopătând şi împleticindu-se, apoi izbuti să se urce într-un binecuvântat omnibuz care mergea spre sud. Era aproape plin şi spre bătrân se îndreptară din toate părţile priviri duşmănoase, dar el reuşi să-şi ţină

capul în jos şi să călătorească în siguranţă pe Bowery Street. Coborî pe Pearl Street şi, când vehiculul se puse din nou în mişcare, unul dintre ceilalţi pasageri, un băiat costeliv care n-avea mai mult de doisprezece sau treisprezece ani, se uită drept în ochii lui Abraham şi-şi trecu un deget de-a curmezişul gâtului.

Gestul îl şocă pe Abraham, încremenindu-l pe trotuar, cu sângele îngheţându-i în vene, încă mult timp după ce omnibuzul îi dispăru din vedere.

Luau şi copiii parte la revoltă? Ce speranţă mai era pentru un oraş în care se întâmpla aşa ceva?

Întunericul mlaştinii îl strigă, aşa că Abraham se întoarse către lumina pură a fiicei sale şi-şi continuă drumul, silindu-se să înainteze pe Dover Street, cu umerii înainte.

Cârciuma Hole-in-the-Wall era aproape pustie, dar încă deschisă. Femeia uriaşă care ţinea în frâu hoardele de clienţi luase locul lui Retevei în spatele barului şi, când îl văzu pe Abraham intrând, se încruntă, cu flăcările părului roşu adunate în creştet.

— Iar tu?

Îşi propti pumnii pe tejghea şi se aplecă, sprijinindu-se pe ei. Tejgheaua gemu.

— Da. Abraham se apropie de bar, deşi acum nu-l mai proteja nicio scrisoare de la domnul Tweed. Îmi cer iertare, doamnă, dar…

— După cum vezi, nu mai am niciun barman pe care să-l iei, îl întrerupse ea.

— Nu pentru asta am venit.

— Boss n-a mai ordonat nimic?

— Nu direct, răspunse Abraham. Deşi acum e

vorba de una dintre servitoare. Fiica mea, Eliza.

— Oh, ea.

— Aţi văzut-o?

— A fost aici cu puţin timp în urmă, ca să afle unde te-ai dus. Hohotul de râs în care izbucni femeia părea zgomotul cu care se rostogoleşte un bolovan din vârful unui deal. Ei, nu-i aşa că e de-a dreptul ironic?

— Vă rog, doamnă, spuse Abraham, care nu înţelegea ce e amuzant. Ce i-aţi spus?

— N-aveam de ce s-o mint, aşa că i-am spus ce ştiam. I-ai adus lui Retevei un mesaj şi Retevei te-a luat cu el.

— Şi fata ce-a zis?

— Uf, cred că mi-a mulţumit. Iar eu i-am spus să se-ntoarcă acasă, la domnul Tweed, aşa cum ar trebui să faci şi tu.

Abraham speră că Eliza o ascultase. Dar era posibil şi să fi plecat în căutarea lui Retevei, ca să-l găsească pe el, numai că n-avea idee încotro plecase barmanul după ce-l urcase în căruţa lui Joe Sfrijitu’.

— Ştiţi unde e Retevei?

— Cu siguranţă nu.

— Înţeleg, zise Abraham. Vă mulţumesc. Mi-aţi fost de mare ajutor.

— De ajutor, eu? se miră femeia, râzând din nou. N-aud asta prea des, dacă nu cumva ajut pe careva să se-mbete sau să încaseze o bătaie.

Abraham zări borcanul cu urechi de pe raftul din spatele tejghelei.

— Nu am nicio îndoială că-i ajutaţi să vadă cât de greşite le sunt căile.

— Întocmai. Sunt predicatoare, asta sunt. Îşi duse mâna la bâta care-i atârna de centură. Iar asta mi-e predica.

— Sunteţi cu siguranţă foarte elocventă, zise Abraham. Noapte bună, doamnă.

— Noapte bună, răspunse ea. Şi Dumnezeu să te aibă în pază mâine.

Capitolul 14

— Eşti sigur c-o să fie o revoltă? întrebă Adelina, deşi Natalyei nu-i plăcuse deloc cum arătau oamenii pe care-i văzuse mărşăluind pe stradă.

— Indivizii ăia păreau să meargă doar la un protest, răspunse Tommy, dar toţi erau tâlhari şi cuţitari. Cei mai mulţi din banda Roach Guards, după cum arătau. Crede-mă, indiferent ce-ar pretinde acum că este, se va transforma în revoltă.

— O să fiu în siguranţă la hotel?

Tommy îşi frecă falca.

— Mă tem că, dacă lucrurile ies prost, hotelul ar putea deveni o ţintă.

— Atunci ce-mi sugerezi?

Poliţistul se uită dincolo de piaţă, în direcţia opusă hotelului.

— Casa fratelui meu, deocamdată. Când o să ştim mai mult, o să te putem duce în altă parte.

— Perfect.

Adelina era obişnuită să viziteze casele străinilor în timpul turneelor. Şi avea încredere în Tommy. Dacă el considera că era cea mai bună soluţie, ea îl credea.

— Atunci să mergem deocamdată acolo.

— Mai întâi trebuie să-ţi spun ceva, zise el privind-o cu cea mai mare seriozitate. Fratele meu şi soţia lui sunt la Boston.

— Înţeleg. Dar ai o cheie, putem intra?

— Da, dar…

— Dar ce?

— O să fim singuri în casă.

Adelina zâmbi; onestitatea lui era de-a dreptul adorabilă.

— Dacă asta te deranjează… adăugă el.

— Nu mă deranjează.

El dădu din cap.

— Atunci… mergem?

Ea încuviinţă cu o înclinare a capului şi traversară parcul către Fourth Avenue, apoi îşi continuară drumul pe Twenty-Fourth Street până la intersecţia cu Lexington.

— E chiar aici, spuse Tommy şi o conduse către o casă de piatră roşiatică, cu patru etaje, cu ramele ferestrelor din piatră cenuşie şi cu câteva trepte care duceau la uşa din faţă.

Apoi se chinui să nimerească broasca, ţinând cheia în mâinile lui mari, evident tulburat.

Era atât de diferit de bărbaţii pe care Adelina îi întâlnea de obicei în călătoriile ei… În primul rând, mulţi dintre cei pe care-i cunoştea n-ar fi avertizat-o că vor fi singuri. Dimpotrivă, nu doar o singură dată astfel de împrejurări fuseseră create intenţionat, pentru că bărbaţii presupuneau anumite lucruri despre actriţe şi cântăreţe. Tommy nu era nici bogat, iar siguranţa de sine cu care îi trata pe tâlharii de pe străzi dispărea când avea

de-a face cu sexul opus.

Îşi puse o mână pe braţul lui, sperând să-l liniştească.

O clipă mai târziu, bărbatul reuşi să descuie cu un zgomot de protest şi intrară în hol.

Interiorul casei era la fel de încântător ca exteriorul. În antreu, parchetul de lemn înconjura porţiunea cu podeaua din plăci de mozaic, pe care se afla o masă rotundă, înfrumuseţată de o vază chinezească superbă. De acolo intrară într-un alt hol, cu o scară ce ducea la primul etaj. Singura lumină era a felinarelor din apropiere, pătrunsă prin ferestre, căci soarele încă nu se înălţase îndeajuns ca să ofere ceva valoros.

— Pe aici, spuse Tommy făcându-i semn să urce. La parter nu e mare lucru în afară de bucătărie.

Un covor gros acoperea treptele de lemn, aşa că Adelina urcă neînsoţită de niciun alt zgomot în afară de foşnetul rochiei sale. Când ajunseră pe palier, zări un salonaş în dreapta şi o sufragerie în stânga. Fără să aştepte vreo invitaţie, se întoarse spre salonaş şi trecu dincolo de uşa lui dublă, de sticlă, care fusese lăsată deschisă.

Chiar şi în lumina slabă, văzu că e bogat mobilat. Covorul gros, turcesc, de sub picioarele ei era o ţesătură de lux, cu model ameţitor. Canapele gemene se uitau una la alta din părţi opuse ale încăperii şi aveau câte un fotoliu la fiecare capăt. Într-un colţ lucea un bufet în stil gotic, iar un tablou imens, cu o corabie azvârlită de valuri violente, atârna pe perete, deasupra unei pianine. Peretele din faţa lui era împodobit cu o oglindă în ramă

aurită; pe poliţa şemineului se afla un bust de marmură al unei femei, de dimensiuni impresionante.

— Da, cred că ne-am putea petrece ceva timp aici, zise Adelina ducându-se să se întindă pe o canapea. Nu eşti de acord?

— Dacă-ţi face plăcere, spuse Tommy, dar, în loc să se aşeze, se apropie tiptil de o fereastră prin care se vedea Twenty-Fourth Street şi trase cu ochiul printre perdele.

— Nu vrei să stai cu mine? întrebă ea.

El se întoarse s-o privească şi, o clipă mai târziu, plecă de la fereastră către unul dintre fotoliile din partea opusă canapelei pe care stătea ea şi se aşeză stânjenit, cu spatele ţeapăn şi cu braţele îndoite.

— Încă îţi faci griji pentru noi, deşi ne aflăm aici? întrebă ea.

— Nu, cred că acum suntem în siguranţă.

— Nu te simţi în largul tău în camera asta?

— De ce întrebi?

— Stai pe fotoliu de parcă ţi-ar fi teamă că-l murdăreşti.

Bărbatul se uită în jur.

— E un salonaş destul de plăcut.

— Atunci, dacă nu încăperea asta, ce altceva te face să te simţi atât de stânjenit? Casa?

Pauza care urmă îi spuse Adelinei că atinsese o coardă sensibilă, una pe care, dacă voia, ar fi putut-o urmări până în străfundurile fiinţei lui.

— E casa fratelui meu, răspunse Tommy. Nu a mea.

— El te face să simţi că nu eşti bine-venit?

— Nu, e foarte bun cu mine. La fel şi Christine, soţia lui.

— Atunci ce e?

Fotoliul pârâi când tânărul se foi.

— Presupun că să te simţi bine-venit şi să simţi că aparţii unui anumit loc sunt două lucruri diferite.

— Tu nu aparţii?

Tommy îşi roti din nou privirea prin încăpere.

— În locul ăsta, nu. Pe urmă se uită iarăşi la femeie. Dar tu da.

Adelina simţi dincolo de cuvintele lui o acuzaţie subtilă, deşi nu credea că el voise intenţionat să sune aşa. Însă n-avea de gând să-i ceară scuze pentru ceea ce era şi pentru modul în care alesese să-şi croiască drum prin lume. N-avea de ce să se ruşineze.

— Eu am învăţat cum să fac parte din orice loc, Tommy Greyling.

— Cred că e un talent minunat.

— Sunt norocoasă fiindcă îmi reuşeşte cu atâta uşurinţă. Adelina simţise cu siguranţă că face parte din recepţia care urmase după spectacolul ei din noaptea abia încheiată. Ceea ce nu o ajutase să se simtă acolo mai puţin singură.

— Dacă asta nu e pe gustul tău, ce fel de casă ţi-ar plăcea să ai? îl întrebă.

— Mă gândesc sincer că mi-ar plăcea să părăsesc oraşul într-o bună zi. Am trăit aici toată viaţa. Când am plecat la război cu rebelii, am mărşăluit printr-o ţară frumoasă. Ferme şi câmpuri. M-am gândit de multe ori că mi-ar plăcea să trăiesc aşa.

— La… o fermă?

Bărbatul dădu afirmativ din cap.

— Pari dezamăgită.

Adelina nu intenţionase să dea impresia asta. Ceea ce simţea nu era dezamăgire, se înrudea mult mai mult cu spaima.

— Nu, mă gândeam doar că eşti făcut dintr-un material mai bun decât mine. Asta sună deopotrivă nobil şi pur.

— Dar e nevoie de mai mulţi bani decât am acum şi decât am şanse să văd vreodată.

— Poate că fratele ar fi dispus să te-ajute.

Adelina putea ghici cât costa o cameră ca aceea în care se aflau şi, prin extensie, toată casa; fratele lui Tommy era, evident, bogat.

— Probabil. Tommy clătină din cap. Dar nu vreau să-l rog.

— De ce nu?

— Ştiu de unde vin banii lui. E un alt motiv pentru care nu mă simt în largul meu în casa asta.

Cumva, cu cât săpa Adelina mai adânc, cu atât mai pur i se părea Tommy; integritatea lui nu era doar o spoială, izvora din profunzime. Simpla lui prezenţă, aşezat în partea opusă a camerei, uriaş şi forţând cusăturile uniformei de poliţist, părea s-o provoace. Voia să ştie dacă e într-adevăr atât de bun cum o făcea să-l creadă şi, pentru o singură şi foarte scurtă clipă, se gândi să-l întrebe unde e dormitorul lui. Dar n-avea nicidecum de gând să-l ducă acolo şi tachinându-l astfel n-ar fi reuşit decât să-i sporească stânjeneala. Mai mult, nu dorea să-l compromită, ci să primească dovada că nu poate fi compromis.

Se ridică de pe canapea.

— Vrei să cânt pentru tine?

— Păi… ăă… asta…

Adelina nu-i dădu timp să-şi găsească cuvintele, se îndreptă spre pianină şi se aşeză în faţa clapelor. Nu fusese niciodată o pianistă extraordinară, dar cânta bine şi alese cântecul pe care-l interpretase pentru preşedintele Lincoln şi pentru soţia lui. Înţelesese că e foarte popular printre soldaţii de pe front, iar versurile păreau să se potrivească foarte bine cu tot ce discutaseră ea şi Tommy.

Într-un fel, ideea de a cânta în intimitatea acelui salon o îngrozea pe Natalya la fel de mult ca apariţia pe scenă, în faţa câtorva mii de spectatori. Dar se strădui din răsputeri să se destindă şi s-o lase pe Adelina să facă exact ceea ce ştia cel mai bine. În lumina firavă din încăpere, degetele i se împleticiră puţin pe clape, dar vocea ei nu falsă nicio notă.

Printre plăceri şi prin palate oricât putem cutreiera,
Şi-oricât de-umilă ne-ar fi casă, nu ne-or fi dragi cum ne e ea;
Numai acasă ne sfinţeşte un farmec de cer dăruit,
Oricât l-am căuta prin lume, nu e niciunde de găsit.

Casă! Casă! Dulce, dulce casă!
Nicăieri în lume nu e ca acasă,
Nicăieri în lume nu e ca acasă.

Când sunt departe, în exil, splendori zadarnic strălucesc;

Eu am acoperiş de paie peste coliba-mi, şi-l doresc;

Mi-e dor de păsările care vin la chemarea mea să cânte,

Pe-acelea daţi-mi-le mie, cu pacea ce-mi aştern în minte.

Casă! Casă! Dulce, dulce casă!
Nicăieri în lume nu e ca acasă,
Nicăieri în lume nu e ca acasă.

La tine, casă, m-oi întoarce, de dorul tău împovărat.

O să-mi zâmbească alinarea turnată-n suflet ne-ncetat.

Şi din coliba mea iubită n-o să mai plec, din nou, pribeag.

Oricât de-unul mi-ar fi sălaşul, ca el nu-i altul şi mi-e drag.

Cântă ultimele note la pian, apoi îşi ridică privirea. Tommy stătea în fotoliul lui, cu capul destul de aplecat cât să nu-i poată vedea faţa. Rămase aşa suficient de mult ca tânăra să se-ntrebe dacă nu cumva îl adormise. Dar, o clipă mai târziu, bărbatul îşi ridică privirea şi îşi şterse o lacrimă cu degetul mare.

— Meriţi fiecare penny din ceea ce câştigi, spuse cu voce blândă.

— Aiurea. Sunt plătită cu mult mai mult decât merit. Adelina se ridică de la pianină. Dar, dac-o

să-mi repeţi spusele în faţa altcuiva, o să neg că-mi aparţin.

— Îţi mulţumesc pentru că ai cântat melodia asta.

— Cu plăcere.

Fata traversă încăperea înapoi, către canapea.

— Am luptat alături de o mulţime de oameni. Toţi adorau cântecul.

Adelina se aşeză.

— Ştiu.

— Mulţi dintre ei... au plecat... acasă. În prima casă a sufletului.

— Ştiu. Îmi pare rău.

Între timp se ivise soarele. Tommy se ridică din fotoliu şi îşi reluă pânda la fereastră.

— Continuă să se îndrepte spre nord, spuse întinzându-şi gâtul ca să se uite în josul străzii, către parc. Dumnezeule, sunt o grămadă!

— O să fie nevoie de tine?

— O să fie. Dar mai întâi vreau să fiu sigur că te afli în siguranţă.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt sigură că aici n-o să păţesc nimic. Trebuie să faci ceea ce e necesar.

Tommy lăsă perdeaua să cadă şi se îndreptă spre uşa dublă.

— O să ies s-arunc o privire în jur. Să văd ce pot afla. Eşti sigură că nu te deranjează dacă te las singură aici?

— Nu mă deranjează nicidecum.

— Mai sus e o bibliotecă. Mă-ntorc cât de repede pot.

Tânărul coborî apoi scările şi femeia îl auzi

ieşind pe uşa din faţă. Îl privi pe fereastră mergând în josul străzii, până când trecu de un colţ şi dispăru.

Acum, ştiindu-se singură, Natalya se simţi liberă să treacă în centrul scenei. În cea mai mare parte a nopţii, se ţinuse intenţionat cât mai departe de acţiunea în desfăşurare, lăsând-o să se deruleze exact aşa cum spunea amintirea. În cea mai mare parte, voise pur şi simplu s-o privească pe Adelina fiind Adelina, o tânără foarte diferită de ea însăşi. Pe de altă parte, era conştientă că Tommy e Sean şi nu voia să apară, după ce părăseau Animusul, vreo confuzie la capitolul cine de cine se simte atras. Însă era posibil să-şi facă griji pentru nimic. Acea parte a situaţiei din simulare părea pur şi simplu bizară.

În timp ce Adelina aştepta întoarcerea lui Tommy, Natalya se hotărî s-arunce o privire prin casă, atât timp cât asta nu ameninţa s-o desincronizeze. Îi plăceau orele de istorie de la şcoală şi îi mai plăcea şi designul. Cu toate că stilul epocii victoriene n-o interesase niciodată prea mult, era captivant să se afle acolo, aproape umblând printr-un muzeu.

Părăsi salonaşul şi intră în sufragerie, unde văzu o masă lungă superbă, cu sfeşnice de argint şi un bufet imens, despre care presupuse că era ceva în aşa-numitul stil Queen Anne. Sufrageria îşi avea propria cămară şi propria scară ce ducea în bucătărie.

Natalya se întoarse în holul principal şi urcă la etajul următor, unde exploră biblioteca şi apoi dormitorul principal, pe a cărui măsuţă de toaletă

stăteau o mulţime de produse de înfrumuseţare pe care nu le recunoscu. E drept că nici nu se farda prea mult în lumea reală. La următorul etaj se aflau un dormitor despre care presupuse că îi aparţinea lui Tommy şi, pe acelaşi coridor, o încăpere goală. De fapt, nu chiar goală. Cineva începuse s-o pregătească drept cameră pentru un nou-născut. Înăuntru erau un pătuţ de copil şi un cărucior de modă veche, acoperit cu dantele, ambele înghesuite într-un colţ. O jumătate din încăpere avea tapet cu trandafiri, dar proiectul părea abandonat şi Natalya se întrebă câte poveşti, majoritatea triste, spunea camera aceea.

Ultimul etaj era mai degrabă un pod plin cu obiecte depozitate, dar chiar sub streaşină existau un spaţiu îngust despre care îşi imagină că ar fi putut fi un dormitor confortabil şi o uşă mică, prin care ajungeai pe acoperiş. Soarele se înălţase şi la etajele de sus se simţea deja căldura în creştere.

Natalya se întoarse în salonaş şi se aşeză la pianină. Îşi puse degetele pe clape şi făcu să se audă o înşiruire discordantă de note. Mama ei cânta la pian. Bunicii şi părinţii săi îşi doriseră ca ea să-nveţe să cânte la vioară şi luase câţiva ani lecţii de la domnul Krupin, un profesor rus costisitor. Însă acesta îi spuse clar familiei că fata are prea puţine aptitudini pentru muzică, aşa că, în cele din urmă, i se îngăduise să renunţe la lecţii. Moştenise amintirile Adelinei, dar cu siguranţă nu şi talentul ei.

Niciunul dintre ceasurile din casă nu arăta corect ora şi nici măcar nu ticăia – Tommy evident uitase să le întoarcă –, dar se părea că plecase de

o oră sau chiar două.

Când Natalya îl văzu pe Tommy întorcându-se, strada din faţa casei era pe deplin scăldată în soare. Auzi uşa din faţă deschizându-se şi se grăbi să se retragă în culise, împingând-o pe Adelina în lumină când pe scară se apropiară paşi grei.

— În oraş e haos, spuse Tommy intrând în salon.

— Serios?

Adelina aruncă o privire pe fereastră, către strada care încă mai părea aproape pustie.

— Am luat legătura cu cineva din patrulele altei secţii de poliţie. Grupurile de oameni pe care le-am văzut azi-noapte şi în zori s-au adunat pe un teren gol de lângă Central Park. De acolo au pornit spre sud, pe la opt dimineaţa. Sunt cel puţin zece mii.

— Zece... zece mii?

Tommy încuviinţă din cap.

— Au silit toate fabricile, turnătoriile şi atelierele să se închidă şi au luat muncitorii cu forţa, ameninţându-i. Au tăiat firele de telegraf şi au smuls şinele de tren, ca să întrerupă comunicaţiile şi deplasările în oraş. Răstoarnă omnibuzele.

— Dumnezeule, şopti Adelina.

— Asta nu e revoltă, zise Tommy. E rebeliune. Grosul mulţimii atacă biroul comandantului poliţiei militare, unde se fac recrutările. Dar nu mă aştept să se mulţumească prea mult timp doar cu asta.

— Ce-ar trebui să facem?

— E periculos să ieşim şi să umblăm pe străzi. Deocamdată rămânem aici.

— Au nevoie de tine?

— Rămân cu tine. O să am grijă să scapi cu bine din asta.

— Sunt sigură că n-o să mi se întâmple nimic, tu…

— Rămân cu tine, repetă el cu o hotărâre de fier. Până când mă conving că eşti în siguranţă.

Adelina dădu din cap, înţelegând că nu-l putea face să se răzgândească. Tommy se postă lângă ferestre şi, în ciuda încercărilor ei de a-l atrage într-o conversaţie, păru hotărât să evite orice l-ar fi putut împiedica să stea de veghe. Adelina se duse în bibliotecă şi se întoarse cu o carte de poezii, din care citi în tăcere.

Trecu o oră şi ziua deveni mai fierbinte. Deschiseseră o fereastră, dar se vedea clar că nicio adiere nu mişca ramurile copacilor.

După încă o oră, Tommy îşi îndreptă spatele.

— O parte a mulţimii vine încoace. De pe Third Avenue.

— Ce face?

— Jefuieşte.

Adelina se apropie în grabă de fereastră şi se uită afară. Pe stradă, la câteva clădiri distanţă de ei, înainta un val de oameni, oprindu-se la fiecare casă pentru a azvârli cu cărămizi şi pietre de pavaj. Mai multe femei şi copii fuseseră scoşi din casele lor şi siliţi să-i privească pe jefuitorii care le furau agoniseala, aruncând pe ferestre în stradă mobilă, tablouri şi vase.

— Unde e poliţia? întrebă Adelina.

— Opreşte grupuri mai mari decât ăsta, răspunse el.

— Vor ajunge aici curând. Cred că ar trebui să plecăm. Dar mai întâi trebuie să scapi de uniformă. Dacă te văd îmbrăcat cu ea, uită de jaf.

Bărbatul încuviinţă fără tragere de inimă şi se duse în camera lui să se schimbe în timp ce Adelina rămase în dreptul ferestrei. Gloata ajunsese la numai trei case distanţă. O femeie în vârstă îngenunche în stradă plângând, iar un bărbat cu păr alb şi rar stătea în picioare, lângă ea, cu o mână apăsată pe cap, acolo unde fusese lovit şi sângera uşor. Adelina observă cu surprindere că mulţimea era alcătuită mai ales din femei în rochii şi fuste murdare, cu părul neîngrijit răvăşit şi lipit de feţele asudate.

— Sunt gata, spuse Tommy din uşa salonaşului.

Adelina se întoarse spre el. Purta pantaloni din stofă de lână ecosez, susţinuţi de bretele, şi o cămaşă albă, cu guler, cu mânecile rulate până foarte sus. Găsi că acea versiune a lui Tommy arăta mai bine decât poliţistul.

— Aşa e în ordine, încuviinţă ea.

— Putem ieşi prin spate.

Coborâră în goană în holul de la intrare şi tocmai se întorseseră spre bucătărie când o piatră de pavaj imensă sparse fereastra de lângă uşă, trimiţând pe podea o ploaie de cioburi scânteietoare.

— Repede! strigă Tommy.

Adelina se năpusti în bucătărie, dar nu văzu nicio uşă care să dea în spatele casei.

— E jos, în pivniţă, spuse tânărul din spatele ei.

Femeia văzu într-un colţ o scară metalică în

spirală şi se repezi să se afunde în întuneric, la fiecare pas cu câte un zăngănit ce reverbera în urma ei. Ajunse jos şi, cu ochii încă neobişnuiţi cu lumina, nu ştiu încotro s-o ia.

— Pe aici, spuse Tommy strecurându-se pe lângă ea. Cred că sunt deja în casă, aşa că nu trebuie să facem zgomot.

Înaintă în întuneric şi Adelina îl auzi străduindu-se să descuie o uşă. Pe urmă o felie de lumină se lăţi, făcându-l vizibil pe fundalul peluzei din spatele casei. Se îndreptă spre el şi ieşiră împreună, lăsând casa de piatră roşiatică în mâinile jefuitorilor.

Capitolul 15

De la Hole-in-the-Wall, Eliza se îndreptă spre vest, către Astor House. Irlandeza aceea, Gallus Mag, îi spusese că Retevei îi luase tatăl cu el. Eliza nu ştia ce ar fi putut să vrea omul acela de la tatăl ei. Dar singurul mod în care îl putea găsi pe Abraham era să dea de urma lui Retevei, iar în mesajul citit de ea în biblioteca domnului Tweed scria că Retevei trebuie să-şi îndeplinească misiunea la Astor House. Mai trăsese şi concluzia că scrisoarea a cărei predare voise ea s-o împiedice ajunsese la destinatar.

Plecă de pe Pearl către Park Row pe Frankfort, sperând că strada pe al cărei colţ se afla Tammany Hall era mai puţin periculoasă. Vânzoleala din oraş îi confirmă avertizarea domnului Tweed. Răzvrătiţii se pregăteau şi se adunau, mulţi dintre ei fiind membri ai bandelor din mahalale şi de pe docuri.

Un grup o văzu trecând şi toate privirile o fixară cu ură nedisimulată şi dezgust.

— Unde te duci? o întrebă cineva, înaintând spre ea şi aproape tăindu-i calea.

— Mă duc unde m-a trimis domnul Tweed. Sunt servitoarea lui.

Speră că spunând asta îl descuraja pe individ.

Bărbatul se opri, însă nu se retrase.

— Aşa să fie?

— Aşa e, răspunse Eliza, cu bărbia sus, trecând pe lângă el.

— Şi dacă minţi? auzi în urma ei.

Eliza se răsuci pe călcâie şi se uită drept în ochii celui care întrebase.

— Eşti dispus să rişti?

Îi văzu mărul proeminent al lui Adam tresăltând.

— S-ar părea că nu, zise tânăra şi îşi continuă drumul cu tot calmul de care se simţea în stare, deşi ar fi vrut s-o rupă la fugă.

Apoi merse mai ales prin întunericul de pe marginile străzilor sau amestecându-se în câte un grup de trecători care nu păreau periculoşi. Se pricepuse întotdeauna să se-ascundă, de aceea, în copilărie, tatăl ei îi spunea, cu afecţiune, „hoţoaica Tiptil”.

După ce ajunse pe Park Row şi traversă calea ferată ca să intre în parcul din jurul Primăriei, descoperi că îi e chiar mai uşor să se-ascundă printre copaci. Furişându-se, înaintă către sud-vest şi se îndreptă spre Fântâna Croton din colţul parcului, unde rămase ascunsă în întuneric, studiind Hotelul Astor House, aflat pe partea opusă

a Broadwayului.

Nu după multă vreme, întrezări o siluetă printre pietrele de mormânt din curtea Capelei St. Paul. Şi, la scurt timp, văzu o a doua, ieşind pe o fereastră de la etajul patru, de pe faţada dinspre sud a hotelului. Silueta din curtea bisericuţei trase în cealaltă cu ceva, cu prea puţin zgomot ca să fie vorba de o puşcă; silueta de la fereastră dispăru.

Pe urmă, omul din curtea capelei păru să zboare în susul copacului şi apoi peste gard, în stradă. Cât ai clipi, se căţără pe zidul hotelului de parcă i-ar fi aruncat cineva o scară pe fereastră. Eliza nu mai văzuse niciodată o astfel de acrobaţie.

Se ghemui, trăgându-se şi mai mult în întuneric, şi aşteptă să vadă ce urma să se întâmple. Trecură câteva minute până când a doua siluetă ieşi pe fereastră şi se urcă pe acoperişul hotelului, urmată de omul din curtea bisericii. După alte câteva minute, unul dintre bărbaţi căzu de pe acoperiş, însă cu întreruperi, fiindcă părea să se agaţe din când în când de zid, încetinindu-şi căderea. Eliza se gândi c-o să-şi frângă gâtul, dar, după ce se izbi cu putere de caldarâm, el se săltă cu trudă în picioare.

Pe urmă traversă Broadwayul clătinându-se şi intră pe Ann Street. La scurt timp după aceea, omul din curtea bisericuţei coborî pe zidul lateral al hotelului cu aceeaşi uşurinţă cu care urcase şi se îndreptă în direcţia în care îi fugise prada. La un moment dat, se opri şi scoase din haină un ochean ciudat, cu care cercetă străzile.

Eliza ar fi vrut să se poată ghemui şi mai mult, dar el nu se uită deloc în direcţia ei. Când păru să

privească spre Ann Street, lăsă ocheanul deoparte şi luă puşca pe care-o ţinea agăţată de umăr, o încărcă şi trase cu un pocnet surd. Apoi se îndepărtă cu paşi mari şi dispăru pe strada către care ţintise.

Tânăra era sigură că unul dintre cei doi e Retevei, dar nu ştia care. În scrisoarea domnului Tweed apărea şi un bărbat pe nume Varius. Din câte văzuse ea, cei doi păreau la fel de periculoşi şi de capabili de lucruri incredibile, precum căţăratul pe ziduri şi supravieţuirea după căderi pentru alţii letale.

Când bărbatul din curtea capelei ieşi de pe Ann Street, Eliza avu de ales. Ar fi putut să-l urmărească şi să-ncerce să discute cu el, presupunând că e Retevei, dar la fel de posibil era ca bărbatul de pe Ann Street să fie el, poate în clipa aceea pe moarte sau deja mort.

Înainte de a reuşi să ia o hotărâre, bărbatul din curtea bisericii se urcă pe zidul celei mai apropiate clădiri, ajunse pe acoperiş şi dispăru, aşa că nu mai avea nicio şansă să-l urmărească. Doar cealaltă opţiune mai era valabilă, aşa că ieşi din parc şi porni grăbită pe Broadway, îndreptându-se spre Ann Street.

Nu-l văzu imediat. Merse de două ori în susul şi în josul străzii înainte de a-l zări căzut în întuneric, pe o alee. La o primă privire, crezu că e mort şi, într-un colţ al propriei sale minţi, Grace îl recunoscu pe străMoşul lui Owen. Însă panica îi dispăru repede, imediat ce ajunse lângă el şi îi văzu pieptul ridicându-se şi coborând. Era doar inconştient, otrăvit într-un fel sau altul.

Fata încercă să-l trezească pălmuindu-l, dar nu reuşi. Grace se hotărî să-şi asume riscul desincronizării şi o exilă pe Eliza într-un colţ al minţii. Pe urmă şopti:

— Monroe?

Nimic.

Se întrebă dacă o putea auzi.

— Monroe? întrebă ceva mai tare.

Da, auzi apoi în ureche răspunsul lui. *Sunt aici. Scuze, sunt pur şi simplu foarte ocupat urmărind pe toată lumea.*

— Owen e OK?

Se simte perfect, acum e doar în suspensie.

— Atunci eu ce fac?

Ce face şi el. Aştepţi. Atât timp cât aşteaptă Eliza, oricum.

— Dar Owen nu e Retevei, nu-i aşa?

Nu, nu este. Dar Eliza nu ştie asta.

— David ce face?

Şi el e bine.

— Unde e?

Te caută pe tine. Cred că s-ar putea să se îndrepte chiar spre Hole-in-the-Wall. Dar Eliza nu ştie nici asta. Dacă pleci de-acolo...

— Ştiu, îl întrerupse Grace. O să mă desincronizez.

Exact. Aşa că rămâi unde eşti şi dă-ţi toată silinţa s-o laşi pe Eliza să conducă spectacolul. Suntem aproape de ţintă. Partea din Eden e acum la Javier. Nu mai trebuie decât să ne lăsăm duşi de valul ăsta până la capăt.

— OK, răspunse Grace, deşi îi era foarte greu să lase pe altcineva să conducă, chiar şi dacă era

vorba de persoana ale cărei amintiri le trăia.

Îşi impuse totuşi s-o lase pe Eliza să revină la suprafaţă şi îi cedă accesul la întreaga sa minte.

Eliza se întrebă dacă să cheme un doctor, dar decise să n-o facă. Asta ar fi putut implica poliţia sau alte autorităţi care ar fi împiedicat-o să-şi găsească tatăl. Prin urmare, se aşeză pe alee lângă bărbat şi veghe asupra lui, asigurându-se că respiră şi că nimeni nu-i poate descoperi.

Trecu astfel o oră, apoi încă una. Prima geană de lumină a zorilor se pogorî asupra străzii, cu promisiunea unei zile fierbinţi.

Necunoscutul se mişcă.

— Hei, spuse Eliza. Hei, trezeşte-te.

Pleoapele străinului fluturară şi el gemu.

— Mă auzi? întrebă Eliza.

Bărbatul deschise ochii, ceva cam prea larg, şi fata îşi dădu seama că nu-şi putea focaliza bine privirea. Părea un beţiv care se trezeşte după o noapte grea.

— Cine… cine eşti? o întrebă.

— Eliza, răspunse ea. Te rog, spune-mi că eşti Retevei.

El clătină din cap.

— Nu… Dar mi-ar plăcea să-l ucid.

Prin urmare, Retevei fusese celălalt, cel pe care ea oricum nu l-ar fi putut urmări pe acoperişuri. Dar asta însemna şi că ştia cine era cel de lângă ea.

— Eşti Varius, spuse.

Uimirea luă locul dezorientării din privirea lui.

— Da. Tu cine spuneai că eşti?

— Eliza. Retevei l-a dus pe tatăl meu undeva.

— Unde e Retevei? întrebă Varius.

Ochii Elizei se îndreptară spre acoperişuri.

— A plecat demult. S-a suit pe ziduri. La fel ca tine.

— Vezi multe, domnişoară Eliza. Varius îşi frecă ţeasta. De ce-ar fi vrut Retevei să-ţi ia tatăl?

— Nu ştiu, răspunse ea, încă neavând încredere în omul acela. De ce-a vrut să tragă în tine?

El ezită.

— Să spunem că... suntem duşmani vechi, foarte vechi.

Nici Retevei, nici celălalt bărbat nu păreau foarte bătrâni.

— Ştii cum să-l găseşti?

— O să-ncerc, răspunse Varius. Între timp, ce-ar fi să-mi spui de unde-mi ştii numele?

Eliza încă nu voia, sau nu era pregătită să aibă încredere în el, aşa că nu-i răspunse.

Varius închise ochii.

— Uite ce e, domnişoară Eliza. Amândoi vrem acelaşi lucru. Dar Retevei e un individ foarte periculos...

— Tu nu eşti?

— Sunt şi eu. E adevărat. Dar, dacă mă ajuţi, jur că te-ajut şi eu şi că n-o să-ţi fac niciun rău. Tu ai fi putut să-mi faci mie cât am fost inconştient, dar asta nu s-a întâmplat.

— Numai fiindcă n-am ştiut cine eşti.

— Dar acum ştii. Cum mi-ai aflat numele?

Eliza îşi miji ochii, analizându-l. Îşi aduse aminte de conţinutul scrisorii, de ceea ce sugera. Domnul Tweed şi Retevei aveau de gând să

distrugă oraşul şi naţiunea, iar bărbatul care zăcea acolo era duşmanul lor, ceea ce l-ar fi putut face prietenul ei. Dar, dincolo de asta, vederea ei, aceeaşi vedere care îi permisese să citească biletul, o ajută să-i citească intenţiile. Ştiu, fără dubiu, că nu-i doreşte răul şi că o să-şi ţină cuvântul.

— L-am citit, spuse. Aşa l-am aflat.

— Unde l-ai citit?

— Într-o scrisoare semnată de domnul Tweed.

— Tweed? întrebă Varius înviorându-se brusc. „Boss” Tweed?

— Da. Sunt servitoare în casa lui. L-a trimis pe tatăl meu să-i ducă un mesaj lui Retevei, apoi Retevei l-a luat undeva pe tata.

— Ai citit mesajul?

— Într-un fel, da. Am văzut urmele lăsate pe foaia de dedesubt.

— Vederea ta e remarcabilă.

Tânăra îl măsură ostentativ cu privirea.

— Ai de gând să mai zaci mult acolo?

— M-aş ridica, dar nu pot fără ajutor. Toxina încă nu-mi lasă picioarele să se mişte.

— Atunci dă-mi voie să te-ajut.

Eliza se apropie, astfel încât Varius să-şi poată sprijini un braţ pe umerii ei, în jurul gâtului. Se ridică mulţumită eforturilor lor comune, dar nu era nicidecum sigur pe picioare.

— Ce altceva mai scria în mesaj? întrebă bărbatul.

— În primul rând, că eşti un Asasin. Că te duci la hotel după ceva important şi că revoltele de azi vor înclina balanţa războiului.

— Să sperăm că nu.

Varius se sprijini de Eliza şi, şchiopătând şi târşâindu-şi picioarele, ieşiră împreună de pe alee în Ann Street şi în lumina unui soare fierbinte. Se îndreptară către Broadway.

— În mesaj mai scria şi altceva?

— Că Retevei trebuie să te oprească sau să te omoare şi s-aducă obiectul pe care-l ai asupra ta acasă la domnul Tweed, în seara asta.

— În seara asta. Varius dădu din cap. Înseamnă că mai există speranţă.

— Speranţă pentru ce?

— Să salvăm ţara.

Ajunseră pe Broadway, se întoarseră spre nord şi văzură gloata.

— Oh, nu, spuse Eliza.

— A început, zise Varius.

Două cvartale mai încolo, către Park Row, în mica piaţă din faţa clădirii ziarului *New York Tribune* unduia o mare de agitatori. Erau sute, poate chiar mii, blocau străzile şi calea ferată. Ziarul era de partea lui Lincoln, avea vederi aboliţioniste, ceea ce îl făcea o ţintă pentru mulţimea înfuriată de recrutări şi de eliberarea celor de culoare. Un bărbat cu haina într-o nuanţă deschisă şi cu pălărie de panama stătea în faţa tuturor, într-o căruţă, agitându-şi pumnii în aer şi strigând ceva, dar, din locul în care se afla, Eliza nu putea să-l audă.

— Nu trebuie să fii văzută, spuse Varius, care încă nu reuşea să se ţină pe picioare fără ajutor. Negrii nu vor fi în siguranţă astăzi.

— Unde-ar trebui să mergem?

— Într-un loc în care să mă pot odihni. Nu sunt de folos pentru niciunul dintre noi până nu-mi recapăt controlul picioarelor.

În apropiere, pe colţul dintre Ann Street şi Park Row, era un restaurant numit Windust, care tocmai se deschidea. Eliza îl ajută pe Varius să intre, iar ospătarul-şef, cu toate că părea oarecum uluit de apariţia lor – o servitoare de culoare împreună cu un bărbat alb care şchiopăta –, le arătă o masă şi le oferi meniuri. În momentul acela, erau singurii clienţi. Eliza îl ajută pe Varius să se aşeze pe un scaun înainte de a se aşeza ea.

— Vă simţiţi bine, domnule? întrebă ospătarul-şef.

— O să mă simt, răspunse Varius. După ce mă odihnesc puţin.

— Afară e agitaţie, nu glumă, zise ospătarul.

Varius dădu din cap.

— Protestează împotriva înrolărilor, nu-i aşa?

— Printre altele.

— Democraţii cu siguranţă nu se dau în vânt după *Tribune,* spuse ospătarul. Domnul Greeley, editorul ziarului, mănâncă aici foarte des. Sper că e în siguranţă, la adăpost de protestatari.

— Dacă e inteligent, probabil a plecat deja din oraş, zise Varius.

Pe urmă alese din meniu cafea şi ouă Benedict şi insistă să i se aducă o porţie şi Elizei. Fata nu ştia sigur ce are de făcut în situaţia în care se găsea. Tatăl îi fusese dus undeva de un om în stare să se caţere pe ziduri abrupte, iar ea tocmai ajutase un bărbat care recunoştea că e Asasin să se ţină pe picioare şi s-ajungă într-un restaurant,

unde erau pe punctul să ia micul dejun împreună.

Mâncarea sosi şi, odată ce o gustă, Eliza îşi dădu seama că e moartă de foame şi începu să mănânce cu poftă. Îl simţea pe Varius uitându-se la ea şi mâncându-şi porţia pe îndelete şi încercă să nu se simtă stângace din cauza asta.

— Mai vorbeşte-mi despre vederea ta, o îndemnă Varius.

— Nu ştiu ce altceva să spun. Eliza îşi lăsă furculiţa jos şi se şterse la gură cu şervetul. Uneori văd ceva şi ştiu că e important. Alteori văd un om, ca tine, şi pot spune dacă intenţiile lui sunt bune sau rele. Uneori, cum s-a întâmplat cu mesajul, pot vedea urmele lăsate de obiecte, ca şi cum ar fi luminoase.

— Tatăl tău are vederea asta?

— Nu. Dar mi s-a spus că mama o avea.

— Îmi pare rău. Câţi ani aveai când a murit mama ta?

— Opt.

— Ea te-a învăţat să vezi aşa?

— Nu, răspunse Eliza, cu spaţiul dintre sprâncene încreţindu-i-se. De ce te interesează atât de mult?

Bărbatul nu răspunse, în schimb luă o înghiţitură din mâncare, apoi sorbi din cafea.

— Dacă la asta nu-mi răspunzi, atunci spune-mi ce-a luat Retevei de la tine.

Eliza nu uitase că Varius scosese din Astor House ceva de o mare valoare.

— E complicat, începu Varius. Poate…

Uşa restaurantului se deschise şi intră un bărbat în vârstă. Purta un pardesiu lung, alb

spălăcit, ca un pastor de la ţară, o pălărie cu boruri moi, cizme de fermier şi ochelari.

— Domnule Greeley! exclamă ospătarul. Sunteţi bine, domnule?

— Atât de bine cât e de aşteptat, răspunse nou-venitul.

Aşadar, era editorul ziarului *Tribune.* Eliza nu putea să nu-i admire curajul de a se afla acolo.

— Afară e o gloată numeroasă, ştiai? adăugă domnul Greeley. Sunt convins că le-ar plăcea să mă spânzure de-un copac, în parc. Dar, dacă nu pot lua micul dejun când mi-e foame, viaţa mea nu valorează nimic pentru mine.

— Trebuie s-aveţi grijă de dumneavoastră, domnule Greeley, spuse ospătarul. Fiţi prudent.

— Prudent? Fără s-aştepte să fie invitat, domnul Greeley se îndreptă cu paşi apăsaţi spre o masă şi se aşeză ca şi cum şi-ar fi respectat un obicei. Acum nu e momentul potrivit pentru prudenţă. Soarta naţiunii e în balanţă. O să las prudenţa în mâinile democraţilor pacifişti şi ale rebelilor. Aş fi candidat eu însumi la preşedinţie dacă aş fi crezut că e necesar.

Păru să observe pentru prima oară prezenţa Elizei şi a lui Varius şi dădu din cap către ei.

Varius îi răspunse cu acelaşi gest, apoi se întoarse spre Eliza.

— Picioarele mele şi-au revenit. Aş prefera să nu fii aici când vine gloata să-l caute pe el.

Eliza se declară de acord şi el plăti mâncarea. Pe urmă se strecurară în stradă. Părând să-şi fi revenit pe deplin, Varius o conduse de cealaltă parte a Broadwayului, apoi pe Vesey Street, între

hotel şi Capela St. Paul. După numai câţiva paşi, căldura izbi pielea Elizei, umedă şi necruţătoare. Când ajunseră pe Church Street, se îndreptară către nord.

— Unde e casa lui „Boss” Tweed? întrebă Varius.

— Pe Thirty-Sixth Street. Între Fifth Avenue şi Sixth Avenue.

— Într-un oraş în plină revoltă, e o distanţă considerabilă. Varius se uită la Eliza cu ochi mijiţi, ca şi cum ar fi cântărit o idee. Am putea merge pe sus, spuse.

— Pe sus? Sper că nu vrei să spui c-ar trebui să ne căţărăm pe ziduri!

— Ba da, exact asta vreau să spun. Varius zâmbi. Crede-mă, e un talent pe care-l ai în sânge.

Capitolul 16

Abraham ieşi din Hole-in-the-Wall neştiind nici ce să facă, nici încotro să meargă. Era extenuat, corpul lui ajunsese în punctul în care ştia că poate ceda oricând, fără avertisment. Îşi forţase oasele până în pragul unei fracturi, apoi umblase toată noaptea fără să doarmă şi ştia că durerea îl aşteaptă la distanţă de un cvartal sau cel mult două, iar pe Eliza n-ar fi ajutat-o cu nimic dacă pica lat pe stradă.

Acum te afli într-un gol destul de mare, spuse Monroe. *Simularea o să fie extrapolată o bună bucată de timp, pe baza datelor istorice. S-ar putea să nu mai pară la fel de... reală.*

— Şi ce-ar trebui să fac? întrebă David.

Ai grijă să fii în siguranţă şi pregătit s-ajungi la timp la următoarea intersectare. O să te-ntâlneşti cu Sean şi cu Natalya mâine după-amiază.

— Unde aş putea fi în siguranţă?

Poate ştie Abraham. Ascultă-l.

David ştia că lui Abraham i-ar fi fost imposibil să ajungă înapoi, acasă la domnul Tweed, dacă nu se odihnea mai întâi, dar, chiar şi odihnit fiind, n-avea nicio certitudine. Străzile erau tăcute, părăsite de bandele care se duseseră să protesteze în nordul oraşului. Nu putea şti ce fel de pericole sau tulburări se aflau între el şi Eliza, dar imaginea băiatului acela, care-şi trecuse degetul peste gât, era o avertizare ce-i îngheţase sângele în vene.

Sperând că Eliza o ascultase pe Gallus Mag şi se întorsese în casa domnului Tweed, Abraham o luă pe Dover Street şi, la un cvartal distanţă, găsi Casa Marinarilor de Culoare. Nu mai fusese niciodată acolo, dar auzise de locul acela şi spera că-i poate oferi adăpost.

Era o clădire mare, de cărămidă, cu cinci etaje şi cu o firmă modestă la intrare. Abraham bătu la uşă, însă la acea oră se văzu nevoit să insiste de câteva ori înainte de a-l auzi cineva.

Când uşa se deschise în sfârşit, un negru îndesat, de înălţime medie şi vârstă mijlocie, desculţ, în pantaloni peste care cămaşa îi atârna liberă, apăru în cadrul ei, privind strada cu mai multă atenţie decât pe Abraham.

— Da? Te pot ajuta cu ceva?

— Mă întrebam dacă pot găsi adăpost aici, zise bătrânul.

— Oh. Fireşte. Bărbatul îşi frecă faţa şi se trase deoparte, făcându-i loc. Desigur, intră, te rog. Oricine vine cu pace e primit cu dragă inimă.

Abraham intră într-un hol flancat de două camere. Un coridor larg se adâncea în clădire, vizibil în parte datorită luminii care cădea în josul unei scări.

Gazda închise uşa în spatele lor şi o încuie.

— Pot întreba cum te numeşti?

— Abraham.

Dintr-una dintre camerele care dădeau în hol ieşi, în cămaşă de noapte, o indiancă, cam de aceeaşi vârstă cu bărbatul care deschise uşa.

— Bine-ai venit, Abraham, spuse ea.

— Eu sunt William Powell, se prezentă bărbatul. Ea e soţia mea; ne ocupăm împreună de casa asta.

— Vă sunt recunoscător pentru ospitalitate, domnule Powell, răspunse Abraham. Îmi cer scuze fiindcă v-am deranjat la ora asta. Am nevoie doar de un loc sigur, unde să mă pot odihni. Am umblat pe străzi aproape toată noaptea.

— Desigur, zise domnul Powell. Sunt paturi la etaj.

El şi soţia lui îl conduseră pe Abraham către scara pe care o zărise şi apoi în susul ei, pe lângă o fereastră ce dădea spre stradă.

— Cum e afară? se interesă domnul Powell.

— De rău augur, răspunse Abraham. Toţi răzvrătiţii se îndreaptă spre nord, cine ştie ce-or fi pus la cale.

— Mâine va fi o zi sumbră, zise domnul Powell. O zi de a cărei sosire am fost avertizat.

— Ce faceţi de fapt aici? întrebă Abraham.

— Le oferim marinarilor negri aflaţi pe ţărm un cămin care respectă regulile moralei, îl lămuri doamna Powell. Un loc unde sunt feriţi de capcanele şi de tentaţiile care îi asaltează. Nu îngăduim alcoolul şi le oferim oamenilor cuvântul lui Dumnezeu, o bibliotecă şi mijloace de a deveni mai buni. Când e nevoie, le găsim şi o muncă cinstită.

Ajunseră în capul scărilor şi Abraham văzu că se aflau pe un coridor lung, cu multe dormitoare libere, toate cu uşile larg deschise.

— Găzduim şi adunări ale aboliţioniştilor, adăugă domnul Powell. Sunt membru fondator al Societăţii Antisclavie. Împreună cu Albro Lyons, de pe Vandewater Street, am adăpostit şi am ajutat să evadeze mulţi sclavi.

— Înfăptuiţi lucrarea Domnului, zise Abraham. Eu am venit prin Staten Island.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, spuse doamna Powell.

— Acolo sunt oameni buni, remarcă domnul Powell.

— Aşa e. Abraham aruncă o privire într-o cameră din apropiere, unde văzu un pat simplu şi o Biblie pe masă. S-ar părea că acum n-aveţi aici pe nimeni.

Doamna Powell dădu din cap.

— Aproape toţi oamenii noştri au plecat ieri, imediat ce am fost avertizaţi de începerea protestelor. Unii dintre ei s-au urcat pe feribotul care merge spre Brooklyn, însă câţiva s-au îndreptat spre New Jersey.

— Şi voi aţi rămas aici?

— Asta e casa mea, răspunse domnul Powell. Nu mă las izgonit.

Abraham îi admiră curajul.

— Camera asta e curată şi te aşteaptă. Doamna Powell arătă cu mâna către una dintre uşile deschise. Te rog, odihneşte-te. Eşti bine-venit, poţi sta la noi până trece pericolul.

— N-o să profit prea mult de ospitalitatea voastră. Trebuie să-mi găsesc fiica. Am plănuit să plecăm în seara asta împreună, către Hoboken.

— Atunci odihneşte-te cât îţi poţi permite, spuse domnul Powell.

Cei doi erau oameni buni. Poate chiar prea buni. Poate la asta se referise Monroe când spusese că simularea n-o să pară pe de-a-ntregul reală.

Îl lăsară singur în cameră, dar bătrânul nu închise uşa şi se întinse în pat peste cuvertură, ba chiar şi fără să-şi scoată pantofii. Deşi subţire şi veche, salteaua îl primi cu toată grija şi tandreţea de care era în stare, iar trupul lui îi mulţumi. Durerea de genunchi se domoli, ca şi cea de spate, şi el suspină şi închise ochii.

Simularea se înnegri, imaginile apărând şi dispărând ca atunci când ţii în mână o lanternă într-o cameră întunecată şi vezi numai ceea ce intră în conul ei de lumină la un moment dat. Străzile oraşului, luna deasupra unei mlaştini, Gallus Mag râzând cu Joe Sfrijitu’. Era aproape ca şi cum s-ar fi desincronizat.

— Ce se-ntâmplă? întrebă David cu glas tare. Monroe?

Abraham visează, veni răspunsul. *N-ai de ce să-ţi faci griji.*

— Visează? Dar e atât de întuneric!

Animusul îi extrapolează visele ca să umple golul. Stai liniştit şi relaxează-te.

Lui David îi venea greu să se relaxeze. Eliza se afla în oraş, ceea ce însemna că şi Grace era tot acolo. Pentru ea era de fapt îngrijorat. Ea era cea care se asigura întotdeauna că lui nu i se întâmplă nimic rău, cea care nu-l făcuse niciodată să simtă că îi e dator pentru asta.

Dar simularea le influenţase relaţia. Trăind grijile pe care şi le făcea Abraham pentru Eliza, David simţea, din motive noi, o nelinişte cumplită în legătură cu sora lui. Nu mai aştepta protecţia ei. Se străduia s-o protejeze el pe ea.

— Când mă întâlnesc cu Grace? întrebă.

Te intersectezi cu ea după ce te întâlneşti cu Sean şi cu Natalya.

— Ce fel de intersectare?

Urmă o scurtă pauză.

Nu ştiu sigur, răspunse Monroe, dar lui David i se păru că-i ascunde ceva.

Starea de vis se prelungi o vreme, dar, în cele din urmă, Abraham se trezi şi, în timp ce se dădea jos din pat, David se pregăti să-i asculte mintea. Pe bătrân îl dureau genunchii şi spatele, totuşi era mai degrabă o amintire a suferinţei, nu o neplăcere din prezent. Se uită la ceas şi descoperi că dormise toată dimineaţa; era deja trecut de ora 13.00.

Pe coridor auzi voci şi, urmărindu-le, ajunse în bibliotecă. Acolo o găsi pe doamna Powell citindu-le celor trei copii, două fete şi un băiat. Băiatul

avea probabil vreo doisprezece ani. Una dintre fete părea de vârsta Elizei, iar cealaltă, mult mai mică, stătea în poala mamei sale, cu picioarele diforme.

Doamna Powell îşi ridică privirea spre Abraham, care se oprise în prag.

— Te rog, intră.

— Nu vreau să deranjez, spuse el.

— Prostii, intră, aşază-te. Te-ai odihnit bine?

— Da. Unde e domnul Powell?

— Deşi eu n-aş fi vrut, a ieşit să vadă ce se-ntâmplă.

— Nu v-a deranjat nimeni?

— Absolut nimeni, răspunse ea, cu veselie în glas, privindu-şi copiii.

— Nu e nevoie să te prefaci, mamă, spuse fata mai mare.

Abraham îşi drese glasul.

— Vă mulţumesc încă o dată pentru ospitalitatea voastră. Cred că acum o să mă-ndrept spre casă.

— Oh, te rog, Abraham, spuse doamna Powell. Aşteaptă măcar până se-ntoarce William. Ca să aflăm ce se-ntâmplă în oraş.

Abraham se gândi la sugestia ei şi ajunse la concluzia că e probabil cel mai înţelept lucru. Dacă domnul Powell îi oferea informaţii despre agitatori şi acţiunile lor, îşi putea alege cel mai sigur drum către casă.

— Bine, spuse şi se aşează pe un fotoliu.

Biblioteca marinarilor nu semăna cu a domnului Tweed. N-aveai de ales dintre atât de multe cărţi şi volumele păreau să fi fost deschise mult mai des. Dar locul avea ceva care te făcea să-

i simţi sinceritatea şi deplinătatea, în vreme ce biblioteca domnului Tweed, în ciuda numeroaselor sale rafturi, părea pustie. Încăperea aceea era folosită pentru a-şi îndeplini menirea. Abraham simţea conversaţiile instructive care vibraseră în aer, de parcă le-ar fi absorbit rafturile de lemn uzate şi podeaua.

Doamna Powell reîncepu să citească o poveste de Hans Christian Andersen, despre o prinţesă care, pare-se, putea să simtă un bob de mazăre prin mai multe saltele şi perne. Cei doi copii mai mici chicoteau ascultând-o, pe când fata mai mare dădea ocol camerei, uitându-se pe ferestre.

— Aş vrea să fi fost Billy aici, spuse ea oftând.

— Cine e Billy? întrebă Abraham.

— Fiul nostru mai mare, răspunse doamna Powell. Lucrează pentru armată, tocmai a fost numit chirurg-şef. A vrut să contribuie la eforturile de război.

— Probabil eşti mândră de el, zise Abraham.

— Sunt. Deşi aş fi vrut să primească la fel de mulţi bani şi tot atât respect ca un chirurg alb.

— *Eu* aş vrea să fi fost *aici,* repetă fiica mai mare.

Sub ei, la parter, se deschise o uşă şi, câteva clipe mai târziu, se auziră paşi pe scări. Pe urmă domnul Powell intră în încăpere cu gura deschisă, părând gata să spună ceva, dar şi-o închise imediat ce-şi văzu copiii.

— Mercy, pot vorbi cu tine între patru ochi?

— Bineînţeles, răspunse soţia lui. Mary, vrei s-o iei pe Sarah?

Fata mai mare veni să-şi ia în braţe sora

invalidă, iar doamna Powell se ridică din fotoliu.

— Abraham, zise domnul Powell, pot vorbi şi cu tine?

— Desigur.

Abraham sperase măcar atâta lucru.

Ieşiră toţi trei şi se îndreptară spre capătul opus al coridorului, de unde nu puteau fi auziţi de copii.

— Afară e cumplit, începu domnul Powell. Douăzeci de familii de negri de pe străzile Baxter şi Leonard au fost izgonite din casele lor în flăcări. Răzvrătiţii au distrus restaurantul lui Crook şi pe cel al lui Duff. Acum incendiază Arsenalul de Stat de pe Twenty-First. Au atacat clădirea ziarului *Tribune.* Sunt în tot oraşul, jefuiesc prăvălii şi case şi le dau foc, iar toţi negrii întâlniţi încasează o bătaie soră cu moartea. Poliţia nu-i poate opri. Patrulele sunt depăşite numeric, fiecare om ar trebui să lupte cu câteva sute, iar dacă undeva reuşesc să respingă gloata, fie se-ntoarce înapoi mai puternică, fie pur şi simplu se duce-n altă parte.

— Cerul să ne aibă în pază, spuse doamna Powell.

— Clădirea ziarului *Tribune* nu e departe de-aici, zise Abraham.

Domnul Powell dădu din cap.

— Am dat jos firma clădirii noastre, dar suntem destul de cunoscuţi chiar şi fără ea. Mă tem c-ar fi foarte periculos să te-aventurezi acum afară.

Abraham nu putea să nu fie de aceeaşi părere, dar asta îl umplea de disperare. Spera, mai presus de orice, că Eliza se află în siguranţă între zidurile

casei domnului Tweed, însă nu putea fi sigur. Dacă ar fi ştiut unde era, ar fi fost mulţumit să rămână şi el unde se găsea.

— Dar fiica mea…

— Sunt convinsă că vrea să fii în siguranţă, îl întrerupse doamna Powell. Aşa cum şi tu vrei acelaşi lucru pentru ea.

Asta avea sens pentru raţiunea lui Abraham, dar nu şi pentru bătrâna lui inimă.

— Poţi rămâne cu noi, zise domnul Powell. Până când se termină toată povestea asta urâtă.

— Dar cine-i poate pune capăt? întrebă soţia lui.

— În momentul ăsta, răspunse el, numai armata ar putea reinstaura ordinea. Nu e o revoltă, e rebeliune, şi mă tem că oraşul va fi pierdut.

Se întoarseră în bibliotecă şi doamna Powell reîncepu să citească, dar, după cum îi suna vocea, părea absentă.

La scurt timp după ora două, Mary, cea mai mare dintre fiice, care stătea tot lângă geam, îşi strigă tatăl.

— Vin!

Abraham se grăbi să se ducă la fereastră, alături de domnul Powell, şi văzu că fata avea dreptate. Un grup mare, poate de douăzeci sau chiar treizeci de oameni, se apropia scandând şi agitându-şi armele rudimentare. Părea să se îndrepte chiar spre Casa Marinarilor.

— Grăbiţi-vă, spuse domnul Powell cu voce calmă, dar insistentă. Vreau să mergeţi pe acoperiş şi să treceţi apoi pe cel al vecinilor. Încercaţi să nu fiţi văzuţi. O luă pe Sarah, fiica sa

mai mică, din braţele mamei. Acum să mergem, dar fără zgomot.

Abraham urmă familia pe scările care duceau la al treilea etaj, apoi la al patrulea şi la al cincilea, până ce ajunseră la o scară mai îngustă, către podul de pe care puteai ieşi pe acoperiş printr-o uşă joasă. Abraham văzu o punte de lemn, uşor de îndepărtat, care, fără a fi vizibilă din stradă, făcea legătura între Casa Marinarilor şi clădirea de alături. Era clar că domnul Powell se pregătise pentru aşa ceva. Îşi trecu pe rând membrii familiei pe punte până când ajunseră toţi de cealaltă parte, apoi i-o dădu pe Sarah soţiei sale şi îl invită pe Abraham să traverseze.

— Trage şi puntea, îi ceru bătrânului domnul Powell, de pe celălalt acoperiş.

Zgomotele făcute de rebeli ajungeau până la ei, pline de vorbe veninoase şi de ameninţări pe care Abraham nu le mai auzise de când plecase de pe plantaţie, cuvinte care-l făcură să tremure fără să vrea.

— Nu vii cu noi? îl întrebă pe domnul Powell.

— N-o să mă las izgonit din casa mea. Acum, când familia mea e în siguranţă, o să-nfrunt gloata asta dacă va îndrăzni să intre.

Doamna Powell îşi înălţă vocea într-un şuierat.

— William, te rog…

— Mercy, spuse el, n-o să mă supun Regelui Gloată. N-o să cedez în faţa urii sale. Nu pot. Nu stă în firea mea.

Abraham descoperi din nou că-l admiră.

— Vrei să rămân cu tine? îl întrebă, dispus s-o facă, dar îngrozit şi ştiind că, într-o confruntare

fizică, el era aproape inutil.

— Nu-i cer nimănui să rămână cu mine, răspunse domnul Powell. Acum fii te rog bun şi trage puntea.

Abraham se uită în jos, la pasarela de lemn, apoi se aplecă şi o prinse cu ambele mâini. Băiatul familiei Powell veni să-l ajute şi împreună traseră puntea pe acoperişul pe care se aflau. Abraham se uită din nou la domnul Powell, care stătea în picioare, hotărât.

— Îţi mulţumesc, fiule, spuse el. Vă iubesc pe toţi. Staţi acolo şi nu faceţi zgomot. O să fiţi în siguranţă.

— Te iubesc, William, zise doamna Powell, iar copiii ei îşi exprimară acelaşi sentiment, ca nişte ecouri.

Domnul Powell se întoarse cu spatele şi dispăru pe uşa podului.

Familia se aşeză pe rând, să aştepte şi să spere. Mary avea lacrimi în ochi, la fel şi doamna Powell. Băiatul stătea stoic, însă Sarah se ghemui în braţele mamei sale de parcă ele ar fi fost oraşul ei. Atâta vreme cât putea rămâne acolo, în lume era pace, chiar dacă, jur-împrejur, New York-ul ardea.

Mirosul de fum umplea aerul şi, când se uită spre nord, Abraham văzu o procesiune de coloane întunecate înălţându-se spre cer, unele în apropiere şi altele în depărtare, unele groase şi alte subţiri, însă toate ameninţătoare.

Zbieretele şi chiotele mulţimii se înteţiră, dar cel puţin deocamdată gloata rămase în stradă, nu pătrunse în casă. Poate agitatorii se temeau de

marinarii duri care i-ar fi întâmpinat dacă dădeau buzna pe uşă. Timpul continuă să se scurgă fără să-ncerce nimeni să intre şi cerul se înnoră, însă asta nu spulberă căldura, ci doar împiedică soarele să-l ardă pe Abraham pe umeri.

— Poate vor pleca pur şi simplu, spuse Mary.

— Să ne rugăm, răspunse doamna Powell. Chiar acum, împreună. Haideţi, copii, luaţi-vă de mâini.

Copiii se adunară în jurul ei şi, când femeia îşi începu rugăciunea, Abraham îşi plecă fruntea. Cu ochii închişi, şi-o imagină pe Eliza prinsă în cursă în casa domnului Tweed, cu gloata afară şi cu iadul dezlănţuit în camerele din spatele ei. Îl striga, dar el n-o auzea din cauza flăcărilor. Nu putea decât să-i vadă groaza de pe chip şi gura deschisă într-un ţipăt mut.

OK, David, zise Monroe. *E timpul să mergi la următoarea intersectare.*

David se îndepărtă de grup.

— Nu puteai să-mi spui asta *înainte* de-a mă urca aici?

Scuze. Dar trebuie să te grăbeşti.

David ştia că Abraham o să se simtă vinovat fiindcă îi abandona pe acoperiş pe doamna Powell şi pe copiii ei. Când îşi încheiară rugăciunea, se întoarse, vrând să-i spună că pleacă, dar descoperi că femeia îl privea zâmbind, de parcă ar fi ştiut deja.

— Du-te, îi spuse. Du-te la fiica ta.

— Dar…

— Totul va fi bine. Ne-am rugat şi sunt sigură că Dumnezeu ne-a auzit. O să ne apere, fiindcă aici

înfăptuim lucrarea Lui.

Abraham îşi dorea să aibă credinţa ei, dar, după viaţa pe care o dusese, avea prea multe întrebări pentru Dumnezeu şi ar fi fost nevoie de o discuţie îndelungată. Însă îşi păstră îndoielile pentru sine şi îşi luă rămas-bun de la doamna Powell şi de la copiii ei.

— Să treci pe la noi când se vor sfârşi toate astea, îl invită ea. Înţelepciunea bărbaţilor cumsecade le poate fi întotdeauna de ajutor marinarilor noştri.

— O să vin să vă văd, promise Abraham.

Găsi un copac în spatele clădirii şi coborî în stradă, cu muşchii deja obosiţi înainte de a atinge pământul. Se afla pe o alee care dădea în Water Street. O porni pe strada aceea către nord, îndepărtându-se de gloata adunată lângă Casa Marinarilor de pe Dover.

Eşti pe drumul bun, spuse Monroe. *Continuă să mergi spre nord.*

— Acolo o să mă-ntâlnesc cu Sean şi cu Natalya?

Monroe răspunse tot după o pauză.

Exact.

— Vin, Eliza, şopti Abraham pentru sine.

— Vin, Grace, zise David.

Capitolul 17

Tommy o conduse pe Adelina spre vest, sărind peste garduri şi traversând peluzele din spate ale vecinilor. Pe drum se întâlniră cu alţi oameni, probabil tot fugiţi din casele lor pe uşile din dos.

Tommy citea în ochii lor că nu ştiau ce să facă, unde să se ducă. Gloata părea să se afle pretutindeni în acelaşi timp.

— Mergeţi la secţia de poliţie, le şopti tuturor celor pe lângă care trecură. Acolo o să fiţi în siguranţă.

El şi Adelina ajunseră în cele din urmă pe o alee care dădea în Fourth Avenue. Intrară pe Twenty-Sixth şi apoi se îndreptară spre Madison Square, evitând întâlnirea cu alte grupuri răzvrătite.

— Simţi mirosul? întrebă Adelina. E fum.

Tommy se răsuci în loc, inspectând cerul de deasupra clădirilor din jur, şi observă un nor de fum către sud-est.

— Cred că e Arsenalul Statului, spuse. Dumnezeule, i-au dat foc.

— Arsenalul? Asta-nseamnă că gloata are acum puşti?

— Mă rog cerului să nu fie aşa.

În condiţiile date, Tommy n-avea idee cum ar fi putut poliţia înăbuşi revolta. În oraş se aflau probabil o mie cinci sute de poliţişti disponibili, dacă se prezentau toţi la secţiile lor, însă în momentul acela de serviciu erau mult mai puţini. Împotriva unei gloate de zece mii de oameni, al căror număr era în creştere. Dacă agitatorii se echipau cu arme de foc, ar fi fost imposibil de înfrânt.

Traversară Madison Square şi intrară în parc, trecând pe lângă banca pe care stătuseră de vorbă în timpul nopţii.

— Oh! exclamă Tommy. Fir-aş să fiu de prost!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Adelina.

— Aurul tău. Am uitat aurul tău în casa fratelui meu.

— Ei, la drept vorbind, aurul rămas acolo e al tău, nu al meu. Şi, oricât aş detesta gândul că o să umple buzunarele hoţilor şi ale brutelor, nu cred că merită să ne-ntoarcem după el.

Tommy nu se gândise să se-ntoarcă după aur, dar asta nu-l împiedică să-şi tragă o palmă peste cap.

— Încetează, spuse Adelina. În lumea asta sunt lucruri mult mai importante decât aurul. Aş prefera să-ţi petreci timpul întrebându-te ce-o să facem acum. Mai crezi că hotelul meu nu e un loc sigur?

Tommy se uită peste umăr. Grosul mulţimii se îndrepta către sud pe bulevardele largi, dar grupuri mici se desprinseseră şi se răspândiseră pe străzile laterale. Instinctul îi spuse că aveau să devasteze totul, de la East River la fluviul Hudson, fiecare cvartal, fiecare stradă. În cele din urmă, aveau s-ajungă la hotel.

— Nu cred că e sigur, spuse.

— Atunci unde ar trebui să mergem? La o secţie de poliţie?

— Gloata aia ar putea pătrunde cu uşurinţă într-o secţie de poliţie dacă s-ar hotărî s-o facă. Dar trebuia să le spun ceva oamenilor.

— Atunci unde?

— Regimentul şaptezeci şi Unu de Infanterie îşi are arsenalul la intersecţia dintre Thirty-Fifth şi Seventh Avenue. Mulţimea îi poate învinge pe poliţişti, dar nu cred că se va împotrivi soldaţilor.

— Parcă spuneai că armata nu e în oraş.

— Arsenalul trebuie să aibă o garnizoană. E singurul loc destul de sigur din New York la care mă pot gândi.

O altă opţiune ar fi fost s-o scoată pe Adelina afară din oraş, presupunând că revolta nu se întinsese şi în localităţile din jur.

— Ai prieteni sau rude în Brooklyn? Sau în New Jersey?

— Am o mătuşă în Hoboken, răspunse femeia.

— E bine, încuviinţă tânărul. Dacă va fi nevoie, feribotul de pe Christopher Street te poate duce acolo.

Tommy ştia că la intersecţia dintre Broadway şi Twenty-Ninth Street e un sediu al poliţiei militare; ca să treacă pe acolo, o conduse pe Adelina spre vest, pe Twenty-Sixth Street, urmând să se îndrepte spre nord abia după ce intrau pe Seventh Avenue. Aveau de mers aproape zece cvartale, ceea ce n-ar fi însemnat mult în împrejurări obişnuite. Dar nu lăsaseră în urmă decât trei când de după un colţ apăru o bandă de răzvrătiţi. Tommy o trase în grabă pe Adelina pe o alee din apropiere, apoi în spatele unei căruţe stricate, cu osia din spate lipsă. Pentru a nu fi identificat drept poliţist, nu mai luase cu el bastonul din lemn de salcâm, aşa că nu era echipat pentru o încăierare.

— Îţi mulţumesc, şopti Adelina după ce grupul se îndepărtă.

Tommy se uită la ea.

— Pentru ce?

— Pentru toate astea. Fiindcă ai grijă de mine. De fapt, nu mă cunoşti. Nici măcar nu ştii dacă merit atâta grijă.

— Meriţi, răspunse el. Toată lumea merită.

— Eşti un om bun, Tommy Greyling, zise ea oftând. S-ar putea să fii cel mai bun pe care l-am întâlnit vreodată.

— Adelina…

Ea îl amuţi cu un sărut prelung pe obraz, iar bărbatul îşi simţi pielea înfierbântându-se acolo unde îl binecuvântase răsuflarea ei şi unde buzele ei îl onoraseră. Se bâlbâi.

— Asta nu e… Tu nu…

— Sst. Să mergem.

Ieşiră de pe alee şi-şi continuară drumul în susul străzii. Tommy era încă ameţit de cele abia întâmplate, cu toate că ştia că Adelina nu e genul de femeie care să pună mare preţ pe un astfel de gest. Probabil sărutase mulţi bărbaţi pe obraz, aşa că, deşi pentru el faptul era neobişnuit, pentru ea probabil că nu însemna mare lucru.

Învolburarea din mintea lui Tommy îl derută şi pe Sean. Ştia că Adelina era cea care îl sărutase, dar mai ştia şi că Natalya trăise acea experienţă şi se întreba ce ar fi putut însemna în afara simulării.

Însă continuară să înainteze. Dâre de fum marcau locurile unor incendii îndepărtate, căci agitatorii păreau hotărâţi să distrugă. Pe drum, Tommy şi Adelina reuşiră să se ferească de multe alte grupuri, ascunzându-se şi aşteptând, şi ajunseră la arsenal după ora 13. Era o clădire ca o fortăreaţă, cu trei etaje de piatră albă, turnuri octogonale la trei dintre colţuri, cu un turn masiv, cu clopot, la al patrulea. În faţa intrării stăteau soldaţi cu puşti încărcate şi baionete.

Apariţia uniformelor în faţa ochilor ameninţă

să-l tragă pe Tommy înapoi pe câmpul de luptă încă dezlănţuită în ascunzişurile îndepărtate ale memoriei sale. Mâinile începură să-i transpire, respiraţia i se acceleră şi paşii i se încetiniră.

— Ce e? îl întrebă Adelina.

— Nimic, murmură el, dar fumul din aer păru dintr-odată să arate sau să miroasă ca praful de puşcă şi îşi simţi picioarele zvâcnind.

— Tommy, spuse Adelina luându-l de braţ. Tommy, ce s-a întâmplat?

El îi simţi atingerea mâinii, dar nu părea de-ajuns ca să-l tragă înapoi, iar vocea ei era acoperită de ecourile focurilor de armă şi de nechezatul cailor.

— Tommy, uită-te la mine, spuse Adelina zgâlţâindu-l.

Se uită în jos şi o privi în ochi. Femeia întinse mâna şi i-o puse pe obraz, pe acelaşi pe care-l sărutase mai devreme, şi un tremur undui pe spatele tânărului, amuţind vuietul bătăliei şi domolindu-i durerea rănii.

— Iată-te, spuse ea. Ai pălit atât de tare…

— Îmi pare rău. Eu…

— Nu te scuza. N-ai de ce să te ruşinezi. Te simţi bine?

— Cred că da.

— Bun. Adelina îi luă mâna şi i-o strânse. Apoi arătă cu capul către arsenal. Planul nostru a rămas acelaşi?

— Da, răspunse Tommy.

Nu mai avusese o astfel de criză de multă vreme, iar acum îl luase prin surprindere. Dar de data asta era pregătit.

Se îndreptară către intrarea principală a arsenalului, însă, înainte de a ajunge acolo, le ieşi în întâmpinare un soldat bătrân, cu bărbie proeminentă.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă. Ai venit ca voluntar, tinere?

— Voluntar? întrebă Adelina.

— S-a dat un anunţ, răspunse soldatul. Toţi veteranii buni de luptă trebuie să se prezinte aici. Am adunat o forţă impresionantă.

— Nu pentru asta am venit, zise Tommy. Mă-ntreb dacă o puteţi primi în arsenal pe această femeie, ca să fie în siguranţă până trece pericolul.

— O clipă, tu nu vii cu mine? se miră Adelina.

— Aştept până ce mă conving că aici eşti în siguranţă.

Bătrânul se uită la camarazii săi, care ridicară din umeri.

— Nu ştiu ce să spun, n-am primit ordine în privinţa civililor.

— Atunci înseamnă că nu există nicio interdicţie, zise Tommy.

— Nu, nimic explicit. Soldatul îşi îngustă ochii şi-şi supse o falcă. Pe aici, spuse, apoi îi însoţi dincolo de uşa de la intrarea principală.

Pătrunseră într-un antreu nemobilat şi cavernos, de unde bătrânul veteran îi conduse într-o anticameră cu bănci, unde îi invită să se aşeze şi s-aştepte.

— O să aflu amănunte.

— Vă rămân îndatorată, domnule ofiţer, spuse Adelina zâmbind graţios.

Omul îşi înclină capul spre umăr.

— Mulţumesc, domnişoară, dar n-am fost niciodată ofiţer.

Şi se îndepărtă zâmbind.

— Ştiam că nu e ofiţer, şopti Adelina după plecarea lui şi îi făcu lui Tommy cu ochiul.

Aşteptară mai bine de o oră.

Soldaţii intrau şi treceau prin încăpere, însoţiţi de voluntari care răspunseseră chemării şi veniseră să se înroleze. Pentru Tommy deveni clar că adunaseră o forţă modestă, alcătuită din veterani care luaseră parte la lupte. Bine înarmaţi, ar fi fost totuşi un inamic redutabil pentru rebeli, dar nu păreau deloc grăbiţi să iasă şi să-i înfrunte.

Când se întoarse în sfârşit, bătrânul soldat clătină din cap.

— Mă tem că trebuie să vă cer să plecaţi, spuse. Ni s-a ordonat să trimitem civilii la secţiile Poliţiei Metropolitane.

— Dar secţiile nu sunt sigure. Tommy se străduia să vorbească rezonabil şi calm, deşi ordinul duhnea a idioţenie birocratică. În cele mai multe nu găseşti decât o mână de poliţişti. Vor fi copleşiţi.

— Îmi pare rău, răspunse soldatul. Din ordinul generalului Sanford, acum în arsenal nu e admisă prezenţa niciunui civil.

Oricât de absurdă ar fi fost situaţia, Tommy ştia că n-avea rost să insiste, aşa că se ridică, iar Adelina făcu acelaşi lucru. Îl urmară pe bătrân şi ieşiră în stradă, unde orizontul era mai întunecat decât în momentul în care intraseră în clădire. Tommy se întoarse spre soldat.

— Uită-te acolo. Îi arătă fumul care se înălţa,

gros, în depărtare. Cu oamenii pe care i-aţi înrolat, de ce nu ieşiţi să potoliţi mulţimea?

Bătrânul îşi îndreptă spatele gârbovit.

— Aşteptăm ordinele generalului Sanford.

— Asta nu vă înfurie? întrebă Tommy întărâtându-l. *Eu* m-aş înfuria dacă n-aş fi lăsat să acţionez.

Bătrânul îşi înghiţi cuvintele şi rămase tăcut.

Tommy clătină din cap şi o trase pe Adelina la câţiva metri depărtare, pe Seventh Avenue.

— Asta duhneşte a politică, spuse.

— Ce vrei să zici? întrebă Adelina.

— Sanford e democrat şi îi e subordonat guvernatorului Seymour, democrat şi el.

— Şi ce dacă?

— E foarte probabil ca democraţii să considere că revolta asta le e folositoare împotriva lui Lincoln şi a războiului. Dacă pot împiedica înrolările, au mai multe şanse să-l silească pe Lincoln să încheie pacea.

— Vrei să zici că ei doresc să continue revolta?

— Vreau să spun că Sanford a mai înăbuşit până acum revolte în New York, aşa că de ce n-ar reprima-o şi pe asta? N-are motiv să-şi ţină soldaţii deoparte. Totuşi, el şi voluntarii lui nu fac nimic.

Dar acum, când erau din nou pe stradă, Tommy trebuia s-o ducă pe Adelina într-un loc sigur.

— Trebuie să mergem la feribotul de pe Christopher Street, adăugă el. O să te ducă la Hoboken.

— Bine, încuviinţă ea. Dar simt că încă vrei să mă laşi singură.

— Am o datorie faţă de oraşul ăsta. Odată ce-o să te ştiu în siguranţă, vreau să le declar război acestor agitatori. Şi nu-mi propun nici să-i arestez, nici să-i iau prizonieri.

Adelina nu avu nicio replică şi îşi continuară drumul către sud pe acelaşi traseu pe care merseseră mai devreme spre nord, străduindu-se să nu fie văzuţi sau măcar să nu atragă în niciun fel atenţia. Când se apropiară de Thirtieth Street, zăriră în faţa lor jefuitori şi case în flăcări, aşa că ocoliră locul mergând pe distanţă de un cvartal spre est, către una dintre cele mai groase coloane de fum. Intrară pe Sixth Avenue şi, când ajunseră la Twenty-Ninth Street, văzură fumul înălţându-se din ruinele carbonizate sau încă arzând mocnit ale sediului poliţiei militare. Din fericire, odată ce-şi terminase treaba, gloata părăsise locul, aşa că ei doi se îndreptară spre clădirea distrusă.

Fumul arse ochii lui Tommy, iar în aer pluteau fărâme de cenuşă. Adelina tuşi şi-şi acoperi gura cu mâneca în timp ce trecură pe lângă clădire, acum doar o ruină înnegrită, cu bucăţi de lemn şi fier, de cărămizi şi pietre de caldarâm împrăştiate în jur.

Ajunseră pe Broadway şi se îndreptară spre sud, către Hotelul Fifth Avenue. Tommy nu ştia ce vor găsi acolo, dar îşi făcuse planul să revină pe Sixth Avenue când avea să simtă că o pot face în siguranţă şi să-şi continue drumul către Christopher Street.

— Tommy, uite, spuse Adelina.

El întrezări prin fum, chiar în faţa lor, un grup de patru bătăuşi care loveau cu sălbăticie un om

căzut la pământ, după toate aparenţele un bătrân de culoare.

— Stai deoparte, şopti.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă ea.

— Să sparg nişte capete, răspunse el.

Se furişă către ruinele sediului poliţiei militare şi înşfăcă o rangă şi o ţeavă de fier, câte o armă pentru fiecare mână. Apoi se întoarse tot pe furiş şi se apropie de cele patru brute făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă.

— Negru împuţit! strigă unul dintre cei patru, lovind cu piciorul în stomacul victimei. O să omor toţi blestemaţii de negri din oraşul ăsta!

— Trage-i un picior să-i sară ochii! strigă altul.

Când crezu că ajunse suficient de aproape cât să nu-i alerteze, Tommy se năpusti asupra lor cu toată viteza. Brutele îşi ridicară privirile spre el, dar prea târziu. Tommy se avântă punându-şi toată greutatea în spatele bucăţilor de fier din mâinile sale şi trecu printre ei în goană. Ranga îl nimeri pe unul în maxilar. Ţeava îl pocni pe altul în ţeastă. Inerţia îl duse pe Tommy la trei-patru metri distanţă înainte de a se opri şi de a se întoarce către cei doi adversari rămaşi.

Stăteau amândoi locului, şocaţi, holbându-se la prietenii lor căzuţi, care nu le mai erau acum de niciun ajutor, dar se pregătiră să se apere înainte de a ajunge Tommy la ei. Unul scoase un cuţit, iar celălalt luă o bucată de cărămidă.

Tommy îl atacă mai întâi pe cel cu cărămida, dezarmându-l, şi se răsuci imediat către celălalt. Dar cuţitul i se înfipse în coastă înainte de a-şi încheia mişcarea. Durerea răbufni, arzătoare, însă

el şi-o înăbuşi şi o ignoră, îşi propti ranga în ceafa potrivnicului său şi-l împinse înainte în vreme ce-l pocnea cu ţeava peste faţă.

Cărămida îl lovi în umăr, azvârlindu-l cu un pas înainte. Dar huliganul îşi irosise singura aruncare şi îi ratase capul, aşa că Tommy se întoarse spre el cu uşurinţă şi, cu o succesiune de lovituri, îi rupse braţul şi umărul.

Odată doborâte la pământ cele patru brute, Tommy îşi aruncă armele, care căzură zăngănind, şi îşi examină în grabă rana de cuţit. Sângera abundent, dar nu atât de mult încât să-i pună viaţa în pericol. Lama îi străpunsese muşchiul din talie, dar nu-i perforase cavitatea abdominală.

Victima gemea pe caldarâm şi Tommy îngenunche să vadă ce păţise. Bietul om era conştient, dar aproape zdrobit. Avea maxilarul rupt, la fel şi oasele obrajilor şi o orbită, o ureche sângera. Tommy era sigur că are mai multe coaste rupte şi probabil organe interne vătămate.

— Trăieşte? întrebă Adelina alergând spre ei.

— Cu greu, răspunse Tommy.

Bătrânul şopti ceva, dar nu reuşi să-l audă. Se aplecă mai mult către el.

— Ce anume, prietene?

— Tweed, repetă omul gâfâind. Lucrez... pentru Tweed.

— Tweed? întrebă Tommy. William Tweed?

Omul dădu din cap aproape imperceptibil.

— Thirty-Sixth Street, spuse. Fifth şi Sixth.

— Fifth Avenue şi Sixth Avenue? întrebă Adelina.

— Aşa cred, răspunse Tommy. Cred că e o

adresă.

— Ar trebui să-l ducem acolo.

— Trebuie s-ajungă la spital. Cât mai repede.

— Nu, clătină din cap Adelina. Cred c-ar trebui să-i dăm ascultare. Cred că ştie ce-i trebuie.

Tommy se uită din nou la bătrân şi se gândi că Adelina are probabil dreptate. Cu rănile acelea şi la vârsta lui, avea puţine şanse să-i supravieţuiască nopţii, indiferent ce-ar fi putut face pentru el doctorii de la spital.

— Bine, spuse, apoi i se adresă din nou rănitului. Cum te cheamă, prietene?

— Abraham, şopti bărbatul.

— Abraham, o să te ridic în capul oaselor. Tommy îşi trecu mâinile pe sub axilele bătrânului. Probabil c-o să te doară. Eşti pregătit?

Abraham dădu iarăşi din cap.

Tommy îl săltă cu toată delicateţea de care era în stare, iar Abraham scânci încontinuu până ce ajunse cu spatele drept.

— Ţine-l aşa, îi ceru Tommy Adelinei.

Femeia îngenunche, îl cuprinse pe Abraham cu braţele şi îl ţinu nemişcat, în timp ce Tommy se întoarse cu spinarea spre el.

— Acum, Adelina, ridică-i încet braţele, pe rând, şi pune-i-le pe umerii mei.

Unul dintre braţele bătrânului care gemea în spatele lui îi trecu peste cap şi pe lângă o ureche. Îşi ridică mâna să-l prindă ca să nu alunece şi observă că încheieturile degetelor lui Abraham erau învineţite şi sângerau. Se luptase.

Bătrânul gemu din nou şi Adelina îi puse braţul liber pe celălalt umăr al lui Tommy. El îl prinse şi

pe acesta, apoi trase uşor de ambele mâini până ce ajunse să le ţină de coate şi putu să le îndoaie în jurul gâtului.

— Nu te teme că mă sufoci, spuse. Ţine-te strâns. Pe urmă clătină din cap şi îi vorbi Adelinei. Hristoase, dacă are coastele rupte, acum o să-l doară.

Dar, când se săltă, ridicându-se în picioare cu Abraham atârnându-i în spate, simţi o durere ascuţită în rana de cuţit, ca şi cum ar fi fost înjunghiat iarăşi. Scoase un mormăit şi tresări, iar Adelina observă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă. Ai… Dumnezeule, eşti rănit!

— O să-mi treacă, spuse el printre dinţii scrâşniţi.

Trebuia totuşi să-l care pe bătrân în spate pe o distanţă de şapte cvartale.

— Dar sângerezi!

— O să-mi treacă, repetă Tommy. Crede-mă. Sunt obişnuit cu rănile.

Se îndoi foarte mult din talie, sperând să preia efortul braţelor lui Abraham şi să-i uşureze durerea. Pe urmă se puse în mişcare, din nou pe Broadway, până la Sixth Avenue, apoi spre nord, luptându-se cu fiecare pas. Ştia că e puternic, dar mai ştia şi că are nişte limite. Două încăierări în două zile consecutive, o noapte fără somn şi o rană de cuţit.

Avea să afle cât de curând care-i erau limitele.

Capitolul 18

Cocoţat pe turla Bisericii Fifth Avenue, Retevei privea oraşul arzând. După ce-l înfrânsese pe Asasin, venise cu relicva furată acolo, în aşteptarea apusului soarelui, când trebuia să i-o predea Marelui Maestru. Retevei plănuise să se implice pe deplin în freamătul zilei, dar, după ce-şi dobândise trofeul, nu îndrăznea să-şi asume nici cel mai mic risc de a-l pierde.

Din punctul lui de observare avantajos, aflat la şaizeci de metri deasupra solului, fusese martor când gloata desfăşurase deasupra oraşului o tapiserie roşie, ţesută din foc, sânge şi frică.

În tot acel timp, Javier se simţise complet neajutorat. Îşi dorea să oprească totul, dar nu îndrăznea să părăsească turla bisericii, fiindcă îşi aducea aminte de avertismentele lui Monroe în privinţa desincronizării. Motivul pentru care intraseră în simulare era localizarea Părţii din Eden şi Javier nu voia să rişte să strice totul tocmai acum, când Retevei se afla în posesia ei. Aşa că, în schimb, se vedea nevoit să privească şi să simtă cât de satisfăcut era strămoşul său de haosul şi de distrugerile la a căror provocare contribuise.

În mare parte, strategia şi execuţia respectau planul. Ambele sedii ale poliţiei militare, cel de pe Broadway şi cel de pe Third, fuseseră incendiate înainte de începerea înrolărilor. La urma urmelor, acesta era pretextul protestului transformat în revoltă mai repede decât se aşteptase Retevei.

Restul nu mergea conform planului. Încercarea de a lua în stăpânire Arsenalul de pe Second Avenue eşuase, poate fiindcă nu fusese el acolo ca să conducă atacul. În schimb, privise de la distanţă

cum ardea clădirea, cum erau distruse mii de puşti, carabine şi alte arme, fiind conştient că focul fusese probabil provocat de rebeli fără minte, care-şi anulaseră astfel singura şansă de obţine cu adevărat o victorie. Fără arme de foc, mulţimea nu putea prelua controlul oraşului, indiferent cât de mult timp ţinea Sanford armata în afara conflictului.

Dar poate că gloata nu trebuia să ia oraşul în stăpânire.

Retevei se uită la pumnalul din mâna lui. Dacă arma era ceea ce credea el că este, adică o relicvă a Precursorilor, atunci Marele Maestru nu mai avea nevoie de mulţime.

Totuşi, agitatorii îşi făcuseră bine treaba. Când se apropie seara, flăcările şi fumul se înălţau din toate părţile oraşului. Asta nu-l deranja pe Retevei. Fusese ceva necesar. Oraşul devenise prea greu de stăpânit, iar în joc se aflau lucruri de mai mare amploare decât războiul. Câteva vieţi pierdute şi câteva clădiri arse nu puteau fi puse în balanţă cu pacea şi prosperitatea naţiunii.

Departe de câmpul de luptă, Javier nu ştia ce să creadă despre certitudinea absolută a lui Retevei. Pătrunsese în mintea Templierului, aşa că nu se putea împiedica să vadă, măcar în parte, situaţia prin prisma lui, deşi, în acelaşi timp, deplângea ceea ce făcuseră Templierii.

Se înserase, ceea ce însemna că sosise timpul să-i ducă Marelui Maestru pumnalul. Îl înfăşură, şi-l puse în buzunarul hainei şi se pregăti să coboare în stradă când observă un incendiu nou în nord. Crezuse că răzvrătiţii se îndreptaseră spre sud, aşa

că-şi scoase ocheanul Herschel şi-l folosi drept lunetă ca să vadă pârjolul.

Ardea orfelinatul copiilor de culoare. Gloata îi dăduse foc.

Retevei lăsă ocheanul jos, cu gura uscată, îngreţoşat. Credea în cauză şi în Ordin şi era gata să facă orice i se cerea, dar ideea uciderii copiilor îl puse pe gânduri, umplându-l de îndoieli şi, în clipa aceea, Javier simţi că mintea lui şi a lui Retevei nu mai erau în conflict.

Coborî în goană din clopotniţă, alunecând şi căzând din bordură în bordură până ce ajunse pe caldarâm. După ce îşi croi cu greu drum spre nord pe o distanţă de un cvartal şi jumătate, Retevei urcă pe o clădire ca să scape de gloata îmbulzită pe străzi, apoi merse pe acoperişuri.

Orfelinatul nu fusese nicidecum o ţintă. Lăsând deoparte obiecţiile lui personale, nici n-avea sens să fie. Marele Maestru spusese clar: revolta avea să-şi atingă scopul doar dacă evolua ca o răscoală a populaţiei şi avea să eşueze dacă era apreciată drept diabolică şi barbară. Jafurile erau de aşteptat şi de acceptat într-o anumită măsură, dar cu incendierea orfelinatului se mersese prea departe. Retevei trebuia să facă neapărat ceva, şi asta cât mai repede.

Coborî din nou în stradă când ajunse la Apeductul Croton, dar numai ca să urce pe zidul lui şi să alerge pe digul lat, de cărămidă, cu lacul artificial în stânga şi cu straniile ruine ale Palatului de Cristal către vest.

Coloana de fum din faţa lui se umflă, hrănită de festinul cu flăcări, şi, când ajunse la orfelinat,

clădirea era complet învăluită de vâlvătăi şi distrusă. Vreo zece pompieri priveau neajutoraţi, împiedicaţi să-şi facă datoria de gloata care înjura.

— Ardeţi-le cuibul împuţit!

— Omorâţi maimuţele!

Scena îl îngrozi pe Javier şi îl înfurie pe Retevei. Amândoi sperară că toţi copiii reuşiseră să scape.

Jefuitorii se agitau pe stradă, cu braţele pline de aşternuturi, mobilă şi alte obiecte pe care reuşiseră să le scoată înainte ca focul să ia totul în stăpânire. Retevei se îndreptă spre nord pe Fifth Avenue, făcându-şi loc prin mulţime în căutarea copiilor, şi intră pe Forty-Fourth Street exact când orfanii ieşeau de pe o alee, probabil după ce părăsiseră clădirea în flăcări pe o uşă din spate.

Pe măsură ce apăreau în stradă, Retevei număra vreo trei sute de copii; se îndreptau direct spre grosul mulţimii care îi aştepta. Înainte de a fi atacaţi, Retevei trebuia să creeze o diversiune, ceva care să atragă furia gloatei, şi singurul lucru despre care ştia că i-ar fi înnebunit pe agitatori mai mult decât negrii era un simpatizant alb.

— Dacă printre voi e un om cu inimă, strigă, să vină să-i ajute pe copiii ăştia amărâţi!

Reacţia apăru instant, exact cum se aşteptase. Mulţimea îl înşfăcă, blestemându-l şi numindu-l abolиţionist şi Lincolnist, iar el se lăsă târât de acolo, ţinându-şi bine puşca, în timp ce personalul orfelinatului ducea copiii spre vest, departe de pericol.

Retevei suportă câteva lovituri dureroase de picior şi de pumn, dar aşteptă să se îndepărteze copiii destul de mult înainte de a se întoarce

împotriva celor care-l capturaseră. Unii erau idioţi şi niciunul nu ştia să se bată. Cu câţiva pumni în gât şi câteva coate în rinichi, reuşi să se strecoare printre ei şi se urcă pe cea mai apropiată clădire. De acolo alergă pe lângă copii, veghind de sus asupra lor în timp ce-şi continuau drumul spre vest, probabil către Secţia de Poliţie Douăzeci. Când un grup de cel puţin douăzeci de copii se trezi separat de grup, Retevei coborî din nou în stradă.

— Veniţi cu mine, le spuse apropiindu-se cu braţele larg depărtate. Nu vă fac niciun rău. Haideţi pe-aici.

Îşi ridicară privirile spre el, cu obrajii mânjiţi de lacrimi şi de funingine. O parte aveau cam zece sau unsprezece ani. Îi ţineau de mână pe alţii, mai mici, unii doar de trei-patru ani.

— Totul va fi bine, le spuse. O să vă apăr. Dar trebuie să ne grăbim.

Îi conduse pe Seventh Avenue, pe o distanţă de două cvartale, printr-o mulţime care mârâia şi îi privea cu ochi de pisică sălbatică. Strada era o cutie cu chibrituri, n-ar fi fost nevoie decât de o scânteie ca să moară toţi copiii. Retevei văzu la o oarecare distanţă, oprite lângă bordură, câteva omnibuze de pe linia care mergea pe Forty-Second Street. Majoritatea vizitiilor din oraş nu îndrăzniseră să plece în cursă în ziua aceea, temându-se pentru animalele şi vehiculele lor, însă Retevei îl cunoştea pe unul dintre ei, un informator al Societăţii Tammany.

— Paddy McCaffrey! strigă el.

Omul îşi ridică privirea.

— Boss vrea să-i scape pe copiii ăştia! spuse Retevei conducându-i pe orfani către omnibuz.

— Serios? întrebă Paddy.

— Foarte serios, răspunse Retevei. Urcă-i în omnibuze şi du-i la Secţia de Poliţie Douăzeci. Imediat.

Paddy se albi la faţă.

— Gloata mă jupoaie de viu dacă fac aşa ceva!

— A, da? Retevei se apropie de el şi-şi învenină vocea, făcând-o ameninţătoare. Iar eu te spintec chiar aici, în stradă, dacă n-o faci. Ai priceput? Acum grăbeşte-te.

Paddy se încruntă, dar încuviinţă dând din cap, şi Retevei conduse copiii, urcându-i într-un omnibuz care se umplu, apoi în următorul, şi tot aşa, până când îi îmbarcă pe toţi.

Mulţimea văzu când Paddy îşi îmboldi caii şi omnibuzele se puseră în mişcare prin mijlocul ei. Unii începură să strige, agitându-şi pumnii în aer.

— Lăsaţi-mă să trec! strigă Paddy.

— Haideţi, băieţi! Un bărbier rumen la faţă înaintă spre omnibuz agitând o secure. Să dăm un spectacol! Să distrugem omnibuzul şi să sucim nişte gâturi!

Retevei îşi desprinse de centură un cuţit subţire şi îi tăie calea. Când bărbierul îşi ridică arma deasupra capului, gata să lovească, îi înfipse cuţitul în ficat cu o mişcare rapidă şi securea căzu pe caldarâm. Totul trecu aproape neobservat de gloata din jur până când se prăbuşi bărbierul, dar Retevei se trăsese deja deoparte, iar omnibuzele reuşiră să se îndepărteze.

Violenţa acelei amintiri nu-l deranjă pe Javier,

ceea ce-l puse pe gânduri. Începuse să devină tot mai apropiat de Retevei, care însoţi vehiculele pe o distanţă de mai multe cvartale, până se convinse că părăsesc zona în care revolta luase amploare, apoi se îndreptă spre casa Marelui Maestru. Rămase cu toate simţurile în alertă în timp ce mergea pe Broadway cu relicva asupra lui, ca şi cum ar fi înaintat pipăind drumul cu vârful unei săbii.

Se îndoia că Asasinul ar mai fi putut să-l împiedice. Se dovedise că-l putea înfrânge cu uşurinţă, dar se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-l omoare pur şi simplu. Hotărârea de a-l lăsa să trăiască fusese strategică şi, fără dubiu, plină de aroganţă. Dorise ca Frăţia să afle că în New York e un nou Vânător, un Cormac. Dar, atâta vreme cât avea o relicvă asupra lui, ar fi fost de preferat să nu rişte.

Când ajunse pe Thirty-Sixth Street, o luă spre est. Soarele apunea abia vizibil prin perdeaua groasă de nori de culoarea cărbunelui. Căldura zilei încă nu se risipise, dar aerul nu mai era la fel de înăbuşitor. Cerul ameninţa cu ploaia, care ar fi ajutat oraşul şi poliţia să stăvilească incendiile, reprezentând altă întorsătură nefavorabilă a planurilor atacatorilor.

Retevei zări casa din piatră roşiatică a Marelui Maestru şi, de la o anume distanţă, simţi ceva. Iar când se apropie destul de mult ca să vadă uşa din faţă deschisă, după toate aparenţele cu o lovitură de picior, se urcă imediat pe acoperişul unei case învecinate. De acolo descoperi o fereastră a podului casei Marelui Maestru şi o folosi ca să se

strecoare înăuntru.

În podul plin de umbre şi de praf, aerul era sufocant. Retevei înaintă tiptil, cu capul aplecat, având grijă să nu-i scârţâie sub tălpi podeaua de lemn. Găsi uşa, o întredeschise şi văzu coridorul pustiu, dar auzi voci venind de dedesubt. O femeie plângea.

Din câte ştia el, Marele Maestru nu locuia acolo, păstra casa doar pentru întâlniri. Singurii oameni prezenţi ar fi trebuit să fie servitorii şi, pentru o clipă, Retevei se întrebă dacă nu cumva cineva din mulţime făcuse inimaginabilul, adică invadase proprietatea Marelui Maestru.

Se furişă către scară şi se uită în jos prin spirala pătrată a balustradei. Vocile păreau să vină de la parter, aşa că Retevei coborî două şiruri de trepte şi rămase în întuneric, la primul etaj.

— Îmi pare atât de rău... spunea o femeie în timp ce o alta plângea.

— A vrut să fie adus aici, spuse o voce de bărbat. A vrut să te vadă.

Retevei nu recunoscu niciunul dintre glasuri, dar nu păreau să fie ale unor răzvrătiţi intraţi să jefuiască.

Ţipătul femeii care plângea sfâşie aerul în întreaga casă şi-i îngheţă lui Retevei inima în adâncul pieptului. Îl făcu chiar să se retragă cu o treaptă mai sus şi îi distrase atenţia într-o asemenea măsură, încât observă cu întârziere o umbră în mişcare către el.

Se lăsă în jos exact în clipa în care cuţitul aruncat îşi înfipse lama în perete, chiar în locul unde fusese capul lui. Pe urmă Asasinul se năpusti.

Cu o lovitură de umăr, îl trimise pe Retevei în josul treptelor, dar se prinse de balustradă şi se azvârli peste ea, aterizând cu uşurinţă la parter, cu aproape patru metri mai jos.

Fără îndoială atraşi de zgomot, în uşa bibliotecii apărură ceilalţi trei: Eliza, servitoarea Marelui Maestru, o altă femeie într-o rochie superbă şi un bărbat uriaş, cu ţinuta unui poliţist. Javier ştia că erau Grace, Natalya şi Sean.

Însă Retevei nu îi cunoştea. Nu ştia nici unde se afla Marele Maestru, dar casa lui nu mai era un loc sigur, trebuia să pună relicva la adăpost altundeva.

Se avântă spre uşa deschisă şi auzi în spatele lui zgomotul cuţitelor aruncate, care loveau podeaua. Unul îi străpunse braţul în partea de sus, lângă umăr, chiar în momentul în care ieşi afară. Cu o grimasă de durere, îşi smulse cuţitul şi-l lăsă să cadă, în timp ce alerga în josul străzii. Nu era sigur că, rănit fiind, se poate căţăra, dar încercă şi, în ciuda durerii, ajunse pe acoperişurile luminate de focurile din apropiere şi măturate de cenuşa şi de fumul ce pluteau în aer.

Nu aşteptă să vadă dacă e sau nu urmărit. Cu braţul rănit şi fără prea multe informaţii, nu era cazul să lupte. Se gândi că cele mai mari şanse să scape de Asasin şi de aliaţii lui le avea amestecându-se în mulţimea de lângă orfelinatul care ardea, aşa că alergă într-acolo.

Pe Thirty-Ninth Street reuşi s-arunce o privire peste umăr şi văzu umbra Asasinului zburând către el, câştigând teren şi micşorând distanţa. Era posibil să-l ajungă înainte de a se amesteca în

mulţime.

Pe Fortieth, coborî în stradă şi se repezi spre ruinele Palatului de Cristal, care fusese distrus de un incendiu cu aproape cinci ani în urmă. Acum, cu soarele coborât sub orizont şi cu acoperământul de nori grei care adusese întunericul mai devreme, îi oferea lui Retevei o mulţime de locuri unde să se-ascundă.

Dădu buzna înăuntru şi alergă, strecurându-se prin golurile scheletului metalic în descompunere, cu piele de sticlă atârnând ici-colo de oasele sale şi reflectând spre el frânturi de imagini. Construcţia strălucitoare avusese o înălţime de peste treizeci de metri şi o parte din structură încă se înălţa spre cer. Retevei trecu pe sub mai multe statui impunătoare de luptători greci şi romani, de nimfe şi de regine, care rămăseseră în clădirea distrusă, carbonizate şi date uitării.

Odată ce se afundă destul de mult printre ruine, se întoarse să arunce o privire înapoi şi cercetă împrejurimile timp de câteva secunde, căutând orice mişcare. Nu zări nici urmă de Asasin, dar asta nu însemna nimic.

Îşi alese o poziţie bine protejată, în spatele unui morman de grinzi metalice deformate, şi dădu puşca jos de pe umăr. N-avea suficient timp pentru grenadele fumigene, aşa că scoase săgeţile cu somnifer de care se folosise mai devreme, încărcă arma şi rămase în aşteptare, blestemându-se fiindcă-l lăsase pe Asasin în viaţă.

Acolo, zgomotele din oraşul devastat erau cumva atenuate. Retevei închise ochii, concentrându-se din nou ca să nu scape niciun

sunet care ar fi anunţat apropierea Asasinului. O fluturare din dreapta lui îl făcu să pună mâna pe puşcă, dar, înainte de a apăsa pe trăgaci, îşi dădu seama că fusese un liliac.

Tocmai lăsa în jos ţeava armei când auzi un foşnet uşor în spatele lui şi nu avu timp să reacţioneze înainte ca o mână înmănuşată să-l înşface de bărbie, smucindu-i capul pe spate, pentru ca imediat să simtă pe gât apăsarea lamei ascunse a Asasinului.

Însă armura lui mascată îşi făcu treaba, oferindu-i fracţiunea de secundă de care avea nevoie ca să devieze lovitura, după care urmă lupta corp la corp.

Retevei aruncă puşca, scoase instantaneu două cuţite şi atacă disperat, încercând să reteze şi să înjunghie la întâmplare, dar Asasinul se răsuci în loc şi îi pară loviturile. Durerea din umărul lui Retevei răbufni şi el înţelese că acest dezavantaj se poate dovedi letal într-o luptă corp la corp prelungită. Se îndepărtă rotindu-se şi o rupse la fugă printre ruine, însă îl auzi pe Asasin alergând pe urmele lui.

Disimulă o căzătură şi se ghemui, strângându-şi degetele în jurul boxului. Asasinul îl ajunse repede şi, odată ce-l văzu la mai puţin de un braţ distanţă, Retevei se răsuci şi îi trase un upercut aproape fără să se ridice. Boxul îl nimeri în falcă şi Retevei speră că îi spărsese dinţii.

Lovitura îl azvârli pe Asasin înapoi, prin aer, dar Retevei nu aşteptă să cadă, ci o rupse iarăşi la fugă. Alergase deja în salturi pe o distanţă de câţiva metri când un al doilea cuţit aruncat i se

împlântă cu putere în spate şi se împletici, alunecând pe podeaua plină de resturi carbonizate şi de sticlă.

Cuţitul era prea sus ca să-l poată scoate, cu lama înţepenită între coaste, şi probabil că-i perforase partea superioară a plămânului, fiindcă durerea îi însoţea deja fiecare răsuflare. Nu mai putea nici să lupte, nici să fugă.

Întinse mâna către ultima armă care-i mai rămăsese. Nu ştia ce putere avea relicva, până atunci nici măcar nu făcuse vreo încercare, lăsând asta în seama Marelui Maestru. Dar, în disperarea lui, o scoase din buzunar în timp ce Asasinul se apropia.

Simţi pumnalul cald în mână. Îl strânse cu putere şi se sili să se salte în picioare, ţeapăn şi strângând din ochi de durere.

— Măcar ai idee ce ţii în mână? îl întrebă Asasinul.

— E o relicvă a Precursorilor. Mă crezi tâmpit?

— Cred că eşti o unealtă fără minte. Dar probabil una utilă.

— Prefer să fiu o unealtă utilă a păcii decât un agent al haosului.

Asasinul îşi deschise larg braţele.

— Uită-te în jur! Ai impresia că ăsta nu e haos?

— Ăsta e focul purificator, răspunse Retevei încleştând mâna în care ţinea pumnalul. E necesar să scăpăm oraşul de cei care-i împiedică progresul. Tuşi, iar sângele îi ţâşni din gură. Revoltele vor înceta în câteva zile şi, în final, vor înlătura tot ce ni se opune. Ordinul îşi va îndeplini în sfârşit pe de-a-ntregul scopul în privinţa acestei naţiuni. Tu eşti

idiot, fiindcă opui rezistenţă. Pentru că nu înţelegi.

În timp ce vorbea, Retevei simţi o vibraţie, un soi de energie care radia din relicvă în susul braţului.

Asasinul se oprise locului. Părea derutat, ca şi cum chiar i-ar fi ascultat cu atenţie spusele. Oricare ar fi fost puterea pumnalului, părea să-şi facă simţită influenţa.

Dar Javier ştia ce se petrece. Mai experimentase o dată aşa ceva, în amintirile lui Chimalpopoca. Asta făcea parte din Eden.

Retevei profită de confuzia inamicului său şi-şi scoase unul dintre cuţite. Îi răsuci lama între degete şi-l azvârli.

Cuţitul se implântă adânc în stomacul Asasinului, care îl privi încruntându-se, de parcă ar fi fost uluit, şi Javier se întrebă cine se uita astfel, Owen, sau Asasinul? Pe urmă genunchii lui Varius se îndoiră şi el căzu pe spate.

Retevei răsuflă uşurat, însă durerea din plămân îl făcu să regrete asta. Nu ştia dacă lama înfiptă în spatele lui o să-i fie sau nu fatală, dar, înainte de a muri, trebuia să-i ducă relicva Marelui Maestru, într-un fel sau altul.

Era un Cormac şi avea să slujească Ordinul până în ultima clipă.

Capitolul 19

Eliza stătea pe cornişă, la o înălţime de şase etaje deasupra aleii, respirând cu o frenezie care-i făcea pieptul să tresalte, inima răsunându-i în urechi ca o locomotivă îndepărtată. Grace se

retrăsese în cel mai îndepărtat colţ al celei mai îndepărtate încăperi din palatul minţii sale. Nu se împăcase niciodată bine cu înălţimile, iar amintirea aceea, fie ea o simulare sau nu, o îngrozea.

Varius stătea de cealaltă parte a aleii, după ce tocmai sărise peste spaţiul dintre clădiri.

— Poţi s-o faci, spuse el. Azi ai sărit deja peste goluri mai largi.

— Dar nu la o asemenea înălţime.

Celelalte sărituri îi reuşiseră, însă niciodată nu se temuse că eşecul ar fi putut să-i aducă moartea.

— Eliza, ascultă-mă. Ţi-e teamă şi crezi că frica îţi spune că nu poţi sări. Dar e o minciună. Frica nu-ţi spune nimic. Tu îţi spui că nu poţi, ca să scapi de spaimă.

— Şi cum mă poate ajuta asta? întrebă ea, mulţumită că măcar nu bătea vântul, fiindcă altminteri nu s-ar fi apropiat de margine nici în ruptul capului.

— Îmbrăţişează-ţi frica, o sfătui Varius. Trage-o în braţele tale şi dansează cu ea…

— Să dansez cu ea? Elizei îi venea greu să-şi ia ochii de la golul dintre clădiri. Cum adică să dansez cu ea?

— Frica e o flacără rece. Te poate alimenta. Dacă ignori minciunile pe care ţi le spui singură şi o îmbrăţişezi, o poţi folosi ca să înfăptuieşti lucruri despre care nu ţi-ai fi imaginat vreodată că sunt posibile.

— Cum?

— Las-o să ardă prin tine. Străduieşte-te s-o simţi în fiecare parte a corpului, în fiecare muşchi, în fiecare tendon, în fiecare os. Extinde această

conştientizare către lumea din jurul tău. Aceeaşi viziune care ţi-a permis să citeşti mesajul acela îţi va spune că poţi face săritura asta.

Eliza închise ochii.

— Simte, spuse Varius. Şi sari.

Tânăra făcu ce i se ceruse. Se concentră asupra focului de gheaţă care îi ardea în trup, din centrul pieptului către extremităţile braţelor şi picioarelor. Simţi energia şi puterea pe care i le oferea şi pe care nu le remarcase niciodată până atunci. Ignoră minciunile care-i spuneau că nu poate sări şi, când deschise ochii şi se uită la golul dintre clădiri, ştiu, cu o absolută certitudine, că putea s-o facă.

Şi reuşi, sărind cu uşurinţă peste abis.

— Ei, vezi? spuse Varius. Ai fost născută pentru aşa ceva.

— Îmi tot spui asta. Ce-nseamnă, de fapt?

Bărbatul o privi intens.

— Te-am studiat de când ne-am întâlnit azi-dimineaţă. Te-am testat. Acum ştiu că te-ai născut să fii Asasină.

— O, serios? Eliza se abţinu să izbucnească în râs. Apropo, ce-a vrut domnul Tweed să spună când te-a numit pe tine astfel? Omori oameni?

— Le aduc pacea.

Acum Eliza râse.

— Ce ţi se pare amuzant?

— Nu vreau să fiu lipsită de respect, dar cum să spui că le aduci pacea?

— E adevărat. Scopurile mele sunt măreţe şi sanctificate.

— Sanctificate? De un soi de preot?

— De niciun preot, răspunse el. De liberul-arbitru al omenirii.

— Şi de unde ştii că eu m-am născut pentru aşa ceva?

— Datorită vederii tale. Se numeşte Vedere de Vultur şi e adesea moştenită. Eu am primit-o de la tatăl meu. Suntem o Frăţie şi avem un Crez după care trăim. Ne opunem tiraniei şi celor care vor să-i înrobească şi să-i oprime pe alţii.

— Şi sunteţi împotriva domnului Tweed?

— „Boss” Tweed e ceea ce numim Templier. Ordinul lui caută să impună pacea cu forţa şi cu preţul renunţării la liberul-arbitru. Cele două grupări ale noastre sunt în război şi aşa au fost de la începuturile istoriei. Ei se străduiesc acum să ia controlul acestei naţiuni.

— Şi crezi că eu sunt o Asasină? Cum eşti tu?

— Nu, cred doar că prin vene îţi curge sânge de Asasin. Ca să devii Asasină, va trebui să fii mai întâi antrenată şi apoi să le juri credinţă Frăţiei şi Crezului.

Varius părea să sugereze că acest lucru era cu putinţă pentru ea. Însă Eliza clătină din cap.

— Nu sunt decât o servitoare. Nu sunt...

— Frăţia nu ţine cont nici de ocupaţia ta, nici de poziţia ta în societate, nici de culoarea pielii tale. Sub Crez, toţi oamenii sunt egali. Dar putem lăsa discuţia asta pe altă dată. Acum ne presează alte probleme.

Eliza nu ştia ce să creadă despre tot ce îi spusese. Latura ei raţională respingea totul. Şi chiar dacă era adevărat, şi putea să-şi dea seama că Varius nu minţea, se gândea că ar fi fost greşit

să vrea să ia parte la aşa ceva. Şi totuşi voia. Asasinul îi sugera o altă viaţă dincolo de cea de servitoare. O viaţă în care să lupte pentru libertate. O viaţă care putea să schimbe ceva.

— Dar te descurci extraordinar de bine, adăugă Varius.

O strălucire caldă a bunei dispoziţii şi a mândriei înlocui flacăra rece a fricii.

— Mulţumesc, spuse fata.

— Şi îţi stă bine în pantaloni, zise Asasinul făcându-i cu ochiul.

Eliza şovăise înainte de a accepta să poarte haine bărbăteşti, dar nu era nicidecum prima femeie care îmbrăca o pereche de pantaloni. Auzise chiar şi de femei care se deghizau în bărbaţi ca să poată merge la luptă împotriva rebelilor. Iar acum, după ce purtase pantaloni în cea mai mare parte a zilei, trebuia să admită că erau practici, chiar dacă făceau arşiţa ceva mai greu de suportat.

— După-amiaza e pe sfârşite, spuse ea. Cred c-ar trebui să ne îndreptăm spre casa domnului Tweed dacă vrem s-ajungem înaintea lui Retevei.

Asta o făcu pe Grace să se bucure, simţindu-se uşurată, fiindcă, deşi Monroe îi spusese că David era în siguranţă, ea tot nu ştia unde se află acesta.

— Ai dreptate, încuviinţă Varius, dar pe faţă i se lăţi un zâmbet care avea o tentă poznaşă. Facem o cursă până acolo?

— O cursă?

— O alergare liberă, aşa cum te-am învăţat.

Eliza nu ştia dacă era pregătită pentru asta.

— Dar eu…

— Dar nimic! spuse Varius luând-o la fugă. Alergăm!

Până când îşi reveni Eliza şi începu s-alerge după el, Varius părăsise deja clădirea pe care stătuseră; şi rămase în frunte o bună bucată de drum, sărind de pe un acoperiş pe altul şi căţărându-se pe crestele lor, pe coşuri de fum şi pe frontoane.

Odată cu pantalonii, Varius îi cumpărase şi o pereche de mănuşi pentru care Eliza îi era recunoscătoare, pentru că alergarea liberă pe care o învăţase de la el îţi solicita nu doar picioarele, ci şi mâinile, iar piatra şi lemnul acoperişurilor i-ar fi jupuit pielea.

Îşi petrecuseră cea mai mare parte a zilei printre culmile şi pantele abrupte ale acoperişurilor din Five Points şi Bowery, unde domnea o linişte surprinzătoare, iar ea se concentrase doar ca să nu cadă şi să-şi frângă gâtul. Acum, când alergau către nord, putu să vadă cât de mult distrusese gloata oraşul.

— Ţine-te după mine! strigă Varius.

Coborî pe stradă, apoi alergă spre zidul unei capele, Biserica Înălţării, pe care se căţără.

Eliza îl urmă, dar începea să obosească. Îi tremurau muşchii braţelor şi, când ajunse la înălţime foarte mare, se temu din nou că o să cadă. Însă, în loc să asculte frica, se concentra asupra ei, îmbrăţişă flacăra rece care i se scurgea prin braţe şi nu numai că îşi recăpătă forţa, ci se simţi chiar mai puternică decât înainte.

Ajunse în vârful clopotniţei pătrate, cu parapet şi patru turle mai mici în colţuri, şi se opri lângă

Varius.

— Uită-te acolo, spuse el. Exersând, o parte dintre Asasini îşi pot extinde vederea şi conştientizarea asupra întregului oraş.

Eliza îşi plimbă privirea pe toată lungimea insulei, dar nu văzu nimic altceva decât fum.

— Oraşul arde, spuse. Ar trebui să facem ceva.

— Nu, o contrazise el. Indiferent ce-am face noi, revoltele îşi vor urma cursul. Am o misiune mai importantă.

— Are legătură cu pumnalul? Cel pe care ţi l-a furat Retevei?

— Da. Chiar dacă pierdem oraşul, relicva aia ne poate ajuta să câştigăm războiul.

Eliza nu înţelegea cum.

— Să mergem, spuse el înainte ca tânăra să-l mai întrebe ceva.

Coborâră de pe clopotniţă şi de pe biserică şi îşi continuam drumul spre nord, fără să mai alerge şi mergând în acelaşi ritm, unul lângă altul. Eliza avea impresia că tot trupul îi e în schimbare. Reuşind să treacă de toate provocările lui Varius, avea impresia că soarbe din ceva aflat în adâncul ei, dintr-un izvor cu ape cunoscute. Poate chiar *avea* totul în sânge.

Iar Grace, trebuia să recunoască, simţea şi ea acelaşi lucru.

Ajunseră în faţa casei domnului Tweed cu mult înainte de a se însera şi, când urcară treptele către uşa din faţă şi Eliza potrivi cheia în broască, tânăra speră, clipă de clipă, că tatăl ei e acasă.

Însă, după ce intrară, descoperi că locuinţa e pustie.

— Tată? Tati?

Dar nu-i răspunse nimeni.

Eliza se întoarse să-ncuie uşa, ca să nu dea buzna jefuitorii.

— Uite un bilet, spuse Varius arătând către masa aflată lângă peretele dinspre vest.

Eliza alergă într-acolo, înşfăcă hârtia şi citi.

Varius se apropie de ea.

— Ce scrie?

— E de la tata. A fost aici. Îmi cere să-l aştept, fiindcă o să se-ntoarcă. Dacă nu se-ntoarce, trebuie să mă duc, la ora şase, la feribotul de pe Christopher Street.

— Ar trebui să te duci, o sfătui Varius. Înainte de sosirea lui Retevei.

— Şi dacă se-ntoarce tata? Aş vrea să fiu aici.

— Tu hotărăşti. Dar ţi-a oferit un plan. Pentru siguranţa ta, ar fi bine să te conformezi. Iar după ce se termină revolta… dacă te-ntorci în oraş…

— Da?

— Ţi s-a deschis o cale. Dacă vrei, o poţi urma.

— Adică pot deveni Asasină.

— Eşti împotriva unei asemenea idei?

— Nu sunt împotrivă. Dar nu sunt nici pentru.

— Gândeşte-te, spuse Varius. Misiunea mea o să mă ţină o vreme departe de oraş, dar o să revin curând şi, dacă vrei, o să te caut. Putem continua antrenamentul tău.

— O să mă gândesc, promise Eliza. Unde pleci?

— Trebuie să-i duc generalului Grant pumnalul.

— Lui Ulysses Grant? De ce?

— O să-l ajute să câştige războiul.

— Dar cum…

În spatele lor, uşa principală se deschise, forţată, şi Eliza se întoarse tocmai când o brută masivă intra mişcându-se cu greutate. Grace îl identifică pe Sean, dar Eliza nu-l cunoştea şi, în prima clipă, se gândi că e un hoţ. Pe urmă observă că pe o parte era mânjit de sânge şi că în jurul gâtului avea înfăşurate braţele cuiva.

Făcu un pas spre el.

— Ce-nseamnă…

— Domnişoară, spuse bărbatul gâfâind, am venit cu Abraham.

— Ce? întrebă Eliza.

Trecu în spatele lui şi scoase un suspin înfiorător când văzu că-l adusese pe tatăl ei, pe care aproape nu-l recunoscu. Avea ochii atât de umflaţi, încât nu-i putea deschide, iar faţa îi era o masă moale, plină de vânătăi. Grace trebui să-şi aducă aminte că nu e David, ci strămoşul lor, dar simţi totuşi toată durerea Elizei.

— Unde-l pot aşeza? întrebă bărbatul.

— În bibliotecă, răspunse tânăra. Pe aici.

Îi arătă drumul şi îl urmă, cu mâna pe spatele tatălui ei, rece la atingere, în ciuda căldurii de afară. Varius îl ajută pe străin să-l întindă pe Abraham pe una dintre canapelele de piele. Odată eliberat de povară, străinul se împletici, înclinându-se ca un copac gata să cadă, dar o femeie se repezi să-l sprijine.

Eliza dădu din cap către ei, însă îşi îndreptă imediat atenţia către tatăl său. Nu ştia de unde să-nceapă să-l îngrijească. Trebuia s-ajungă la spital.

Varius îngenunche lângă canapea.

— Dă-mi voie să-l examinez, spuse. Am ceva

experienţă cu aşa ceva.

Atinse şi apăsă, cu delicateţe, dar, după cum se părea, cu hotărâre şi cu un scop, trecând de la pleoape şi faţă la piept, apoi de-a lungul braţelor şi al picioarelor, îndoindu-le încheieturile şi pipăind în căutarea oaselor rupte. Când termină, se trase înapoi cu un pas şi se uită la bătrân cu dosul palmei peste buze.

— Eliza…

— Spune-mi, îi ceru ea.

— Încă trăieşte, dar nu pentru mult timp. Cred că are craniul fracturat. Oasele feţei sunt zdrobite, are cel puţin patru coaste rupte, dintre care una trebuie să-i fi străpuns un plămân, fiindcă pare să aibă hemoragie internă.

Eliza suspină din nou, icni şi îşi acoperi gura când începură să-i curgă lacrimile.

— Oh, tati, spuse. Tati!

În mintea ei, Grace aproape că-şi pierdu minţile. Dacă Monroe îi lăsase fratele mai mic să treacă prin toată durerea, avea să-şi dezlănţuie furia asupra lui.

Varius se întoarse spre cei doi străini.

— Ce s-a întâmplat? Cine-a făcut asta?

— Nişte brute, răspunse bărbatul. Nişte răzvrătiţi. I-am oprit când i-am văzut, dar era deja prea târziu.

— Mulţumesc, spuse Eliza simţindu-se de parcă pieptul i-ar fi devenit coajă de ou. Vă mulţumesc că l-aţi salvat.

— Şi dumneavoastră sunteţi rănit, spuse Varius arătând spre coastele bărbatului.

— Nu e grav, spuse acesta, deşi, o clipă mai

târziu, se lăsă să cadă într-un fotoliu din bibliotecă.

— Cum vă numiţi? întrebă Eliza.

— Tommy Greyling, răspunse el. Ea e Adelina Patti.

Femeia dădu din cap către Eliza, care văzu că şi ochii ei erau înlăcrimaţi. Pe urmă se întoarse spre tatăl său şi îngenunche cât de aproape de faţa lui se putea. Îl mângâie pe frunte, temându-se să-i atingă orice altă parte a trupului. Nu vedea dacă pieptul i se mişcă sau nu, aşa că-şi puse capul pe el şi ascultă.

Îi auzi inima bătând o dată, slab. Pe urmă amuţi. Apoi bătu din nou. Şi iar se opri, ca şi cum pentru fiecare bătaie ar fi fost nevoie să-şi adune aproape toate puterile rămase.

— Am vrut să-l duc la un spital, spuse Tommy. Dar a cerut să fie adus aici.

— Tati, şopti Eliza, cu lacrimile curgându-i pe cămaşa îmbibată de sânge a tatălui ei. Nu mă părăsi. Nu te pot pierde şi pe tine.

Varius îşi ridică brusc privirea spre tavan, apoi ieşi din cameră fără niciun cuvânt.

— Unde se duce? întrebă Tommy.

Dar Eliza îl ignoră.

— Tati, şopti ea. Tati, te rog.

Şi pe urmă coaja de ou a pieptului ei se sparse şi începu să plângă fără reţinere pe pieptul bătrânului, strângând din ochi atât de tare, încât vedea stele. Trecură astfel câteva clipe, apoi simţi în el o schimbare, ceva trecându-i în susul trupului, şi-şi apăsă din nou urechea pe inima lui, ascultând.

O bătaie.

Apoi tăcere.

Tăcerea se prelungi şi fata îşi apăsă urechea mai tare.

Încă o bătaie, la fel de firavă ca fluturarea unei frunze în bătaia zefirului.

Pe urmă inima amuţi din nou, pentru prea mult timp, iar Abraham expiră prelung, hârâit, şi nu mai trase aer înapoi. Deveni nemişcare şi tăcere.

Se stinsese.

Eliza nu mai putea să respire. Pieptul îi înţepenise. Îşi încleştă mâinile de el, gâfâind, iar când reuşi în sfârşit să-l umple cu puţin aer, ţipă. Fără cuvinte în spatele sunetului, fără gânduri, doar cu durere, furie, jale, singurătate şi teamă, iar Grace le simţi pe toate odată cu ea.

În afara bibliotecii, pe hol, ceva căzu cu o bufnitură, apoi Eliza auzi zgomote puternice, de tălpi de ghete lovind podeaua. Varius nu era în încăpere şi ştia că Retevei trebuia să apară în orice clipă.

Se ridică şi se repezi în cadrul uşii, flancată de Tommy şi de Adelina, şi îl văzu pe Retevei pe hol, cu uimirea întipărită pe chip. Varius cobora în goană pe scările din spatele lui, dar, înainte de a avea cineva timp să reacţioneze, Retevei se repezi spre uşa din faţă.

Varius aruncă după el mai multe cuţite, cu o viteză uimitoare, cinci sau şase fiind în zbor în acelaşi timp. Unul îl nimeri pe Retevei chiar înainte de a ieşi. Varius ţâşni în direcţia lui, iar Eliza îi urmă.

— Aşteaptă, spuse Adelina. Nu…

Însă amuţi când Eliza se întoarse şi îi întâlni privirea.

— Omul ăsta e responsabil pentru moartea tatălui meu, spuse ea, apoi se năpusti în stradă.

Nu-i văzu nici pe Retevei, nici pe Varius, dar ştia că, dacă dispăruseră din stradă, alergau pe acoperişuri, unde se urcă şi ea. Odată ce ajunse sus, îl zări pe Varius în depărtare, în alergare liberă spre nord, şi se avântă pe urmele lui.

Înainte de a ajunge prea departe, îşi dădu seama cât de mult se reţinuse Varius în vreme ce îi dăduse ei lecţii. Încă nu putea ţine pasul cu el, dar continuă să alerge, cu fumul incendiilor închizându-i-se în jur, arzându-i plămânii şi ochii. Traversă un cvartal, apoi încă unul şi încă unul, coborând pe străzi când ştia că nu poate face saltul. Pe tot timpul urmăririi, n-avu nevoie să-şi îmbrăţişeze frica. Furia era cea care o mâna.

Când ajunse la Palatul de Cristal, auzi zgomote din interior şi înţelese că acolo se duseseră Retevei şi Varius. Intră în ruinele de metal şi de sticlă, înaintând numai prin umbră şi devenind astfel invizibilă.

Auzi în urechi glasul tatălui ei. *Hoţoaica Tiptil.*

Cu cât se afunda mai mult în clădirea distrusă, cu atât mai clare deveneau zgomotele: gemete, paşi, bufnetul unui pumn lovind în os. Călăuzită de vuietele luptei, trecu printre statuile ca nişte fantome la pândă în ruine şi printre încâlceli de metal deformat de foc şi de propria greutate.

Pe urmă se auzi vocea lui Varius.

— Măcar ai idee ce ţii în mână?

Eliza înaintă în direcţia sunetului şi piciorul i se izbi de ceva. Se uită în jos. Era puşca lui Retevei.

— E o relicvă a Precursorilor, răspunse o altă

voce, care trebuia să fi fost a lui Retevei. Mă crezi tâmpit?

Eliza luă puşca. Mai pusese şi altă dată mâna pe o armă, dar de-atunci trecuse mult timp şi fusese o carabină cu ţeava mult mai scurtă. Şi-o fixă sub braţ, cu degetul pe trăgaci, şi continuă să se furişeze printre ruine.

— Uită-te în jur! spuse Varius. Ai impresia că ăsta nu e haos?

— Ăsta e focul purificator, ripostă Retevei. E necesar să scăpăm oraşul de cei care-i împiedică progresul.

Eliza îl auzi tuşind – un sunet de tuse umedă apoi dădu cu ochii de cei doi bărbaţi.

Grace îi recunoscu drept Owen şi Javier, prieteni care se înfruntau din nou unul pe altul. Javier ţinea în mână Partea din Eden, iar Owen se oprise la numai câţiva paşi distanţă de el.

— Revoltele vor înceta în câteva zile, spuse Retevei, şi, în final, vor înlătura tot ce ni se opune. Ordinul îşi va îndeplini în sfârşit pe de-a-ntregul scopul în privinţa acestei naţiuni. Tu eşti idiot, fiindcă opui rezistenţă. Pentru că nu înţelegi.

Eliza nu pricepea de ce stă Varius pur şi simplu locului. Asasinul părea confuz, împietrit. Apoi, pe neaşteptate, în mâna lui Retevei apăru un cuţit pe care-l aruncă, iar lama îl nimeri pe Varius drept în stomac. După o clipă de uluire tăcută, trupul Asasinului căzu la pământ. Însă Eliza nu se clinti, rămase ascunsă în întuneric şi-şi îndreptă puşca spre ţintă.

Retevei oftă, scoţând un sunet gâlgâitor, şi, când se răsuci pe călcâie, Eliza văzu un cuţit

ieşindu-i din spate.

Se încredea prea puţin în abilităţile ei de ţintaş, aşa că avea la dispoziţie doar câteva clipe în care să tragă înainte ca Templierul să ajungă prea departe. Înălţă ţeava şi se uită de-a lungul ei, exact către spatele bărbatului, apoi îşi calmă răsuflarea. Apăsă pe trăgaci şi simţi patul puştii izbind-o în umăr în aceeaşi secundă în care îi auzi pocnetul înăbuşit.

Pe Retevei nu-l lovi un glonţ, ci un soi de săgeată. El nu se întoarse, continuă să meargă clătinându-se, apoi începu să alerge împleticit, târşâindu-şi picioarele. Eliza îl urmă, dar păstră distanţa în vreme ce goana lui încetinea treptat şi picioarele i se poticneau. Înainte de a apuca să iasă din Palatul de Cristal, Retevei se prăbuşi.

Eliza grăbi pasul şi se apropie de el cu prudenţă. Bărbatul întoarse capul spre ea, cu un firicel de sânge prelingându-i-se din gură. Grace ştia că e Javier, dar trebuia să stea deoparte şi să lase momentul să se deruleze pentru Eliza. Era răzbunarea fetei.

— Eşti servitoarea lui Tweed, spuse Retevei. Fiica lui Abraham?

Eliza îşi dădu seama că e paralizat de propria lui toxină, exact cum fusese Varius, şi veni lângă el. Totul se petrecuse din vina lui. A lui şi a Marelui său Maestru. Frumosul ei tată o părăsise. Iubitorul, statornicul şi paşnicul ei tată îi fusese luat de diavolul ascuns sub înfăţişare omenească.

— Tu l-ai ucis.

— Pe cine?

— Pe Abraham!

Bărbatul încercă să clatine din cap, dar gestul nu păru cu mult mai mult decât un tremur.

— Nu eu… Joe Sfrijitu'…

— E mort, zise Eliza. L-au bătut. Era un bătrân cumsecade, inofensiv, şi ei…

— Nu ţi-am bătut eu tatăl, o întrerupse Retevei.

— Poate că nu. Dar ai hrănit câinii care-au făcut-o şi le-ai dat drumul în libertate.

La aceste acuzaţii nu mai avu niciun răspuns.

Eliza îi remarcă pumnalul din mână. Se întinse spre armă şi văzu groaza din ochii bărbatului, care n-o putu împiedica să i-l ia. Era un obiect bizar, îţi venea greu să-ţi imaginezi că merita preţul care fusese plătit pentru el. Dar tăişul era foarte ascuţit.

— Ai făcut ceva cu ăsta, spuse. Cu pumnalul ăsta. L-ai oprit pe Varius cu el. L-ai derutat cumva. La asta se referea el când spunea că generalul Grant ar putea folosi pumnalul ca să câştige războiul, nu-i aşa?

Retevei nu răspunse, dar nici nu era nevoie. Lacrimile care-i luceau în ochi spuneau tot ce voia Eliza s-audă de la el.

— Mi s-a deschis o cale, continuă ea. Nu eram sigură c-o voi urma. Dar acum sunt.

Lipi lama de gâtul lui Retevei, care clipi şi făcu ochii mari.

— O să devin Asasină, spuse ea. Iar noi doi ne vom mai întâlni.

Ochii lui Retevei se închiseră şi bărbatul îşi pierdu cunoştinţa. Eliza se ridică şi îl lăsă să viseze despre propriul lui eşec.

Când se întoarse lângă el, Varius era inconştient, dar, cu ajutorul Adelinei şi al lui Tommy Greyling, Eliza reuşi să-l ducă la un spital, iar o oră mai târziu stătea, împreună cu cei doi, lângă feribotul din Christopher Street. Însoţitorii ei lăsau impresia că sunt foarte ataşaţi unul de altul, însă, în privinţa feribotului, ideile lui Tommy păreau să difere de ale Adelinei.

— Vino cu mine, zise ea.

— Nu. N-o să las oraşul în mâinile gloatei.

— Dar eşti rănit, interveni Eliza, venind în ajutorul Adelinei.

— O să trec pe la infirmerie. O să-mi fie cusută rana şi-o să mă-ntorc în prima linie. Tommy se uită în jos, spre Adelina. Du-te la mătuşa ta. Rămâi acolo până se termină revoltele.

— Dar trebuie să te revăd, spuse ea. Când…

— O să te revăd, o întrerupse el. De fiecare dată când o să cânţi în New York, o să fiu în public, aclamându-te.

— Nu la asta mă referam, zise ea.

— Ştiu. Dar asta e singura variantă. Poate că sunt doar un poliţist care-şi doreşte o fermă, dar ştiu atâta lucru.

Adelina se uită în jos.

— Nu spune asta.

— Ce să nu spun?

— Nu vorbi aşa despre tine. Eşti…

Adelina nu termină ce avusese de gând să spună. În schimb, clătină din cap, tot cu ochii în pământ, aproape ca şi cum ar fi fost furioasă, şi,

când îşi ridică privirea, plângea.

— Cred că te iubesc, Tommy Greyling.

— Şi eu cred că te iubesc, domnişoară Adelina, spuse el zâmbind. Dar feribotul e gata de plecare şi acum e timpul să urci la bord. Trebuie să mă asigur că eşti în siguranţă.

— Sunt. Lângă tine am fost întotdeauna în siguranţă.

Îl cuprinse cu braţele şi, o clipă mai târziu, Tommy răspunse gestului Adelinei, aproape acoperind-o, şi rămaseră o vreme îmbrăţişaţi. Pe urmă tânăra se desprinse, îşi şterse ochii şi porni pe chei, către feribot, fără să privească înapoi.

Tommy o urmări cum se îndepărtează, apoi îi vorbi Elizei:

— Dacă poţi, ai grijă s-ajungă cu bine la mătuşa ei.

— O să am, promise Eliza.

— Şi-apoi ce-o să faci? întrebă el.

— Am o misiune de îndeplinit, răspunse ea strângând în palmă pumnalul din buzunarul pantalonilor pe care încă îi purta. Dacă avea de gând să meargă la război, trebuia să fie îmbrăcată ca atare. Pe urmă cred c-o să mă-ntorc la New York. Am de încheiat o socoteală cu Retevei şi cu domnul Tweed.

Tommy dădu din cap, părând uşor nedumerit, dar Eliza îşi luă rămas-bun. Se îmbarcă pe feribotul plin până la refuz cu bărbaţi, femei şi copii de culoare. Stăteau îngrămădiţi unii în alţii, goniţi din casele lor de ură şi de violenţă, cu sufletele îndurerate şi cu un „De ce?” nerostit pe buze. Răspunsul era unul singur: oraşul şi ţara nu aveau

parte de libertate. Nu încă.

Motorul cu abur al vasului pufăi, îndepărtându-i de chei şi purtându-i pe fluviul Hudson către New Jersey şi, pe măsură ce se îndepărtau de insulă, întreg oraşul părea să strălucească, roşu, sub un munte de cărbune.

— Pare c-o să plouă, spuse o mamă tânără, privind norii în vreme ce fetiţa încă în scutece îi dormea în poală. Ar fi o binecuvântare.

— Atunci roagă-te pentru binecuvântare, îi răspunse Eliza. Şi şopti, doar pentru sine: Însă eu voi lupta pentru libertate.

Capitolul 20

Simularea lui Owen se întunecă, dar nu ca atunci când Varius era inconştient. Negrul de acum însemna că simularea se încheiase şi se văzu deodată în griul Coridorului Amintirilor, sub propria sa înfăţişare.

Te simţi bine, Owen?

— Am murit? întrebă el. Am simţit…

Simţise cuţitul perforându-i stomacul, inima pompându-i sângele afară din trup, iar corpul cuprins de o răceală şi de o amorţeală care îi porniseră din tălpi până în creştetul capului.

Nu, n-ai murit. Ai fost aproape, dar Eliza te-a salvat. Te-a durut?

— Nu a fost chiar atât de rău.

Nu-şi amintea durerea, ci spaima. Spaima lui Varius.

Creierul este construit să nu păstreze amintirea durerii fizice. De fapt, e de aşteptat s-o

uităm în cea mai mare măsură, fiindcă altminteri n-am mai putea să funcţionăm.

— Atunci mă bucur pentru David. Gloata îl atacase cu o violenţă şi cu o ură ajunse la un nivel pe care Owen totuşi nu-l putea înţelege. E OK?

N-aş spune. S-ar putea să nu-şi amintească durerea fizică, dar o ţine minte pe cea emoţională. Pe asta creierul o stochează.

— Pot vorbi cu el?

Owen îl examinase pe David, adică pe strămoşul lui, şi i se făcea rău când se gândea prin ce trecuse bietul puşti.

Curând, spuse Monroe. *Trebuie să mai rămâi puţin în Coridorul Amintirilor.*

— De ce?

Gândeşte-te la scufundările la mare adâncime. Nu poţi urca înapoi prea repede, ca să nu suferi de rău de decompresiune. În cazul ăsta, un sindrom similar afectează creierul. Mici bule din conştiinţa strămoşului tău pot fi cauza unor probleme de multe tipuri. În momentul de faţă, trebuie să te concentrezi asupra lăsării tuturor acestor amintiri în urmă. Trebuie să ţi-l scoţi din minte pe strămoşul tău.

Urma să fie dificil. Owen trăise în mintea şi în amintirile lui Varius vreme de două zile. Avea impresia că-l cunoaşte la fel de bine ca pe sine însuşi. Era aproape ca şi cum ei doi ar fi fost una şi aceeaşi persoană. Dar ştia că nu erau şi mai ştia şi că, în realitate, nu fuseseră două zile.

— Cât e ceasul?

Aproape patru şi jumătate dimineaţa. Aţi stat în Animus două ore.

— Două ore?

Owen clătină din cap. I se părea imposibil.

Ar fi mers mai repede dacă n-ai fi fost decât tu. A trebuit să-ncetinesc puţin lucrurile ca să vă pot ţine pe toţi integraţi în simulare. În felul ăsta... Aşteaptă. Vine Javier.

Owen se uită în jur, cuprins brusc de furie şi de ură la auzul numelui lui Javier. Dar asta n-avea sens. Nu era furios pe Javier; Retevei îi trezea furia. Numai că, într-un fel, Javier era Retevei.

Înainte de a reuşi să lămurească lucrurile, Javier apăru lângă el şi Owen aproape că se pregăti să-l lovească înainte de a se controla. Se uitară ţintă unul la altul.

— În clipa asta vreau să te ucid, spuse Javier.

— Aproape că m-ai ucis, ripostă Owen.

— Ştiu. E o porcărie.

Liniștiți-vă, băieţi! Aţi ieşit din simulare. Sunteţi Owen şi Javier, nu strămoşii voştri.

— Vorbeşti de parcă ar exista un comutator, zise Javier. Ca şi cum l-am putea cupla şi decupla.

Ştiu că e mai uşor de zis decât de făcut. Concentraţi-vă pur şi simplu asupra vieţilor voastre. Asupra prietenilor, asupra familiei, asupra casei, cartierului. Asupra amintirilor voastre, asupra tuturor lucrurilor care vă fac să fiţi cine sunteţi. Nu uitaţi, vă aflaţi într-un depozit, cu un vizor fixat de cap cu nişte curele. Unii dintre voi salivează.

— Mulţumiri pentru asta, spuse Javier.

Hei, încerc doar să vă ţin ancoraţi în realitate.

Pe măsură ce timpul petrecut în Coridorul Amintirilor se prelungea, Owen observă că

apăsarea conştiinţei lui Varius asupra conştiinţei sale se diminua. Ca şi cum ar fi avut mai mult loc să respire în propria minte. Se gândi la atelierul bunicului său şi la grădina imaculată a bunicii. Se gândi la cămăşile polo cu care mergea mama lui la muncă şi la camera lui. Se gândi la tatăl său.

Singurul motiv pentru care intrase Owen în Animus fusese dorinţa de a profita de ajutorul lui Monroe ca să afle ce se petrecuse de fapt în noaptea jafului de la bancă. Dar Animusul influenţase cumva motivaţia lui. Pe când Varius se temea că n-o să poată trăi pe măsura moştenirii primite de la tatăl său, bunicii lui Owen şi mama lui se temeau că el o să poată.

Owen nu ştia nici cum să interpreteze asta, nici ce sentimente îi trezea. Ceea ce ştia era că îşi respecta tatăl, exact aşa cum Varius îl respecta pe al său, şi că experienţa oferită de Animus îi conferise mai multă forţă acelui sentiment de respect.

— Acum nici măcar nu ştiu ce să cred, îi spuse Javier lui Owen. Ar fi putut să-mi taie gâtul.

— Ce? întrebă Owen. Cine?

— Grace, răspunse Javier. Nu, nu Grace. Eliza. Avea Partea din Eden.

Owen zâmbi, fiindcă ştia că asta i-ar fi oferit lui Varius o mare satisfacţie.

— Ai impresia că e amuzant? întrebă Javier.

— Nu. Nu e vorba de asta.

— Atunci de ce zâmbeşti?

— E o nimica toată. Strămoşul meu…

— Ce-i cu strămoşul tău?

— Ei, haide, omule, spuse Owen. Tu ai aruncat

cu un cuţit în mine. Chiar te înfurii pentru atâta lucru?

Javier se încruntă, dar nu mai spuse nimic.

Să vă scoatem de-acolo, spuse Monroe. *Dacă sunteţi pregătiţi.*

— Eu sunt, răspunse Owen.

— Şi eu, confirmă Javier.

Coridorul Amintirilor dispăru, înlocuit de ecranul negru al vizorului căştii. Owen şi-o scoase pe a lui, clipind în lumina din ascunzătoarea lui Monroe. Se săltă în capul oaselor, cu amorţeala omului care a dormit îndelung, şi se uită la Javier, care se ridica din fotoliul său rabatabil. Sean, Natalya şi Grace păreau să fie încă în Animus. Monroe stătea în mijlocul tuturor, în faţa unui terminal de computer, uitându-se la mai multe monitoare care păreau să-i ofere imagini şi informaţii despre simulare. Javier se apropie de el ca să privească ecranele.

— Ce fac? întrebă.

— Se îndreaptă spre feribot, răspunse Monroe.

— Unde e David? se interesă Owen.

Monroe îşi ridică privirea şi arătă cu capul către un cerc de canapele aflat în următoarea insulă de lumină, din partea opusă a încăperii.

— E acolo.

Owen se întoarse în direcţia indicată şi îl văzu pe David gârbovit pe o canapea, cu capul în piept. Aşa că îi lăsă singuri pe Javier şi pe Monroe şi se duse să se aşeze lângă el. David se uita fix, drept înainte, de-a lungul pieptului pe care i se odihneau ochelarii, cu faţa inexpresivă. Avea ochii roşii, ca şi cum ar fi plâns.

— A fost o barbarie, zise Owen.

David nu răspunse.

— Îmi pare rău, omule. Aş vrea să nu se fi întâmplat.

David continuă să rămână tăcut. Nici măcar nu observase că nu mai era singur şi, după câteva minute de linişte stânjenitoare, Owen era pe punctul să se întoarcă la ceilalţi.

— Dar s-a întâmplat. David îşi puse din nou ochelarii. Asta e exact ce s-a întâmplat.

— Ştiu. Îmi pare rău. Te-a durut?

— Bineînţeles că m-a durut, răspunse David îngropându-şi umerii în pernele canapelei când se împinse în sus. Tu ce crezi?

— Îmi pare rău, omule. Owen îşi ridică mâinile. A fost doar o întrebare.

David se uită către staţia Animus.

— Dar asta nici măcar n-a fost partea cea mai rea.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, atunci când m-au bătut, când m-au lovit cu picioarele, am simţit, într-un fel. Dar mă gândeam întruna doar la fiica mea. E atât de straniu s-o spun… Fiica mea. Nu ştiam unde e, dacă nu cumva e rănită sau cine ştie ce, şi ştiam c-o să mor şi că n-o s-o mai pot ajuta în niciun fel… Asta a fost partea cea mai rea.

— Uau. Owen ridică din sprâncene. E ca şi cum… Dar cel puţin acum nu trebuie să-ţi mai faci griji, nu? Aşadar, a devenit Asasină.

— Da, mi-a spus Monroe. Asta te-ar putea face pe tine să te simţi mai bine, dar Abraham s-ar simţi mai rău.

— Serios? De ce?

— Nu acolo dorea să trăiască sufletul fiicei sale.

— Ce?

David se mulţumi să clatine din cap.

— N-are importanţă. E prea complicat.

Owen se lăsă pe spătarul canapelei, se uită la puştiul din faţa lui şi înţelese că se schimbase ceva, că nu despre tulburarea lui era vorba. Animusul îl schimbase. David intrase în simulare părând de o vârstă foarte fragedă, poate chiar naiv, şi în ultimele două ore se maturizase foarte mult.

— Băieţi! Javier le făcea cu mâna. Sean şi Natalya ies.

— Dar sora mea? întrebă David.

— Nu încă, răspunse Monroe.

Owen se ridică şi plecă, însă David rămase pe canapea. Când Owen ajunse lângă staţia Animus, Natalya îşi scosese casca şi, cu părul încâlcit lipit de cap, se freca la ochi. Sean se uita la ea şi, pentru Owen, era clar că o place. Nu era sigur dacă simularea lor avea vreo legătură cu asta. Fuseseră împreună când îl aduseseră pe David în casa Marelui Maestru.

— Cum vă simţiţi? îi întrebă Javier.

— Foarte bine, răspunse Natalya. Aşa cred.

— Şi eu la fel, răspunse Sean examinându-şi coastele.

Pe urmă vru să se ridice, dar picioarele i se înmuiară şi se prăbuşi cu forţă, dând peste aparatură şi peste fire, căzând lat pe podea.

Owen se aplecă să-l ajute.

— Eşti teafăr, omule?

— Da, răspunse Sean, roşu la faţă, cu voce înceată şi calmă. N-am păţit nimic.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mă descurc.

Întinse mâna după scaunul său cu rotile, îl prinse cu vârfurile degetelor de platforma pentru picioare şi îl trase destul de aproape ca să se poată sălta în el.

— Am uitat, se scuză cu un zâmbet trist.

— Îmi imaginez că se poate întâmpla cu uşurinţă, zise Javier. După Animus.

— Mai ales când te gândeşti cine a fost strămoşul tău, adăugă Monroe.

— Da, dădu Sean din cap, dar umerii i se gârboviră uşor. Aveţi dreptate.

— Grace când iese? întrebă Owen.

Voia să stea de vorbă cu ea. După timpul pe care şi-l petrecuseră împreună în simulare, se simţea cumva apropiat de ea, deşi abia se cunoscuseră.

— Acum e pe cont propriu, răspunse Monroe. Pentru această parte a amintirii nu mai există concordanţă între ea şi niciunul dintre voi. Dar strămoaşa ei are Partea din Eden şi Grace duce simularea până la capăt. Îşi roti scaunul pivotant, ca să-i privească pe toţi. Cât aşteptăm, vreau să discut cu voi.

Owen şi ceilalţi se adunară în jurul fotoliilor rabatabile, unii aşezându-se şi alţii rămânând în picioare.

— David, vrei să vii aici? strigă Monroe şi, în timp ce băiatul se apropia, îşi dădu părul după

urechi, se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi încrucişă braţele. E vorba de ceva ce trebuie să ştiţi toţi, aşa cum ştiţi că există gravitaţie.

— Ce anume? întrebă Javier.

— Voi... sunteţi... voi. Ăsta vă e centrul. Ăsta e adevărul la care vă întoarceţi, adevărul de care nu puteţi scăpa.

— Cine altcineva am putea fi? se miră Sean.

— Folosirea Animusului poate avea efecte secundare. Se numesc Efecte de Sângerare.

— Sângerare? zise David. Ca atunci când îţi sângerează urechile, sau cam aşa ceva?

— Nu, răspunse Monroe. De fapt, nu e vorba de sânge. E transfer. Anumite aspecte din Animus se preling, ca o scurgere de sânge, în lumea reală. În voi. De fapt, sunt deja în voi, în ADN-ul vostru. E mai degrabă ca şi cum Animusul v-ar muta ADN-ul din genotip în fenotip.

— Asta ce înseamnă? întrebă David.

— Genotipul tău e tot codul genetic pe care-l porţi cu tine, îi răspunse Javier. Totul, chiar şi ceea ce nu se vede, însuşirile recesive. Fenotipul e ceea ce vedem. E motivul pentru care Sean are ochi albaştri şi Natalya e scundă.

— Exact, confirmă Monroe. Toţi avem gene care nu se manifestă. Animusul le poate activa.

— De exemplu? întrebă Owen.

— Păi... Monroe îşi împreună mâinile la ceafă. Dacă strămoşii tăi au avut Vedere de Vultur, s-ar putea să descoperi că acum o ai şi tu.

— Ce e Vederea de Vultur? întrebă David.

— E un fel de percepţie îmbunătăţită, îl lămuri Owen, apoi se uită la Grace, care continua să stea

întinsă, purtându-şi casca. Ea o are.

— Dar mai sunt şi alte Efecte de Sângerare, adăugă Monroe. Efecte mentale. Efecte comportamentale. S-ar putea să vă descoperiţi abilităţi pe care nu le aveaţi înainte, dacă le-au avut strămoşii voştri. Alteori s-ar putea să fiţi derutaţi, să nu mai ştiţi ce e real şi ce nu. Aţi putea avea flashbackuri.

— Şi ne spui asta acum? întrebă Javier schimbându-şi poziţia.

— Aţi fi decis altfel dacă ştiaţi? ripostă Monroe.

Owen ar fi luat aceeaşi hotărâre şi, rotindu-şi privirea, nu avu deloc impresia că vreunul dintre ceilalţi s-ar fi răzgândit.

Monroe se uită pe rând la fiecare.

— Deci, cum spuneam, voi sunteţi voi. Nu sunteţi strămoşii voştri, ceea ce au fost ei nu înseamnă nimic pentru ceea ce sunteţi voi acum. Ce dacă au fost Asasini? Cui îi pasă dacă au fost Templieri? Mergeţi pe propria voastră cale, luaţi propriile voastre decizii. Nu sunteţi ostaticii ADN-ului vostru. OK?

Încuviinţară toţi din cap, unii cu mai puţin entuziasm decât alţii. Owen nu accepta în totalitate ceea ce i se spunea. În Animus, pentru Varius fusese foarte important să facă exact ceea ce făcuse tatăl lui, să-i ducă mai departe moştenirea. Fusese un motiv de mândrie, îi oferise un scop. Monroe voia să-i ia asta?

IT-istul se uită din nou la terminalul computerului şi studie monitoarele.

— Cred că amintirea se încheie, spuse punându-şi o cască cu microfon. O să încarc

Coridorul Amintirilor. Ce-ar fi să vă duceţi să staţi pe canapele? O să dureze câteva minute.

Făcură ceea ce li se ceruse, îndepărtându-se agale ca să-şi ocupe fiecare câte un loc. Owen şi Javier sfârşiră la capetele opuse ale aceleiaşi canapele. Natalya se instală într-un fotoliu, iar Sean își aduse scaunul cu rotile lângă ea. Lui David îi rămase cealaltă canapea, în întregime. Nimeni nu vorbi timp de mai multe minute, până când Natalya oftă.

— Trebuie să mă duc acasă, spuse. Părinţii mei îşi vor ieşi din fire.

— Şi ai mei, zise Sean. Îşi fac o grămadă de griji pentru mine de la accident încoace.

— Când s-a întâmplat? întrebă Javier.

Şi Owen îşi pusese întrebarea asta.

— Acum doi ani. Din cauza unui şofer beat.

Owen se întoarse spre David.

— Dar părinţii tăi?

— Tata o să fie foarte supărat dac-o să afle. Dar mai întâi o să-ntrebe dacă Grace a fost cu mine. Pe urmă o să dea toată vina pe ea. Mama o să fie pur şi simplu de acord cu tot ce spune el.

— Şi dacă Grace n-ar fi fost cu tine? întrebă Owen.

David ridică din umeri.

— Pe mine nu mă ceartă cu adevărat niciodată.

— Ei, spuse Javier, şi mama mea o să fie înnebunită. Tata o să fie dezamăgit de mine.

— Şi ce-ai prefera? întrebă Sean.

Owen şi-ar fi dorit mult să mai aibă un tată pe care să-l dezamăgească.

Javier clătină din cap.

— Nu ştiu. Nu-i niciunul mai bun.

— Mama şi bunicii mei vor crede pur şi simplu că am fugit, zise Owen. Cred că de o vreme se aşteaptă s-o fac.

— Hei, îi strigă Monroe. Grace a ieşit.

Se ridicară de la locurile lor, David mai repede decât ceilalţi, şi se apropiară în grabă de staţia Animus. Monroe tocmai o ajuta pe Grace să-şi scoată casca, când David veni şi o luă în braţe. Păru să plângă puţin şi Owen îl întrezări pe băiatul mai mic, de dinainte de experienţa din Animus. Grace închise ochii şi îl îmbrăţişă la rândul ei.

— Gata, sunt OK, îi spuse. E OK.

David o mai strânse în braţe câteva clipe, apoi dădu din cap şi se retrase, ştergându-şi obrajii cu încheietura palmei.

Monroe se uită la Grace.

— Ce-ai văzut?

— Războiul Civil, zise ea, cu ochii mari şi părând plini de reflexii ale unor lucruri de dincolo de ceea ce se afla în încăpere. Chiar am luptat.

— Şi ai văzut ce s-a întâmplat cu Partea din Eden? întrebă Monroe.

Grace dădu din cap şi înghiţi în sec.

— Am dus-o până în Vicksburg, pe fluviul Mississippi. L-am găsit pe generalul Grant şi i-am predat-o. A recunoscut-o de la Clubul Aztec. Între timp, mi-am dat seama cum s-o folosesc. De fapt, pe drumul către el m-a ajutat să fac faţă câtorva situaţii dificile. Aşa că am putut să-i arăt cum funcţionează. Ei, nu în totalitate. Dar într-o destul de mare măsură ca să cred c-a înţeles că nu e un simplu suvenir din Mexic.

— Şi ce s-a întâmplat pe urmă? întrebă David.

Grace ridică din umeri.

— Habar n-am. Amintirea s-a încheiat imediat ce i-am înmânat-o.

— Lincoln l-a făcut pe Grant generalul tuturor forţelor armate ale Uniunii, interveni Monroe. El câştigat războiul, iar în cele din urmă a fost ales preşedinte pentru două mandate. Cred că putem spune, fără dubiu, că a păstrat Partea din Eden asupra lui în tot acel timp, poate chiar până la moarte.

— Unde-a murit? întrebă Natalya.

— După ce-a aflat că are cancer la gât, s-a mutat din New York într-o cabană de pe muntele McGregor, ca să-şi scrie memoriile. Acolo a murit. Cabana încă există, e un soi de muzeu.

— Prin urmare, pumnalul se află acolo? întrebă Javier. Serios? N-am fi putut pur şi simplu să deducem asta?

— Poate că da, răspunse Monroe. Dar pumnalul s-ar mai fi putut afla într-o serie de alte locuri, iar acum ştim destul de bine unde să-l căutăm. Nu-i pot mulţumi niciunuia dintre voi îndeajuns pentru ceea ce aţi făcut ca să mă ajutaţi. Aţi avut încredere în mine, iar asta înseamnă foarte mult. N-o să vă dezamăgesc. Vă promit că, imediat ce se va încheia totul, veţi fi în siguranţă.

— Înseamnă că putem pleca? întrebă Natalya.

— Da, zise Monroe. Da, desigur. Mergem toţi cu autobuzul.

Se aplecă, trase de două manete şi scoase din Animus ceva care semăna cu o unitate centrală de procesare foarte grea.

— Ce e asta? întrebă Javier.

— Nucleul Animusului, răspunse Monroe. Încerc să nu-l scap din vedere. Haideţi, să mergem.

Deci se terminase. Părăsiră încăperea în grup, străbătură coridorul şi se întoarseră în depozitul principal, unde îşi parcase Monroe autobuzul şi motocicleta. Owen şi Javier îl ajutară pe Sean să coboare scările în scaunul lui cu rotile, apoi se îndreptară toţi spre autobuz.

Owen se întrebă dacă, în afară de Javier, o să-l revadă vreodată pe vreunul dintre ei. Erau cu adevărat străini. Nici măcar nu ştia la ce şcoli învăţau ceilalţi. Şi totuşi, nu se simţeau străini, ceea ce reprezenta, probabil, unul dintre acele Efecte de Sângerare despre care vorbise Monroe.

— Bun, spuse IT-istul, cu cheile zăngănindu-i când deschise uşa laterală şi puse nucleul Animusului înăuntru. Cred c-o s-o duc acasă mai întâi pe Natalya…

Ferestrele de sus explodară către interior, potopindu-i cu o ploaie de sticlă, şi un roi de siluete îmbrăcate în negru năvăli coborând pe funii subţiri ca un tăiş de brici.

— Templierii! strigă Monroe. Fugiţi!

Capitolul 21

Javier fugi către autobuz în timp ce agenţii atingeau podeaua. Toţi ceilalţi se împrăştiaseră la întâmplare, dar Javier observă că Owen alerga spre motocicleta lui Monroe. Motorul autobuzului porni pe neaşteptate, cu Monroe la volan. Javier se îndepărtă de vehiculul care demară clătinându-se,

pentru a se îndrepta spre uşa rulantă a depozitului.

— Javier! strigă Owen încălecând pe motocicletă. Urcă!

Agenţii Abstergo se răspândiseră în evantai, în întreaga încăpere. Erau cel puţin zece. Îl prinseseră deja pe Sean, care n-avea cum să fugă. Chiar în clipa aceea, unul trase în David cu un pistol cu electroşocuri, şi Grace ţipă. În timp ce fratele ei se prăbuşea zvârcolindu-se, ea se aruncă asupra agentului, dar Javier nu văzu ce i se mai întâmplă.

Simţi că vine cineva spre el şi se răsuci exact când agentul trase cu un taser. Dar, dintr-un reflex care îl surprinse, se aruncă într-o parte. Când agentul azvârli pistolul şi se repezi la el, Javier se luptă corp la corp, parând atacurile şi lovind cu pumnii, dar adversarul purta o armură paramilitară, care îl ferea de vătămări grave.

O bufnitură ca un sunet asurzitor de chimval îşi trimise ecourile în întregul depozit când Monroe trecu cu autobuzul prin uşă, rupând-o şi deschizând o cale de ieşire.

— Javier, acum! strigă Owen întinzându-i o cască.

Javier trase o ultimă lovitură de cot în gâtul agentului şi alergă spre motocicletă.

— Ai cheia? întrebă urcându-se în spatele lui Owen şi punându-şi casca.

Owen nu răspunse, dar motorul porni şi motocicleta se puse în mişcare.

Agenţii Abstergo se repeziră din ambele părţi şi, încercând să-i oprească, traseră cu taserele, ratându-şi însă ţinta. Câţiva se puseră în calea motocicletei, dar Owen făcu slalom printre ei şi,

câteva clipe mai târziu, ieşi din depozit în stradă. Departe, în dreapta, cei doi băieţi văzură autobuzul lui Monroe accelerând.

— Ia-o-n partea cealaltă, spuse Javier.

Se gândea că e mai bine să se despartă şi că probabil agenţilor le era mai uşor s-ajungă din urmă un autobuz vechi, iar el nu voia să fie prezent la prinderea lui Monroe.

Owen acceleră şi motocicleta se repezi de-a lungul cheiului, trecând în viteză pe lângă depozite şi alte clădiri, în timp ce soarele se înălţă deasupra orizontului.

— Ne urmăresc? strigă Owen.

Javier aruncă o privire în urmă şi văzu două berline negre gonind în spatele lor.

— Sunt două maşini, strigă la rândul său. Trebuie să ne îndepărtăm.

Owen dădu din cap şi acceleră. Prinseră şi mai multă viteză, dar Javier nu credea că e de ajuns ca să scape de urmăritori. Privi cu atenţie drumul din faţa lor, strângând din ochi sub vântul orbitor, şi zări o alee îngustă.

— Acolo! spuse arătând cu degetul. Nu vor avea loc să treacă.

Owen încetini atât cât era nevoie pentru viraj şi se avântă pe alee. Era un coridor aproape prea îngust şi pentru ei. Ghidonul motocicletei aproape că răzuia zidurile, ceea ce ar fi însemnat să fie striviţi. Owen conducea cât de repede putea fără să facă accident. Când ieşiră în partea opusă, nu mai observară nicio maşină neagră, doar furgonete venite pentru aprovizionare şi alte vehicule parcate printre depozite.

— Acum încotro? întrebă Owen.

Nu se puteau întoarce acasă, fiindcă agenţii i-ar fi urmărit. De fapt, nu exista niciun loc unde ar fi putut merge.

— Ieşi din oraş, spuse Javier. Poate reuşim să ne-ascundem pe dealuri.

Owen părăsi cheiul şi intră pe autostradă, îndreptându-se spre rampa dinspre nord, şi, în scurt timp, îi lăsară pe agenţi cu mult în urmă. Nu mai scoaseră nicio vorbă până ce nu trecură de centrul oraşului şi prin cartierele suburbane. Pe urmă, pavajul se termină şi intrară pe drumurile de ţară, pline de hârtoape, care duceau către dealuri.

— În căştile astea e încorporată o tehnologie de-a dreptul extraordinară, spuse Owen. Dar nu ştiu cum s-o folosesc.

— Mulţumeşte-te să găseşti un loc umbros, spuse Javier. Soarele urcă deasupra celei mai înalte dintre culmile rotunjite înainte ca ei să părăsească drumul ca să parcheze la umbra unui sicomor, lângă un pâlc des de sumaci. Cineva încropise o vatră, iar pietrele înnegrite de foc înconjurau un morman de cenuşă şi de cutii de bere arse.

Javier îşi scoase casca şi Owen îi urmă exemplul.

— Şi acum? întrebă Owen.

Javier n-avea idee. Intrarea în simulare ar fi trebuit să-i pună la adăpost de astfel de probleme. Monroe le spusese că Animusul nu e cuplat la Internet şi e nedetectabil. Dar fusese cumva descoperit de Abstergo – sau de Templieri – şi asta era o bucurie pentru mica parte din Retevei

rămasă în Javier. Dar, cu toate că, în esenţă, *fusese* Templier, cea mai mare parte din Javier încă se simţea îndemnată să fugă la vederea agenţilor.

— Crezi că i-au prins pe ceilalţi? întrebă Owen.

— E posibil. Se pare că noi suntem singurii care au scăpat. În afară de Monroe. Nu-mi vine să cred c-a fugit pur şi simplu.

— Probabil a încercat să ne ofere o cale de ieşire, spuse Owen. Cel puţin sper că asta a făcut.

— Poate că l-au prins şi pe el în idioţenia aia de autobuz.

Owen lovi o piatră cu piciorul, care ricoşă de copac şi ateriză în tufişuri.

— E o nebunie! strigă. Pentru ce-am trecut prin toate astea?

Javier se gândi la cele prin care tocmai trecuse el. Îşi aminti apăsarea pătrunzătoare a cuţitelor care îl înjunghiau. Spaima lui Retevei şi amărăciunea indusă de gândul că a eşuat şi că o să moară. Îşi aminti secundele scurse înainte de a-şi pierde cunoştinţa, gustul de sânge şi durerea pe care i-o provoca la fiecare răsuflare lama înfiptă în spate.

— Hei, spuse Owen. Acum suntem în relaţii bune?

Javier se uită la el. Îl văzu în cea mai mare parte pe Owen, şi într-o foarte mică măsură pe Asasin. Totuşi nu era convins că totul era bine între ei, dar îşi dorea să fie.

— Da. Cred că da.

— Te-am văzut luptându-te cu agentul ăla. Owen clătină din cap. A fost incredibil.

— Nu ştiu cum am făcut-o. Nu m-am gândit la

asta. Am acţionat pur şi simplu.

— Trebuie să fie unul dintre Efectele de Sângerare. Strămoşul tău ştia să lupte şi acum ştii şi tu.

— Cred că da.

Owen aruncă o privire în direcţia oraşului.

— Serios, ce facem acum?

— Ne vor căuta, răspunse Javier. Cred că trebuie să rămânem o vreme aici.

— Dar nu crezi c-ar trebui să-i ajutăm pe ceilalţi?

— Cum? întrebă Javier. Adică, da, sigur, mi-ar plăcea să-i ajut pe ceilalţi. Dar nu suntem decât noi doi. Nici măcar nu ştim unde i-au dus.

— Şi-atunci stăm pur şi simplu aici?

— Deocamdată, zise Javier.

Dar părea mai degrabă un soi de tragere de timp, fiindcă, în cele din urmă, aveau să fie nevoiţi să revină în oraş. El era al naibii de sigur că n-are habar cum să supravieţuiască în natură şi ştia că putea spune acelaşi lucru despre Owen. În scurt timp, urma să li se facă foame şi sete. Aveau să se-ntoarcă în oraş, şi apoi? Agenţii nu se jucau. Măcar foloseau pistoale cu electroşocuri, nu arme de foc. Ceea ce însemna că-i voiau pe toţi vii, probabil ca să afle tot ce ştiau despre Partea din Eden.

Javier apucă un buştean gros şi-l trase mai aproape de vatră, apoi îşi scutură palmele şi se aşeză. Nu avea de gând să aprindă focul. Gestul i se păruse pur şi simplu potrivit. Îi aducea aminte de picnicurile familiei sale pe plajă, când făceau frigărui din crevete şi din carne de pui ţinându-le direct deasupra flăcărilor şi se înfăşurau în pături

după apusul soarelui. Nu mai făcuseră asta de o bună bucată de vreme. Ultima oară fusese un fel de bun venit acasă pentru fratele lui ieşit din închisoare, aşa că nu însemnase acelaşi lucru, nu încântase cu adevărat pe nimeni.

Owen se aşeză lângă el, pe buştean.

— Deci stăm pur şi simplu aici, spuse.

— Mda.

În următoarea oră chiar asta şi făcură, vorbind mai ales despre simulare, pe măsură ce aerul devenea tot mai cald şi mai uscat. Ocoliră faptul că ei, sau strămoşii lor, încercaseră să se omoare unul pe altul, concentrându-se asupra celorlalte aspecte ale experienţei: oraşul, armele, deprinderile strămoşilor lor. Dar în cele din urmă epuizară subiectul, iar Owen aduse discuţia acolo unde Javier n-ar fi vrut s-ajungă.

— Prin urmare, ce ţi s-a întâmplat?

— Ce vrei să spui?

— Nu vorbesc despre Animus, răspunse Owen. Înainte de asta. De ce-ai început să mă ignori?

Javier chiar nu voia să vorbească despre asta. Dar ştia că Owen n-o să renunţe. Owen nu se dădea niciodată bătut, iar ei erau blocaţi pe dealuri, aşezaţi pe un buştean. Se gândi că era mai bine să spună ceva.

— Am avut de rezolvat o mulţime de chestii personale, răspunse.

— De exemplu? insistă Owen.

— Pur şi simplu nişte chestii, omule. Nu ştiu.

— Şi de ce nu mi-ai vorbit despre ele?

Javier n-ar fi vrut să răspundă nici la întrebarea asta, dar Owen o repetă, aşa că se hotărî să fie

sincer.

— Uite ce e. Tu ai trecut prin toată povestea cu tatăl tău. Îmi dau seama ce groaznic a fost, înţeleg de ce eşti furios. Dar erai *tot* timpul atât de concentrat numai asupra acestei probleme şi…

— Şi ce? îl întrerupse Owen furios.

Javier oftă.

— Lasă-mă să termin…

— La ce te aşteptai? întrebă Owen ridicându-şi vocea. Mi-au trimis tatăl la închisoare şi a murit acolo.

— Da, aşa e. Dar l-au trimis la închisoare şi pe fratele meu.

— Pentru c-a snopit pe cineva în bătaie!

Când Owen spuse asta, Javier se văzu nevoit să se ridice şi să se îndepărteze câţiva paşi, întorcându-se cu spatele. Furia îi încleştă pumnii şi îi încorda muşchii gâtului şi ai umerilor şi cine naiba putea şti ce i-ar fi făcut lui Owen acum, când existau Efectele de Sângerare? După câteva minute în care respiră adânc, calmându-se, se întoarse cu faţa.

— Pur şi simplu am avut pe cap o grămadă de belele şi fără să mai fie nevoie să am de-a face cu ale tale. Atâta tot. Nimic personal.

— Mie mi se pare personal.

— Ei, în privinţa asta nu pot face nimic. Ia-o cum vrei, dar asta s-a întâmplat.

Owen păstră câteva minute tăcerea, cu ochii la vatra fără foc.

— Şi care-au fost belelele tale?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— E totul OK?

— Perfect.

— E vorba de mama ta? Sau mai sunt probleme cu fratele tău?

Javier îşi ridică privirea spre cer, către o pasăre care-şi luase zborul dintre copaci. Era mare, un şoim sau un uliu, nu reuşise niciodată să-i deosebească.

— Nimic de genul ăsta, spuse. Acum un an, am recunoscut în faţa familiei mele care-mi sunt preferinţele sexuale.

— Oh. Owen se aşeză din nou pe buştean. Nu ştiam că eşti…

— Da, zise Javier.

Nu fusese uşor. În familia lui, toţi erau catolici sau baptişti şi, cu toate că ştia că părinţii lui nu-l vor da afară din casă, se temuse că nu vor putea accepta adevărul despre el.

— Cum au reacţionat părinţii tăi? întrebă Owen.

— Mama a fost foarte înţelegătoare. Tata a avut nevoie de câteva zile ca să-şi revină, dar acum s-a împăcat cu ideea.

— Şi fratele tău?

— De-asta a ajuns la închisoare. Un bădăran m-a făcut poponar şi Mani pur şi simplu şi-a ieşit din fire.

Când se întâmplase, Javier îşi privise fratele bătându-l pe individul acela, simţind un amestec bizar de recunoştinţă, frică şi mândrie.

— Cred că tipul nici măcar nu s-a gândit că sunt gay. A folosit pur şi simplu cuvântul ca să mă insulte.

— Mai ştie cineva? La şcoală n-a spus nimeni…

— Nu ştie nimeni, în afară de familia mea. Iar acum ştii şi tu.

— Uau. Owen dădu din cap. De fapt, nu e mare lucru. Sunt sigur că ai putea spune…

— Ştii, îţi apreciez cuvintele, dar în momentul ăsta mă străduiesc doar să-mi găsesc locul, OK? O să spun la timpul potrivit. Când o să fiu pregătit.

— OK, zise Owen şi, după o pauză, adăugă: Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

— De parcă mi-ai dat de ales.

Javier vorbise pe jumătate în glumă, dar, în realitate, se simţea cumva uşurat fiindcă în sfârşit mai aflase şi altcineva. Se mai bucura şi fiindcă acel cineva era Owen, pentru că ştia că asta n-o să schimbe nimic între ei.

Trecură alte câteva ore. Javier şi le petrecu stând cu urechile ciulite, ca să nu-i scape niciun zgomot de vehicul din apropiere, şi făcându-şi griji cu gândul la ceilalţi şi la ceea ce li s-ar fi putut întâmpla la Abstergo. Începea să-i fie foame şi se gândea, cu îngrijorare justificată, ce le rămânea de făcut lui şi lui Owen.

Pe la amiază, dintre copaci apăru un străin, luându-i prin surprindere. Avea capul ras, tenul închis la culoare şi purta ochelari de soare, pantaloni negri care te duceau cu gândul la o uniformă militară de instrucţie şi o haină de piele cu glugă peste un tricou alb.

— Ce faceţi, băieţi? întrebă necunoscutul.

Javier aruncă o privire spre motocicletă.

— Ar trebui s-alergăm la ea? îi şopti lui Owen.

— Tipul ăsta mi se pare cunoscut, răspunse prietenul său, părând mult mai puţin îngrijorat

decât el.

Străinul îşi săltă ochelarii pe creştet şi continuă să se apropie de ei agale.

— Mă numesc Griffin, spuse cu voce profundă şi tărăgănată, ca atunci când o înregistrare e redată cu viteză prea mică. Şi, după cum se pare, Monroe v-a adus pe cap o grămadă de necazuri cu Templierii.

Era evident că individul ştia cine sunt ei şi ce se petrece, iar felul în care pronunţase cuvântul Templieri îl făcu pe Javier să creadă că nu se număra printre ei. Cei doi băieţi se uitară unul la altul şi, în acel moment de ezitare şi nedumerire, Griffin veni mai aproape.

— Nu vă faceţi griji, spuse. Nu sunt aici nici ca să vă capturez, nici ca să vă lichidez.

— Atunci ce vrei? întrebă Owen.

— Doar să stăm de vorbă.

— Despre ce?

Javier era gata să fugă, dar se temea că Owen n-o va face şi nu voia să-l abandoneze.

Griffin ajunse lângă vatra de pietre şi se opri, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Despre voi şi despre viitorul vostru.

— De unde te cunosc? întrebă Owen.

— Aseară te-am scăpat de un agent Templier. Am vrut şi să te-mpiedic să pleci cu Monroe, dar aţi fost mai rapizi decât mine. Griffin aruncă o privire spre motocicletă. Pe aia, dacă nu mă-nşel.

— Eşti Asasin, spuse Owen.

Griffin aprobă din cap şi se apropie de motocicletă. Pe urmă întinse mâna sub unul dintre panourile ei de comandă oblice şi smulse un pumn

de cabluri.

— Hei! strigă Javier.

— E o motocicletă a Corporaţiei Abstergo, spuse Griffin. Şi voi de fapt nu ştiţi cum funcţionează. Am scos un dispozitiv de urmărire care emite de câteva ore informaţii despre locul unde vă aflaţi. E un semnal de frecvenţă foarte înaltă şi, ca să-l capteze, cineva trebuie să se apropie destul de mult. Dar *eu* v-am găsit.

Javier n-avea de unde să ştie dacă era sau nu adevărat ceea ce spusese. Poate că mintea lui Retevei continua să-l influenţeze, poate nu era decât judecata lui sănătoasă, dar nu simţea nicidecum dorinţa să aibă de-a face cu un Asasin, însă Owen nu mai părea câtuşi de puţin neliniştit. Poate îl influenţa strămoşul lui Asasin, ca manifestare a unui soi de Efect de Sângerare.

— Ziceai că vrei să vorbeşti cu noi. Javier decise că putea să fugă fără Owen. Ce ai de spus?

Griffin se rezemă de motocicletă şi îşi încrucişă braţele.

— Abstergo a pus mâna pe cei patru prieteni ai voştri.

— Şi cu Monroe ce s-a întâmplat?

— A scăpat. N-avem idee unde s-a dus.

— Şi? întrebă Javier. Sau ai venit ca să afirmi doar lucruri evidente?

— Trebuie să aflu ce le vor spune prietenii voştri celor de la Abstergo. Trebuie să aflu de ce v-a adunat Monroe pe toţi. Presupun că aţi intrat în Animus în căutarea unei Părţi din Eden. Am dreptate?

— De ce-ai presupune aşa ceva? întrebă Javier.

— Abstergo îl caută de mult timp pe IT-ist. Ca să rişte să iasă din ascunzătoare, Monroe trebuie să fi avut nevoie de ceva despre care credea că poate schimba soarta jocului. Singurul lucru destul de important ca s-o facă era o Parte din Eden.

Owen se uită la Javier, apoi întrebă:

— Pot vorbi un minut cu prietenul meu între patru ochi?

— Bineînţeles. Dar grăbiţi-vă. Suntem presaţi de timp.

Griffin îşi puse din nou ochelarii de soare şi se îndepărtă destul de mult pentru ca Javier să nu creadă că-i poate auzi, dar destul de puţin ca să fie clar că nu voia să-i scape din ochi.

— Cred c-ar trebui să-i spunem, zise Owen.

— Eşti nebun?

— Poate are posibilitatea să ne-ajute să-l găsim pe Monroe şi să-i eliberăm pe ceilalţi.

— Sau poate minte şi ne foloseşte ca s-ajungă la Partea din Eden.

— Dar eu am fost în amintirile unui Asasin.

— Şi ce dacă? obiectă Javier. Asta nu te face pe tine un Asasin. Sau ai uitat deja ce ne-a spus Monroe?

— Nu e vorba de aşa ceva. Nu sunt derutat. Am încredere în ei.

— În toţi? Fără dubii?

— Am încredere în Crez, spuse Owen.

Javier se holbă la el. Avea confirmarea. Era cu siguranţă un Efect de Sângerare, pentru că acel Owen pe care-l cunoştea nu s-ar fi încrezut orbeşte într-un tip care-şi făcea apariţia întrebându-i ce ştiu despre o armă puternică, una care putea să

câştige războaie şi să-i transforme pe generali în preşedinţi. Timpul petrecut în Animus îl schimbase pe Owen. Dar, dacă se hotăra să treacă de partea lui Griffin, Javier nu putea face nimic să-l împiedice.

— Ei bine, care e planul *tău?* întrebă Owen. Rămânem aici, pe dealuri, pentru totdeauna?

Javier alungă o muscă ce-i bâzâia prin faţa ochilor.

— Nu contează.

— Nu contează? Asta ce vrea să-nsemne?

— Înseamnă… fă ce ai de gând să faci.

Owen rămase neclintit câteva clipe, apoi dădu din cap o singură dată, cu hotărâre.

— O să-i spun. Dacă se-ntoarce împotriva noastră, rezolv eu.

Pe urmă îl strigă pe Griffin.

— Da, am intrat în Animus în căutarea unei Părţi din Eden, spuse după ce Asasinul se întoarse agale lângă ei.

Javier clătină din cap şi se retrase un pas. Nu voia să fie părtaş la aşa ceva.

— Unde? întrebă Griffin.

— În New York, răspunse Owen. În 1863.

— Ce Parte din Eden?

— Un pumnal, spuse Owen. De la Clubul Aztec. Dar Cortés l-a adus în Mexic din Spania.

— Cortés? Atitudinea lui Griffin se schimbă, asprindu-se. Ştiţi de unde îl avea?

— I-l dăduse regele, zise Owen. Dar cred că regele îl avea de la Papă.

— Animusul v-a arătat unde e acum Partea din Eden?

— Poate, răspunse Owen. Credem că s-ar

putea afla undeva, în apropierea casei în care a murit Ulysses Grant. Ultima oară a fost în posesia lui.

— Mulţumesc. E exact ceea ce-mi trebuia.

Javier se întrebă ce însemna asta pentru el şi Owen.

— Şi acum ce urmează? spuse.

— Acum? Griffin se aşeză pe buştean. Acum trebuie să veniţi cu mine.

Capitolul 22

Tommy Greyling s-ar fi luptat cu agenţii Abstergo care pătrunseseră în depozit de pe acoperiş, şi ar fi făcut-o fără milă. Când o înşfăcaseră pe Natalya, ar fi rupt mâna care o atinsese. Dar Sean nu putea decât să stea în scaunul lui cu rotile şi să privească în timp ce doi agenţi ajunşi în spatele lui îl imobilizau. Încercă să sară din scaun, deşi asta ar fi însemnat să se târască. Dar ei îl ţintuiră de spătar.

Era neputincios.

David încercă să fugă, dar traseră în el cu un taser şi, în clipa aceea, Grace îşi ieşi din minţi. Alergă ţipând la agentul care trăsese şi începu să lovească în el cu pumnii, însă alţi doi o prinseră şi o imobilizară.

Autobuzul lui Monroe intră prin uşa depozitului, distrugând-o, şi dispăru în viteză, urmat de Owen şi de Javier, ambii pe motocicleta IT-istului. Sean nu-i învinuia fiindcă fugiseră, dar asta îl înfurie, ca şi cum cei trei i-ar fi abandonat acolo. Două maşini negre se opriră în faţa uşii depozitului şi, după ce

mai mulţi agenţi se îngrămădiră în ele, porniră în urmărirea lui Owen şi a lui Javier. Pe urmă o dubă mare blindată, de culoare albă, intră chiar în depozit şi agenţii deschiseră uşile din spate. Mai întâi îi urcară pe Natalya, Grace şi David.

— Unde ne duceţi? întrebă Sean în timp ce-i împingeau scaunul într-acolo.

Agenţii nu răspunseră. Purtau costume de luptă antiglonţ şi cagule, aşa că nu le putea vedea feţele.

Câţiva îl săltară cu tot cu scaun şi se legănă, neputincios, când îl urcară în dubă, alături de ceilalţi. În interior mirosea a ulei de motor şi a vinilin. Agenţii îi legară pe Natalya, Grace şi David de o banchetă aflată pe una dintre laturile vehiculului, iar pe Sean îl împinseră în partea opusă şi-i legară scaunul de peretele lateral.

— Unde ne duceţi? întrebă din nou Sean.

Agenţii îl ignorară şi coborâră, apoi închiseră uşile duble şi le încuiară, lăsându-i pe cei patru captivi într-o celulă plină cu lumină artificială galbenă.

— Monroe e de vină, spuse Grace uitându-se la fratele ei.

Băiatul părea năucit, cu ochi goi şi sticloşi, încă suportând efectele neplăcute ale electroşocului.

— David e OK? întrebă Sean.

— Agentul a zis c-o să fie, răspunse Grace. A zis că e nevoie de o oră ca să dispară efectul.

— Dacă dăm vina pe Monroe, nu ne ajută prea mult, spuse Natalya. Nu-i aşa?

— Puţin îmi pasă! strigă Grace. N-am fi aici dacă n-ar fi fost el!

Motorul dubei tuşi şi hurui şi se puseră în mişcare cu o smucitură care-i înclină pe ceilalţi trei pe-o parte, la unison. Compartimentul în care se aflau n-avea ferestre, aşa că nu ştiau încotro se îndreptau.

— Nu le putem spune nimic, atrase Sean atenţia celorlalţi.

— Ce vrei să zici? întrebă Grace.

— Ştiu că eram în căutarea unei Părţi din Eden, răspunse el. Nu le putem spune unde se află.

— N-ai decât să păstrezi pentru tine ce vrei, ripostă Grace. Aici suntem pe cont propriu. Monroe a fugit, la fel Owen şi Javier. Principala mea prioritate e s-ajung acasă cu bine, împreună cu fratele meu, şi o să spun orice e necesar ca să se-ntâmple asta. Puţin îmi pasă dacă strămoaşa mea îi ura sau nu pe Templieri.

— După ceea ce ai văzut în simulare? întrebă Natalya.

— Mai ales după ceea ce-am văzut în simulare. Fratele meu n-ar fi trebuit să treacă prin aşa ceva, şi asta a fost tot din vina lui Monroe.

Îşi cuprinse fratele cu braţul, dar David tot nu scoase niciun cuvânt; cu gura încă uşor întredeschisă şi buza de jos atârnându-i moale, îşi ridică doar privirea spre sora lui în timp ce vorbea.

Sean înţelese că n-are rost să continue discuţia în contradictoriu, aşa că se hotărî să abandoneze subiectul până ce ajungeau la destinaţie. Când aduna mai multe informaţii despre ceea ce se petrecea de fapt, poate că avea să-şi dea mai bine seama ce e de făcut.

Călătoria dură o vreme; smuciţi într-o parte şi

în alta şi zgâlţâiţi, ascultară scrâşnetele cauciucurilor şi Sean pierdu noţiunea timpului. Avu impresia că trecuse o oră sau mai mult când duba păru să încetinească. Dar nu se opri, ceea ce însemna că probabil ieşiseră de pe autostradă. Şi se părea că urcau o pantă, fiindcă simţi gravitaţia trăgând uşor de scaunul lui.

David îşi reveni pe drum şi, când se opriră în sfârşit, era vioi şi din nou el însuşi. Motorul amuţi şi vehiculul încremeni.

Pe urmă cineva descuie uşile din spate, iar Sean şi ceilalţi se întoarseră către ele când se deschiseră scârţâind. Agenţii în echipament de luptă dispăruseră. În schimb, jos, dincolo de uşi, stătea o femeie în halat alb, cu un clipboard în mână. O flancau doi bărbaţi masivi, în uniforme cenuşii, cu un aer marţial, care te ducea cel puţin cu gândul la un serviciu de pază şi securitate, şi cu emblema Corporaţiei Abstergo, de un argintiu reflectorizant, pe piept şi în partea de sus a braţelor. Aveau prinse de haine ecusoane cu numele, bărbaţii de buzunarele de la piept şi femeia de reverul halatului.

Judecând după postură, femeia părea atletică, avea părul castaniu tuns foarte scurt şi dinţii din faţă proeminenţi, lucru observabil când zâmbea.

— Doamnelor şi domnilor, spuse ea cu un uşor şi rafinat accent franţuzesc, îmi pare foarte rău pentru toate neplăcerile pe care vi le-am provocat. Îşi atinse pieptul. Sunt doctorul Victoria Bibeau. Fac parte din Departamentul de Cercetare şi Achiziţionare a Descendenţei din Corporaţia Abstergo şi vreau să vă urez bun venit…

— Bun venit? o întrerupse Sean. Chiar aţi spus *bun venit?* Serios?

Strălucirea zâmbetului ei pierdu câţiva waţi.

— Exact asta am spus. Date fiind circumstanţele, îmi dau seama cât de straniu sună. Dar, dacă ne îngăduiţi să vă explicăm, cred că veţi înţelege că am procedat astfel având în vedere doar siguranţa voastră.

— Aţi tras în fratele meu cu un taser! protestă Grace. Câtă siguranţă oferă asta?

— Nu îndeajuns de multă, crede-mă.

Victoria se întoarse către bărbaţii de lângă ea şi dădu din cap către fiecare, după care cei doi urcară în dubă.

— N-ar fi trebuit să se întâmple. Îmi cer scuze. Vreau să vă invit pe toţi în sediul nostru. O să ne convingem că toată lumea e nevătămată şi apoi o să vă trimitem acasă, OK?

Gardienii îi dezlegară pe ceilalţi trei şi îi conduseră afară. Pe urmă îl săltară pe Sean cu tot cu scaun şi îl coborâră din vehicul.

El se uită în jur şi descoperi că duba fusese parcată în mijlocul unei alei circulare late, asfaltate de curând şi înconjurate de pini înalţi, dinspre care adierea vântului aducea o aromă asemănătoare cu a citricelor. Printre copaci se zăreau câteva clădiri ample, cu multe etaje, construite aproape în întregime din sticlă şi conectate prin pasarele închise, tot din sticlă şi plasate la înălţime. Intrarea uneia dintre clădiri se afla, faţă de ei, în celălalt capăt al aleii, iar drumul pe care veniseră şerpuia, pierzându-se în pădure.

Sean nu ştiuse unde să se aştepte s-ajungă

după ce fusese răpit de Abstergo. Poate într-un fel de închisoare sau de fortăreaţă. Dar locul acela era exact contrariul.

— Vă rog să mă urmaţi, spuse Victoria, apoi se îndreptă spre clădire mergând încet, cu spatele, şi zâmbindu-le fără întrerupere.

Gardienii implacabili nu schiţară nici cel mai mic gest ameninţător, dar simpla lor prezenţă era de-ajuns ca să pună grupul în mişcare. Natalya, Grace şi David o urmară pe Victoria, cu Sean în spatele lor; îşi manevra scaunul, avându-i pe gardieni în dreptul umerilor.

Ajunseră la intrare, unde Victoria îşi folosi ecusonul ca să deschidă uşile. Se despărţiră glisând fără niciun zgomot şi aproape fără să fie văzute, atât de transparentă era sticla, în interior, trecură printr-un alt set de uşi ca să pătrundă într-un hol unde emblema Abstergo trona, mată, pe un panou de sticlă imens, din spatele biroului de la recepţie. Bărbatul aşezat acolo, cu căşti cu microfon şi cravată subţire, dădu din cap către Victoria când ea, Sean şi ceilalţi trecură prin dreptul lui.

Ajunseră dincolo de panou şi clădirea li se deschise în faţă, înaltă şi vastă, cu trei etaje sub un plafon care părea retractabil. Fiecare etaj şerpuia în jurul unui hol principal, deschis şi transparent, cu pereţii exteriori de asemenea din sticlă, astfel că pădurea era vizibilă în toate direcţiile. Angajaţii companiei mergeau încoace şi încolo şi urcau şi coborau pe scările rulante, unii cu nonşalanţă, iar alţii părând să se grăbească, exact aşa cum se aştepta Sean să se desfăşoare lucrurile în orice

corporaţie.

— Numim această construcţie Cuibul Vulturului, spuse Victoria. Din motive evidente. Clădirea asta e una dintre cele cinci care alcătuiesc complexul. Poate o să facem un tur după ce punem totul la punct.

Era din nou ceva la care Sean nu se aşteptase şi se simţi dezarmat. Dacă Abstergo îi răpise într-adevăr, atunci era cea mai încântătoare răpire de care auzise vreodată.

Victoria îi conduse de cealaltă parte a holului, într-un colţ îndepărtat, unde îi invită într-un bar cu scaune şi măsuţe moderne, cu laturi oblice, toate reci la atingere şi cu muchii ascuţite.

— Vă rog, spuse ea, serviţi-vă cu mâncare şi cu băuturi de pe tejghea.

Sean se uită în direcţia arătată şi văzu o abundenţă de fructe, produse de patiserie, cafea şi un minibar cu apă, sucuri, apă gazoasă şi acea apă iritantă, uşor aromată, care, după părerea lui, în esenţă nu era altceva decât tot apă.

Îşi duse scaunul într-acolo şi luă un covrig şi o apă gazoasă. Grace alese o banană şi îşi umplu o cană cu cafea, pe când David preferă o brioşă cu afine şi o apă iritantă. Natalya nu se apropie de bar.

— Sigur nu vrei nimic? o întrebă Victoria.

— Da, sigur, răspunse Natalya. Mai exact, ce fel de doctor sunteţi?

— Sunt psihiatru, spuse Victoria.

— Doctor de nebuni?

Sean n-ar fi putut spune ce impresie îi făcea asta.

— Da, spuse Victoria zâmbind. Dar rolul meu aici e mult mai extins de-atât. Să ne aşezăm.

Îşi alese un scaun în capul unui aranjament de măsuţe şi ceilalţi se aşezară cu faţa către ea, iar Sean veni, în scaunul său, alături de grup.

— Pentru început, zise Victoria, daţi-mi voie să mă scuz din nou pentru modul în care s-a desfăşurat operaţiunea. David, eşti OK? Cum te simţi?

Băiatul tocmai îşi umpluse gura cu o bucată enormă de brioşă, aşa că îi răspunse cu un semn că este în regulă şi cu un zâmbet de veveriţă fălcoasă.

— Bun, spuse Victoria. E o uşurare. Acum. Îşi coborî privirea către clipboard. Îi avem aici pe Grace, David, Natalya şi Sean, corect?

Încuviinţară toţi din cap, continuând să mănânce.

— Atunci lipsesc Owen şi Javier? întrebă Victoria.

Dădură din nou din cap.

— Aveţi idee unde s-ar fi putut duce?

Sean îşi înghiţi bucăţica de covrig.

— Nu. Câtuşi de puţin. De fapt, nu ne cunoaştem chiar atât de bine. Aseară ne-am întâlnit pentru prima dată.

— Înţeleg, spuse ea. Dar Monroe? Ştiţi unde ar putea fi?

Sean clătină din cap, deşi era foarte sigur că Monroe se dusese să caute Partea din Eden. Observă că Grace şi David se uitau unul la altul, fiind poate pe punctul să spună ceva, şi îşi dori să păstreze amândoi tăcerea. Deocamdată îi dădură

ascultare.

— Ei, să sperăm că-i vom găsi pe toţi cât de curând, continuă Victoria. Acum o să vă spun care e situaţia, aşa cum o cunoaştem noi, şi să sperăm că, dacă puteţi, o să completaţi ceea ce ne scapă, bine? Pentru început, ştim că Monroe v-a adunat pe toţi ca să folosească un Animus furat, cu funcţii modificate. Ştim că aţi venit în contact cu un obiect. Cu o Parte din Eden. Înţelegeţi ce este?

Sean încercă să-şi păstreze faţa lipsită de expresie, dar probabil că nu-i reuşi.

— Văd, judecând după privirile voastre, că ştiţi exact despre ce vorbesc. Victoria se uită din nou pe clipboard. Aţi intrat în Animus în căutarea unei Părţi din Eden. Aţi găsit-o?

Nimeni nu-i răspunse.

Femeia aşteptă câteva clipe, apoi oftă şi lăsă clipboardul jos, lângă scaunul ei.

— Ştie vreunul dintre voi că Monroe a lucrat pentru Abstergo? îi întrebă.

Sean nu ştiuse, dar vestea nu-l surprinse. Trebuia să fie vorba de ceva de genul acesta, altminteri Monroe n-ar fi putut avea un Animus.

— Nu este cine credeţi voi că este, continuă Victoria. A fost un cercetător la nivel foarte înalt, până când în viaţa lui a intervenit o tragedie. Pe urmă a devenit bizar. A început să facă raţionamente greşite. Eu am încercat să-l sprijin, să-l ajut să treacă prin asta – toţi am încercat –, dar, în final, a furat câteva bunuri foarte valoroase ale corporaţiei şi a plecat.

— Vorbiţi despre Animus? întrebă Grace punând coaja de banană pe o măsuţă.

— Printre altele, răspunse Victoria. Îl căutăm pentru că echipamentul furat poate fi extrem de periculos dacă nu e folosit corect.

— Ce-ar fi să anunţaţi poliţia? spuse David.

— Colaborăm cu forţele de poliţie locale, răspunse Victoria. Dar, legal, avem o oarecare libertate în ceea ce priveşte folosirea forţelor noastre de securitate.

— E legal să trageţi în oameni cu tasere? întrebă Grace.

— Echipa noastră n-avea de unde să ştie ce-o să găsească în depozitul ăla. Am primit un semnal care ne-a anunţat că Animusul e folosit. N-am ştiut nici cine sunt utilizatorii, nici legătura lor cu Monroe. De aceea oamenii noştri au avut asupra lor arme neletale. Planul era, pur şi simplu, să aducem aici pe toată lumea. În timp ce aţi fost transportaţi, am cercetat depozitul lui Monroe şi am înţeles mai bine natura situaţiei.

— Şi o înţelegem din ce în ce mai bine, spuse un bărbat în costum de culoarea ardeziei, intrând în încăpere. Era foarte înalt, cu părul de un blond palid pieptănat pe spate şi cu ochii verde intens, de culoarea muşchiului. Scuze pentru întrerupere, adăugă.

— Nicio problemă, domnule. Victoria se ridică de pe scaun. Vă rog, staţi cu noi.

Bărbatul înalt se apropie şi se aşează pe un scaun de lângă Victoria, cu mişcări agile, fluide şi eficiente.

— Mă numesc Isaiah, spuse, şi conduc Cuibul Vulturului. Am analizat informaţiile deţinute de Monroe şi cred că putem renunţa la nişte secrete a

căror păstrare nu este necesară. Existenţa Asasinilor şi a Templierilor vă e cunoscută. Ştiţi că Abstergo se află sub controlul Templierilor şi până acum probabil aţi dedus deja că eu sunt un astfel de agent. Aveţi dreptate. Sunt. La fel şi doctorul Bibeau, aici de faţă.

Victoria dădu din cap şi zâmbi.

Chiar dacă găsiseră informaţiile lui Monroe, apariţia lui Isaiah şi modul în care îşi recunoscuse apartenenţa la Ordinul Templierilor îl surprinseră pe Sean într-o oarecare măsură. Nu la aşa ceva se aştepta din partea unei organizaţii secrete, aflate în spatele unei conspiraţii mondiale.

— Templierii arată cu totul altfel decât odinioară, continuă Isaiah. Corporaţiile au luat locul regatelor, iar directorii generali au luat locul politicienilor. Organizaţia noastră se adaptează şi devine ceea ce este necesar pentru o eficienţă maximă. Suntem de părere că ţinerea pasului cu evoluţia tehnologiei promite progrese măreţe ale rasei umane, iar aici intervine Abstergo. În ciuda convingerilor către care s-ar putea să vă fi condus Monroe, nu avem nimic sinistru.

— Spuneţi-i asta lui „Boss” Tweed, zise David.

— Bine ţintit. Isaiah chicoti, acel gen de râs lejer pe care mama lui Sean îl numea contagios. Da, din istoria noastră nu lipsesc personajele cu siguranţă notorii, aşa cum veţi găsi în orice grup care există de suficient de multă vreme. Dar, dacă îmi este îngăduit să vi-l prezint dintr-o altă perspectivă, ştiaţi că „Boss” Tweed şi-a folosit influenţa ca să construiască orfelinate, şcoli şi spitale? Sub controlul lui, oraşul New York a

cheltuit în trei ani, pentru fapte de caritate, mai mult decât în precedenţii cincisprezece. A contribuit la fondarea Bibliotecii Publice şi a obţinut un teren pentru Muzeul Metropolitan de Artă. Ştiaţi că el a pavat calea către construcţia Podului Brooklyn?

Nimeni nu răspunse, dar Sean nu ştiuse nimic din toate acestea şi tăcerea celorlalţi îl făcu să creadă că nici ei nu auziseră despre aşa ceva.

— Acum e mai greu să-l respingeţi pe Tweed, nu? spuse Isaiah. Ca om, a făcut greşeli cumplite, de neiertat. Dar, ca Templier, i-a dăruit oraşului său cultură şi progrese de netăgăduit. Şi cine poate şti ce ar mai fi realizat dacă Asasina Eliza nu ar fi obţinut destituirea lui, acuzându-l de corupţie?

În timp ce Isaiah vorbea, lui Sean i se părea tot mai greu să împace imaginea Templierilor prezentată de Monroe cu ceea ce trăise el însuşi.

— Ne puteţi judeca după cele mai urâte exemple, adăugă Isaiah. Sau vă puteţi gândi la sutele sau chiar la miile de Templieri de care n-aţi auzit niciodată, dar care şi-au dedicat oricum vieţile pentru a face din lumea noastră un loc mai bun. Ochii lui verzi se îndreptară pe rând către toţi şi, când ajunseră la Sean, privirea lui păru să prindă cu blândeţe rădăcini. Monroe v-a explicat tuturor cât de importanţi sunteţi?

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Sean.

— Am studiat analiza ADN-ului pe care v-a făcut-o tuturor. E ceva extraordinar. Cred că, împreună, voi şase reprezentaţi ceea ce numim noi un Eveniment Ascendent. Conform teoriei mele, fenomenul a fost consemnat doar de câteva ori în

întreaga noastră istorie scrisă, şi nu este clar înţeles, fiind guvernat de forţe genetice simpatetice pe care încă le descifrăm. De fapt, la asta lucra Monroe aici, la Abstergo, cu Animusul lui modificat. Studia aceste Evenimente Ascendente, căutând următoarea apariţie. Aici intraţi voi în peisaj. În uniunea voastră există confluenţă, convergenţă şi sinergie. Individual sau colectiv, potenţialul vostru depăşeşte posibilităţile noastre de cuantificare. Îl găsesc uluitor.

Sean se gândi la imaginea locurilor în care ADN-urile lor se aliniau. La Concordanţa Amintirilor lor.

— Vorbiţi despre Partea din Eden?

— Despre Părţile din Eden, preciză Isaiah. Sunt mai multe.

David îşi împinse ochelarii în sus.

— Nu înţeleg.

Isaiah se întoarse spre Victoria.

— Ăsta e domeniul de specializare al doctorului Bibeau. O las pe ea să vă explice.

Victoria încuviinţă din cap şi îşi drese glasul.

— Cercetările mele m-au făcut să cred că Partea din Eden în căutarea căreia aţi mers e una din trei, asemănătoare între ele. Au făcut iniţial parte dintr-un întreg, Tridentul din Eden. Fiecare pumnal este, de fapt, unul dintre cele trei vârfuri ale tridentului şi fiecare are o altă putere, un alt efect asupra celor expuşi influenţei lor. După cum spune legenda, un vârf insuflă încredere, unul teamă şi unul devotament. Mă urmăriţi?

Cei patru dădură din cap.

— Bun, spuse Victoria. Aţi auzit de Alexandru

cel Mare, da? Ei bine, el s-a aflat în posesia unui Toiag din Eden, un simbol al domniei sale când se aşeza pe tron. Însă pe câmpul de luptă avea nevoie de o armă.

— De Tridentul din Eden? întrebă Grace.

— Exact, confirmă Victoria. Armatele lui erau de neînfrânt. Cu Tridentul în luptă şi cu Toiagul când guverna, Alexandru a creat un imperiu fără egal şi a fost probabil cel mai puternic conducător pe care lumea l-a văzut vreodată.

— Entuziasmant, nu-i aşa? spuse Isaiah.

În privinţa asta, Sean îi dădea dreptate, dar mai observă şi cu câtă pasiune şi însufleţire continuă Victoria.

— Cred că, după moartea lui Alexandru, Tridentul a fost rupt în trei şi împărţit între dinastiile care i-au urmat. Un vârf a ajuns la unul dintre generalii lui, Seleucus, creatorul Imperiului Seleucid, care se întindea în Orient şi cuprindea părţi din Asia. Un altul a ajuns la generalul Ptolemeu, care şi-a creat un regat în Egipt. Al treilea a ajuns la poporul lui Alexandru, la macedoneni. Vârful macedonenilor şi cel al lui Ptolemeu au sfârşit prin a cădea în mâinile cezarilor romani. Cel găsit de voi e unul dintre ele. Presupun că e vârful încrederii. A rămas la Roma şi a ajuns în cele din urmă la Vatican. De acolo, Papa Calixt al III-lea, un spaniol, i l-a dat lui Alfonso al V-lea, regele Aragonului, probabil ca să-l răsplătească pentru sprijinul oferit. Vârful a rămas în posesia monarhilor spanioli până când Carol al V-lea i l-a dat lui Cortés. Mă mai puteţi urmări?

— Cu greu, răspunse David.

Victoria îşi frecă palmele.

— Încă pun cap la cap informaţiile despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu celelalte două, dar credem că voi aţi găsit în New York vârful încrederii.

— Sau cel puţin ştim că strămoşii voştri au interacţionat cu el, preciză Isaiah. Însă partea incredibilă e că, după toate aparenţele, unii dintre ei au interacţionat şi cu celelalte două părţi.

— Serios? întrebă Grace.

— Foarte, răspunse Isaiah. Vă rog să înţelegeţi că puterile combinate ale Tridentului din Eden pot face dintr-un om rege şi dintr-un rege zeu, iar voi aveţi o legătură cu el. Aşa cum v-am spus, asta se numeşte Eveniment Ascendent. Vă înălţaţi toţi, ca unul, din nesecatul izvor al strămoşilor voştri. Ca şi cum descendenţa şi ADN-ul vostru s-ar fi îndreptat, de generaţii, către acest moment. De aceea avem nevoie de ajutorul vostru. E vorba de ceva pe care-l puteţi face numai şi numai voi.

— Şi cum vă aşteptaţi să vă ajutăm? întrebă Natalya, aceea fiind una dintre puţinele dăţi când vorbise după sosirea lor în Cuibul Vulturului.

Sean nu putea uita imaginea agenţilor care o înşfăcaseră în depozit şi încă se simţea chinuit de ruşine fiindcă nu fusese în stare s-o apere, aşa cum ar fi apărat-o Tommy pe Adelina.

— Doctore Bibeau, zise Isaiah, le-ai explicat care e… situaţia? Cu Monroe?

Femeia aprobă din cap.

Isaiah se uită spre peretele de sticlă şi spre pădurea de dincolo de el.

— Povestea lui Monroe e cu adevărat tragică,

spuse. Încă mai admir inteligenţa lui sclipitoare şi omul care a fost cândva. Îşi reîndreptă privirea către interiorul încăperii. Dar dacă aţi găsit unul dintre vârfurile Tridentului din Eden şi Monroe pune mâna pe el… ar putea face foarte mult rău.

— Şi care e povestea lui? întrebă Sean.

Isaiah oftă.

— Tatăl lui a fost un om groaznic. Monroe şi-a petrecut copilăria în circumstanţe de neimaginat, dintre care a reprimat o mare parte. O stare ca a lui face din el, sau din oricine altcineva, un candidat inacceptabil pentru Animus.

— De ce? întrebă Natalya.

Îi răspunse Victoria.

— Psihicul unei persoane abuzate e prea instabil, prea fracturat. Am încercat, fără succes, să-l ajut pe Monroe prin terapie, însă el voia să folosească Animusul ca să se-ntoarcă în amintirile tatălui său, să-şi exorcizeze propriii demoni.

— Dar eu am interzis aşa ceva, spuse Isaiah. În folosul siguranţei şi al sănătăţii lui mintale. De-asta a plecat din Abstergo şi a furat proiectul la care lucra.

Sean se uită la Grace şi ea răspunse privirii lui. Nu fiindcă Sean n-ar fi avut încredere în Monroe. Dar el şi Animusul lui modificat avuseseră întotdeauna ceva ciudat, şi Sean îşi dădea seama că el şi Grace aveau aceleaşi dubii. Sean mai credea că Monroe are intenţii bune, dar se întreba dacă n-ar fi trebuit să-i spună lui Isaiah ce aflaseră, aşa cum intenţionase Grace de la bun început.

— N-o faceţi, li se adresă Natalya.

— Poate n-ar trebui, i se alătură David.

Dar, de când se afla acolo, în mintea lui Sean se petrecuse o schimbare. Situaţia nu era nicidecum aşa cum le-o descrisese Monroe. Oamenii aceia nu erau malefici şi nu încercau să cucerească lumea, ceea ce i se părea evident când se uita în jur şi când îi asculta vorbind pe Isaiah şi pe Victoria. Abstergo voia să pună umărul la crearea unei omeniri mai bune cu ajutorul inovaţiilor şi al progresului. Era de apreciat faptul că Templierii păreau să creadă că el şi ceilalţi puteau juca un rol important în asta.

— Ce n-ar trebui? întrebă Isaiah.

Sean respiră adânc.

— Am găsit într-adevăr Partea din Eden. Iar Grace a văzut unde a ajuns.

Grace dădu din cap, susţinându-l.

— Am văzut, întări ea.

Apoi îi spuse lui Isaiah unde.

Capitolul 23

Owen ştia că Javier nu era de acord cu hotărârea lui de a se încrede în Griffin, dar mai ştia şi că nu avea altă opţiune. Şi, contrar presupunerilor lui Javier, conştientiza efectul prezenţei minţii lui Varius în mintea lui, poate îndemnându-l să-i acorde încredere lui Griffin mai repede decât ar fi făcut-o altminteri. Însă asta nu schimba faptul că el şi Javier aveau la dispoziţie extrem de puţine variante. Templierii îi capturaseră pe ceilalţi patru, iar Monroe dispăruse. Nu se puteau întoarce acasă. Erau, practic, fugari.

Dar mai exista un motiv, unul personal.

Agentul Abstergo din seara precedentă dăduse de înţeles că ştia ceva despre tatăl lui Owen. Iar Owen ajunsese la concluzia că singura cale de a afla mai mult era să intre în joc.

De pe buşteanul pe care stătea, Griffin îşi ridică privirea.

— Ce ziceţi?

— Vrei să venim cu tine? râse Javier. Răspunsul meu e nu, nici gând.

— Ce înţelegi prin a veni cu tine? întrebă Owen.

Griffin se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi.

— Presupun că Monroe a găsit un strămoş Asasin al unuia dintre voi. Sau un strămoş Templier? Sau poate strămoşi din ambele grupări?

Owen dădu din cap.

— Şi ce dacă? întrebă Javier.

— Asta înseamnă că aţi putea avea o însuşire numită Vedere de Vultur. Ştiţi ce-nseamnă, nu?

Owen aprobă iarăşi din cap. De data asta o făcu şi Javier.

— Bun, spuse Griffin. Atunci uitaţi-vă la mine.

— Ne uităm la tine, zise Javier.

Griffin clătină din cap şi-şi ridică mâinile goale.

— Nu, vreau să spun să vă uitaţi cu adevărat la mine. Vederea de Vultur vă poate ajuta să vă daţi seama dacă un alt om e o ameninţare pentru voi sau un prieten. Aflaţi ce sunt eu. Ce vedeţi?

Owen nu încercase să-şi folosească Vederea de Vultur de când ieşise din simulare. Dar îşi aducea aminte ce făcuse Varius când descoperise pumnalul în Clubul Aztec şi încercă să procedeze în

acelaşi mod. Îşi extinse conştienţa, deschizându-şi mintea, şi studie chipul lui Griffin, trăsăturile lui, poziţia, încordarea celor mai mici muşchi ai trupului, care nu puteau să mintă. Vederea lui de Vultur îi spuse că Griffin nu e o ameninţare. Cel puţin nu pe moment.

— Continuă, spuse.

— Probabil că în Animus chiar aţi văzut Partea din Eden.

— Am văzut-o amândoi, răspunse Owen şi, surprins, Javier se înfurie.

— Atunci sunteţi cei mai potriviţi oameni pentru căutarea ei, zise Griffin. Eu n-am văzut-o niciodată. Voi ştiţi realmente ce căutaţi şi s-ar putea să aveţi şi simţurile necesare pentru a o găsi. Prin urmare, am nevoie de ajutorul vostru.

— De ce te-am ajuta? întrebă Javier. Nu sunt sigur că obiectul ăla ar trebui s-ajungă în posesia cuiva, nici măcar în a lui Monroe. Dar el e probabil la jumătatea drumului într-acolo.

— Înţeleg, ripostă Griffin. Cine ştie ce v-o fi spus Monroe despre Frăţie. Dar ascultaţi-mă un minut. Întinse o palmă şi cu cealaltă mână îşi atinse degetele rând pe rând. Alexandru cel Mare. Iulius Cezar. Attila Hunul. Ginghis-Han. Ţarii Rusiei. Ştiţi ce-au avut în comun?

Javier îşi dădu ochii peste cap.

— Părţi din Eden?

— Exact. Ori de câte ori apare una, cineva o foloseşte ca să pună mâna pe putere, iar liberul-arbitru al populaţiei are de suferit. E inevitabil. Din acest motiv nu vreau s-o folosesc. Vreau să-mpiedic pe oricine altcineva s-o facă. De unde ştiţi

că Monroe n-o să se schimbe, că n-o să devină dictator?

— N-o să devină, zise Owen.

— Cum poţi fi atât de sigur?

Owen nu era sigur. De fapt, chiar avea dubii în privinţa lui Monroe. Dar voia să se încreadă în el, exact aşa cum dorea să se încreadă în Griffin. Ceva îi crea senzaţia că are nevoie de amândoi.

— Ştii ceva despre tatăl meu? întrebă.

— Tatăl tău? Javier făcu un pas spre Owen şi-l trase de braţ. Ce tot spui?

— Ştiu numai câte ceva despre ceea ce s-a întâmplat cu tatăl tău, răspunse Griffin.

— Deci n-a fost Asasin?

— Nu.

— Dar agentul Abstergo pe care l-ai doborât spunea…

— Tatăl tău a fost implicat. N-am idee cum. Dar te pot ajuta să găseşti răspunsuri la aceste întrebări.

— Cum? Monroe mi-a spus că ADN-ul meu nu e de folos. Am nevoie de ADN-ul tatei, de după arestarea lui.

— Eu pot merge în locuri în care Monroe nu are posibilitatea să ajungă. Poliţia ar putea avea la dosar ADN-ul tatălui tău. Din închisoare. Încă ar mai putea avea o mostră păstrată alături de alte dovezi. Ajută-mă să găsesc ce vreau şi eu te-ajut să găseşti răspunsurile pe care le cauţi.

Acesta era motivul pentru care se dusese de fapt la Monroe şi constatase că a ajuns într-o fundătură. Însă Griffin îi oferea o şansă de a descoperi, în final, adevărul. Lui nici măcar nu-i

trecea prin gând să aleagă altceva.

— Sunt omul tău, spuse.

— Owen, zise Javier. Nu…

— Sunt omul lui, repetă Owen, cu mai multă forţă.

Acum, când ştia prin ce trecuse Javier, se simţea vinovat fiindcă nu-i fusese alături. Dar asta nu schimba cu nimic misiunea personală pe care şi-o asumase.

— Nu e duşmanul nostru. Vino cu noi.

— Şi cum rămâne cu mama, omule?

— E simplu, îi răspunse Griffin. O suni şi-i spui că eşti bine, că simţi doar nevoia să pleci o vreme de-acasă. Probabil c-o să telefoneze la poliţie, să anunţe că ai fugit, dar asta nu e o problemă. Îi evităm pe poliţişti.

— Oricum, nu ne putem întoarce acasă, zise Owen. Fie mergem cu Griffin, fie rămânem aici. O să-şi facă griji în ambele cazuri.

Javier se uită împrejur şi izgoni din nou musca aceea enervantă.

— Nu-mi place povestea asta.

— Ştiu, spuse Owen. Dar nici măcar nu trebuie să ai încredere în Griffin sau în Monroe. Îţi cer să ai încredere în mine. Pentru aşa ceva n-ai nevoie de Vedere de Vultur. Ne implicăm amândoi.

Javier îşi puse mâinile pe şolduri şi studie ţărâna un minut întreg. Pe urmă îşi ridică privirea.

— OK. Am încredere în tine. S-o facem.

— OK, zise Owen.

— Bun, interveni Griffin. Am pierdut deja prea mult timp. Urcaţi-vă amândoi pe motocicletă şi veniţi să ne-ntâlnim la capătul drumului de la baza

dealului.

— Ce? întrebă Owen.

Dar Griffin se îndepărta deja, alergând printre copaci, şi peste câteva secunde dispăru din vedere.

— Ei, asta e calea către un început măreţ, comentă Javier.

Owen se îndreptă cu paşi mari spre motocicletă.

— Haide.

Se urcă în şa şi Javier se instală în spatele lui. Motorul porni cu un tremur uşor, ca bătaia de aripi a unui cărăbuş imens. Îşi puseră căştile, Owen acceleră şi, cu un vârtej de praf în urma lor, reintrară pe pământul bătătorit al drumului pe care urcaseră cu câteva ore mai devreme.

Când ajunseră la poalele dealurilor găsiră, în locul de unde începea drumul asfaltat, un vehicul în aşteptare, o berlină albă care nu atrăgea cu nimic atenţia asupra ei.

Geamul şoferului se lăsă în jos şi Griffin se aplecă în afară.

— Urmaţi-mă.

Automobilul demară brusc, mai repede decât s-ar fi aşteptat Owen, şi el acceleră motocicleta. Trecură în goană pe drumuri de ţară, pe lângă livezi şi crânguri, cu umbrele frunzelor şi razele de soare strecurate printre ele dansând pe vizorul căştii lui Owen într-o orgă de lumini. Pe urmă intrară pe autostradă şi Griffin îi conduse înapoi în oraş, pentru a intra pe poarta unui complex de magazii. Încetinind de-a lungul unui şir de astfel de construcţii, Owen se întrebă ce căutau acolo şi

Griffin îşi opri într-un final maşina.

Asasinul coborî şi se îndreptă spre unul dintre depozite. Se uită într-o parte şi în alta, apoi descuie uşa rulantă şi o ridică. După ce îşi parcă berlina înăuntru, ieşi şi-i făcu semn lui Owen să aducă motocicleta în acelaşi loc.

— Vorbeşte serios? întrebă Javier.

Şi Owen avea îndoieli, dar intră cu motocicleta înăuntru şi o opri în spatele maşinii. Griffin aşteptă să iasă cei doi băieţi, apoi trase uşa în jos.

— Ne ascundem rămânând vizibili? întrebă Javier.

Griffin se aplecă şi încuie uşa.

— Ai putea spune asta. Haideţi, intrăm aici.

Se duse la uşa magaziei de alături şi o deschise. Înăuntru, pereţii erau căptuşiţi cu rafturi pe care stăteau, suprapuse, lăzi de metal şi de plastic. În mijloc, pe masa de lucru de sub un bec fără abajur, erau împrăştiate unelte, lame şi câteva mănuşi care îi aduceau lui Owen aminte de cea purtată de Varius. Într-un colţ din partea opusă se vedeau un computer şi un pat de campanie cu un sac de dormit de-a curmezişul său.

— Intră, îi spuse Griffin. Trage de cablul de deasupra bancului ca s-aprinzi lumina.

Owen se supuse, cu Javier chiar în spatele lui, apoi intră şi Griffin, care închise uşa. În magazie se făcu întuneric, cu excepţia luminii piezişe produse de becul care atârna foarte jos.

— Probabil nu e ceea ce vă aşteptaţi să vedeţi, nu-i aşa? spuse Griffin proptindu-şi palmele pe masa de lucru.

— Nu tocmai, recunoscu Owen.

— Acum şaisprezece ani, le povesti Griffin, în Frăţie s-a infiltrat un agent Templier în adormire. Ne-a aflat secretele. Amplasamentul tuturor ascunzătorilor şi al locurilor de antrenament. Pe urmă l-a ucis pe Mentor, conducătorul nostru, şi s-a-ntors la maeştrii lui Templieri. Numim ceea ce a urmat Marea Epurare. Templierii au început o campanie de exterminare, folosindu-se de tot ce aflase trădătorul. Ne-au măcelărit nu doar pe noi, Asasinii, ci şi familiile noastre. Copii, soţii, soţi. Frăţia a fost aproape nimicită. De atunci, a trebuit să schimbăm tactica şi să ne adaptăm ca să supravieţuim. Nu mai avem sedii permanente. Acum rămânem mobili, agili şi invizibili. Numărul nostru a crescut iarăşi, dar e încă departe de ceea ce a fost.

— Dumnezeule, şopti Owen.

— Templierii vor ca Abstergo să i se înfăţişeze lumii ca o corporaţie binevoitoare. Dar sunt la fel de nemiloşi ca întotdeauna, dacă nu chiar mai mult. Ăştia sunt oamenii în mâinile cărora se află prietenii voştri.

— Ce facem? întrebă Javier.

— Mai întâi, răspunse Griffin, îmi spuneţi unde găsim Partea din Eden şi mergem s-o recuperăm. Pe urmă putem vorbi despre o operaţiune de salvare.

— Credem că este în apropierea cabanei în care a murit Ulysses Grant.

— Corect, spuse Griffin. Da, are sens. Acum, băieţi, să vă echipez.

Se îndreptă spre unul dintre rafturi şi aduse pe masă o ladă neagră. Îi deschise încuietorile şi săltă

capacul. Înăuntru erau mai multe casete mai mici, pe care le scoase şi le înşiră alături.

— În cufărul de lângă pat sunt haine. Luaţi-vă câte o uniformă.

Owen şi Javier se duseră să vadă despre ce era vorba şi găsiră haine similare cu cele purtate de Griffin. Uniformă militară pentru instrucţie, cizme, hanorac, jachetă neagră din piele şi pânză groasă. Băieţii găsiră echipamente pe măsura lor şi se schimbară. Când se întoarseră lângă Griffin, toate casetele erau deschise.

— Umpleţi-vă buzunarele, spuse Asasinul. Mai întâi, grenade. Le arătă nişte sfere de metal cam de dimensiunile unei mingi de golf. Fumigene, luminoase, pentru distragerea atenţiei şi pentru acoperire, şi soporifice pentru cazul în care sunteţi nevoiţi să provocaţi cuiva, pentru o vreme, o stare de inconştienţă. Iar cele de aici sunt EMP. Emit o pulsaţie magnetică localizată. Agenţii Templieri au o grămadă de contramăsuri computerizate şi grenadele astea le dezactivează şi le prăjesc.

Îi încărca pe cei doi băieţi cu mai multe bucăţi din fiecare, iar ei şi le puseră în buzunarele pantalonilor şi ale jachetelor.

— Acum armele. Griffin puse pe masa de lucru următorul set de casete. N-o să vă oblig să luaţi una sau alta. Alegeţi-le pe cele cu care vă simţiţi în largul vostru, dar numai dacă ştiţi să le folosiţi.

Într-o altă casetă se găsea un set de cuţite de aruncat şi Owen simţi cum i se extinde în minte una dintre acele bule despre care îi vorbise Monroe, un Efect de Sângerare de la Varius. Avea senzaţia că ştie cum să le folosească, dar fără să

fie sigur că e adevărat. Le luă totuşi, împreună cu alte două cuţite. Şi Javier luă câteva, plus un pistol-arbaletă.

— Trage cu săgeţi? întrebă.

— Da, răspunse Griffin. Ar trebui să fie încărcat.

— Primim câte una din astea? întrebă Owen arătând spre mănuşile cu lamă ascunsă.

Griffin se întinse şi ridică una, apoi o răsuci în mâini. Se deosebea de cea de piele purtată de Varius. Era dintr-un soi de metal turnat, cu controale electronice şi funcţii pe care Owen nu putea decât să le bănuiască.

— Nu aţi câştigat dreptul de a purta aşa ceva. Mănuşa e atât un simbol, cât şi o armă. Într-o bună zi, dacă o să vă hotărâţi să vă alăturaţi Frăţiei şi să juraţi că veţi respecta Crezul, o să primiţi câte una. Dar, până atunci, nu sunteţi demni de ele.

— Sună foarte dur, comentă Javier.

— Dur sau nu, ripostă Griffin, aşa merg lucrurile. Eu mi-am petrecut ani privindu-mi bunicul şi tatăl cum îşi puneau mănuşile, înainte de a putea în sfârşit să port şi eu una, a mea. E o chestiune de onoare şi o iau foarte în serios.

Puse mănuşa pe masa de lucru, prea departe ca Owen să ajungă până la ea.

— Ei bine, odată ce aveţi tot ce…

Dinspre computer se auzi un bâzâit uşor. Griffin se uită într-acolo, apoi la ceas. Pe urmă traversă magazia şi se aşeză în faţa monitorului. După câteva clicuri de mouse, pe ecran se deschise o fereastră de chat. Bărbatul care se uita spre Griffin părea, cumva, tras la faţă şi foarte

slab, avea părul negru şi des încărunţit şi barbă. Fundalul sugera că se află pe un soi de ambarcaţiune nautică.

— Griffin, spuse. Raportează.

— Am doi dintre subiecţi, răspunse Griffin. Ne pregătim să recuperăm Partea din Eden. Isaiah i-a capturat pe ceilalţi patru…

— Ştiu. Rothenburg a restabilit contactul.

— Informatorul de la Abstergo?

— Da. Informaţiile pe care ni le trimite spun că Templierii nu caută doar o singură Parte din Eden. Rothenburg pretinde că e vorba de Trident.

Griffin răspunse după o ezitare de câteva clipe.

— Am înţeles, domnule. Ne îndreptăm spre New York. Credem că relicva se află în apropiere de muntele McGregor.

— Duceţi-vă, spuse bărbatul de pe ecran. În Albany o să v-aştepte o maşină. Recuperaţi obiectul, dar să ştii că ăsta nu e decât începutul. Vei primi în curând alte ordine.

— Da, domnule.

Ecranul se înnegri, iar Griffin se lăsă uşor pe spătarul scaunului.

— Cine a fost? întrebă Owen.

— Unul dintre liderii Frăţiei, răspunse Griffin. Gavin Banks. Se ascunde, ca noi toţi. Intrăm în legătură cu el pentru cât mai scurt timp cu putinţă.

— Ce-a vrut să spună prin Trident? întrebă Javier.

— Că mai există două Părţi din Eden exact ca aceea pe care aţi văzut-o. Oricine le combină pe toate trei poate cuceri lumea.

Javier râse şi Owen fu cât pe ce să izbucnească

şi el în râs, dar își dădu seama, după atitudinea lui Griffin, că nici nu glumise, nici nu exagerase. Asasinul se ridică şi se îndreptă spre uşă, înşfăcând din mers una dintre mănuşile de pe masa de lucru.

— Trebuie să plecăm, spuse săltând uşa rulantă. Stingeţi lumina.

Ieşiră toţi trei şi Griffin îi duse cu maşina până la un aerodrom privat, aflat la două ore distanţă, unde îşi parcă automobilul în acelaşi hangar cu un avion cu reacţie. Era alb, cu o dungă albastră în lateral, şi arăta tot atât de banal ca berlina.

— Templierii vă dau clasă în privinţa vehiculelor, nu-i aşa? spuse Javier.

— Ceea ce poate şi ceea ce trebuie să-şi permită Frăţia fără să atragă atenţia celor de la Abstergo are limite.

La scurt timp după aceea erau în zbor către New York. Gândul acesta îi dădea lui Owen o senzaţie stranie, fiindcă avea impresia că fusese la New York ceva mai devreme, în dimineaţa aceleiaşi zile. Dar fusese în New York-ul din trecut şi n-avea idee ce urma să găsească în cel din prezent.

◥◥◥

Era noapte când aterizară în Albany, iar maşina care-i aştepta era o altă berlină obişnuită, deşi puternică şi rapidă. Călătoriră către nord pe drumuri întunecate, mărginite de copaci, trecând prin câteva oraşe adormite, şi ajunseră pe muntele McGregor în mai puţin de o oră. Griffin parcă maşina la o oarecare distanţă de cabană.

— Când mergem acolo, staţi aproape de mine, zise Asasinul oprind motorul. S-ar putea să fie aici şi Templierii. Fiţi cu toate simţurile în alertă – fie că e vorba de Efecte de Sângerare sau nu. Intrăm, luăm relicva şi ieşim. Sunteţi gata?

— Da, spuse Owen.

— Da, confirmă şi Javier.

Coborâră din maşină şi se furişară printre copaci, într-un întuneric deplin şi păstrând tăcerea în timp ce ocoleau pe departe cabana. Owen încercă să-şi liniştească tremurul mâinilor, care îi zvâcneau în ritmul sângelui din vene, şi se concentră asupra amintirilor lui Varius, extinzându-şi conştiența mai întâi asupra fiecărei părţi a trupului şi apoi asupra împrejurimilor.

La început nu se întâmplă nimic. Dar nu-şi pierdu răbdarea, ascultă, aşteptă, simţi şi, treptat, lumea deveni perceptibilă până în cele mai mici amănunte. Începu brusc să simtă textura solului prin tălpile ghetelor. Îşi auzi ecourile propriilor paşi reflectate de curburile scoarţei copacilor. Întrezări o bufniţă luându-şi zborul fără niciun zgomot şi văzu siluetele lui Javier şi Griffin alături de el, înaintând prin pădure.

Când ajunseră lângă cabană, totul părea cufundat în tăcere şi nemişcare. Griffin îi conduse dincolo de lizieră, de-a curmezişul unei peluze neîngrădite şi umezite de rouă şi către o fereastră din spate, care se dovedi a nu fi nicidecum un obstacol pentru el. Intră în scurt timp, iar Owen şi Javier îl urmară.

Podeaua de lemn scârţâi sub tălpile lui Owen când aterizâ, iar aerul înăbuşitor mirosea a lemn

vechi, afumat. Intraseră într-un dormitor, dar, judecând după dimensiunile patului îngust, nu era al lui Grant.

— Acum totul depinde de voi, spuse Griffin. Simţiţi ceva?

— Eu nu percep nimic, spuse Javier.

— Aşteptaţi.

Owen închise ochii şi, în loc să se uite, încercă să simtă aceeaşi energie care-l condusese pe Varius la pumnal prin încăperile din Clubul Aztec.

— Tu simţi ceva? întrebă Griffin.

— Încă nu, răspunse el. Aşteaptă.

— N-avem prea mult timp, îi atrase Griffin atenţia.

— Aşteaptă, repetă Owen îndepărtându-se de ceilalţi doi.

Pe urmă crezu că distinge ceva şi îşi înclină uşor capul pe-o parte, ca şi cum ar fi vrut s-audă mai bine.

Era acolo. Trebuia să se-ncordeze foarte tare ca să descopere indiciul, mai tare decât ar fi făcut-o Varius, dar se afla acolo. Un zumzet foarte subtil, un soi de rezonanţă pe care-o simţea în oasele capului. Îi era cunoscută, sau cel puţin îi era cunoscută acelei părţi a minţii sale în care Varius mai putea fi găsit.

— Pe-aici, şopti şi înaintă.

Javier şi Griffin îl urmară, ieşiră din dormitor şi pătrunseră în salonul principal, care fusese transformat într-un soi de muzeu, cu plăcuţe explicative, picturi şi vitrine pentru mai multe artefacte. Însă pumnalul nu era acolo. Owen merse mai departe, trecu de o altă uşă, străbătu un

culoar şi intră într-un alt dormitor, mai mare. Rezonanţa îl conduse într-un anumit loc de pe podea, sub un covor împletit.

— E aici, spuse.

Trase covorul deoparte, îşi scoase unul dintre cuţite şi se aşeză în genunchi. Pe urmă folosi lama ca să desprindă o anumită scândură din podea, dar observă nişte crestături recente pe lemn şi uşurinţa cu care săltă scândura. Dedesubt era o cavitate îngustă şi, în ea, o cutie metalică dreptunghiulară. Owen o luă, dar ştiu instantaneu că e prea uşoară şi, când o deschise, nu găsi decât o medalie ternă, crucea militară a Clubului Aztec.

— A fost aici, spuse. O simt.

— Medalia înlătură orice dubiu, sublinie Griffin. Dar altcineva a ajuns la ea înaintea noastră.

— Trebuie să se fi întâmplat de curând, spuse Owen. Crestăturile astea sunt recente.

— Templierii? întrebă Javier.

Griffin clătină din cap.

— Nu cred.

— Atunci Monroe? zise Javier.

Owen speră că fusese Monroe. Speră că Monroe…

Un huruit gros şi ritmic umplu aerul, venind de afară şi de sus, şi Griffin îşi ridică privirea spre plafon.

— Elicoptere, spuse. Mai multe. Abstergo e aici.

— Ce trebuie să facem? întrebă Owen.

— Nu ne luptăm cu ei. Nu sunteţi instruiţi, iar eu nu-i pot doborî pe toţi. Ne-ntoarcem la maşină şi plecăm de-aici. S-a-nţeles? Nu intraţi în luptă.

Cei doi băieţi dădură din cap.

— Staţi lângă mine, adăugă Griffin. Să mergem.

Ieşiră în fugă din dormitor, trecură iarăşi prin salonul principal, unde lamele de lumină ale unui proiector străpungeau ferestrele şi brăzdau pereţii. Se furişară din nou în dormitorul mai mic şi ieşiră prin aceeaşi fereastră. Pe peluză, Owen văzu umbrele negre ale elicopterelor planându-i deasupra capului, trei la număr, cu rotoarele stârnind pale puternice de vânt, care turteau iarba şi ameninţau să-l trântească la pământ. De pe aeronave coborau forme negre mai mici, agenţi care se lăsau să alunece pe frânghii către sol.

— Mişcaţi-vă! strigă Griffin şi o rupseră toţi trei la fugă, împrăştiindu-se şi ferindu-se de fasciculele rătăcitoare de lumină, de frânghii şi de agenţii deja ajunşi jos.

— Ţintă atinsă! strigă în cască unul dintre ei, ridicând ţeava unei puşti de asalt şi îndreptând-o spre Javier, la doar câţiva paşi în faţa lui Owen, care îşi duse mâna la buzunar, scoase o grenadă EMP şi o aruncă.

Nu se întâmplă nimic detectabil, dar agentul se opri brusc, de parcă ar fi orbit, şi se prinse de cască. Asta îi dădu lui Owen o altă idee şi rămase locului.

— Ce faci? îi strigă Javier peste umăr.

Owen scoase o altă grenadă, o armă şi o azvârli către cel mai apropiat elicopter. Îl nimeri, iar pilotul păru să piardă instantaneu controlul, în timp ce motoarele cârâiau şi rotoarele îşi încetineau mişcarea. Aparatul de zbor se clătină în

aer, de parcă l-ar fi zgâlţâit cineva, târând pe pământ toţi agenţii încă agăţaţi de frânghii şi izbindu-i zdravăn unii de alţii. Elicopterul în cădere se ciocni în plin cu un altul şi, cu un zgomot asurzitor, se înclinară amândouă puternic către pământ.

— Fugi! strigă Javier.

Owen se repezi pe urmele lui chiar în clipa în care primul elicopter se izbi de sol şi explodă. Suflul exploziei îl azvârli pe băiat înainte, trântindu-l apoi cu faţa în iarbă, unde zăcu năucit câteva clipe. Pe urmă simţi pe el mâinile cuiva şi începu să se zvârcolească, crezând că erau ale unui agent, până ce se răsuci cu faţa în sus.

— Mişcă-te! îi strigă Griffin săltându-l în picioare.

Zgomotul unei alte explozii îi urmă printre copaci şi, când aruncă o privire înapoi, văzu că şi al doilea elicopter se zdrobise de pământ, la mică distanţă de cabană. Cei trei alergară apoi prin pădure, sărind peste bolovani şi peste arborii căzuţi, exact cum alergase Owen pe acoperişurile din New York în simulare, şi, câteva minute mai târziu, ajunseră la maşină şi se urcară în ea.

— Asta a fost nebunie curată! îi spuse Javier lui Owen, gâfâind din greu.

— Lăsaţi vorbăria pentru avion, se răsti Griffin răsucind cheia în contact.

Întoarse maşina şi o acceleră, gonind pe drumul pe care veniseră, cu farurile stinse pe primii câţiva kilometri, ca să nu atragă atenţia singurului elicopter rămas în aer.

Odată ce ajunseră la o distanţă sigură, Griffin

respiră adânc şi păru să se destindă puţin.

— Ce-a fost în capul tău? întrebă. Ţi-am dat un ordin clar. Nu intra în luptă.

— Ştiu, răspunse Owen. Dar am doborât două…

— Îţi spun eu ce-ai făcut! îl întrerupse Griffin. Ai avut un noroc chior. Puteai să ne omori pe toţi trei c-o astfel de ispravă!

— Îmi pare rău, spuse Owen, deşi nu era sigur de asta. Am…

— Ascultă-mă! se răsti Griffin. Şi ascultă-mă bine. Nu-i dau nimănui a doua şansă. Dacă vrei să te-ajut să afli ceva despre tatăl tău, de-acum înainte faci exact ce-ţi spun. Ai auzit? Fiindcă sunt singura ta posibilitate de-a afla adevărul şi n-o să ezit să te las să-ţi pui întrebări peste întrebări până în ziua morţii tale.

Owen închise gura, cu adrenalina din corp în sfârşit risipindu-i-se. Dacă Griffin l-ar fi amenințat cu orice altceva, nu s-ar fi sinchisit, i-ar fi spus unde să-şi bage amenințarea. Dar adevărul despre tatăl său era singurul lucru pe care nu-l putea ignora, şi nu voia să-şi asume niciun risc, oricât de furios şi de nedreptăţit s-ar fi simţit.

— M-am făcut înţeles? întrebă Griffin.

— Da, răspunse Owen. Perfect.

— Bun, spuse Asasinul.

— Cum adică de acum înainte? întrebă Javier.

— Adică nu s-a terminat. Mai sunt în joc trei Părţi din Eden, dintre care una a fost deja găsită, şi, după cum s-ar părea, Abstergo crede că tu şi prietenii tăi sunteţi cheia descoperirii celorlalte.

— Avem de ales? întrebă Javier.

— Bineînţeles că aveţi, răspunse Griffin. Aveţi liberul vostru arbitru şi, indiferent de ceea ce crezi, sunt gata să mor apărându-l.

— Atunci poate c-aş vrea să mă retrag, spuse Javier întorcându-se spre Owen.

Însă Owen nu voia să renunţe. Nu încă. Nu atât timp cât avea o şansă să afle adevărul.

— Trebuie să ştiu, spuse. Sunt întru totul hotărât să merg mai departe.

Capitolul 24

Natalya stătea singură, departe de ceilalţi, privind copacii aflaţi dincolo de cuşca lor de sticlă. Sean şi Grace îi spuseseră lui Isaiah totul, iar ea n-avusese cum să-i oprească. Apoi Isaiah plecase, iar Victoria îl urmase după nu mult timp. Asta se întâmplase cu vreo două ore mai înainte, iar ei patru fuseseră lăsaţi de atunci s-aştepte în încăperea aceea. În cele din urmă, Natalya îşi îngăduise să mănânce, după ce îşi dăduse seama că refuzul hranei e o formă de protest ineficientă. Însă mărul şi chifla nu-i căzuseră bine la stomac.

— Hei, îl auzi pe Sean spunând şi, în reflexia discretă din fereastră, îl văzu venind, în scaunul lui, către ea. Eşti OK?

— Nu, răspunse.

— De ce?

— Nu-mi vine să cred că aţi făcut asta.

— Ce?

— N-o face pe prostul. Ştii foarte bine ce vreau să spun.

Sean se lăsă pe spătarul scaunului cu rotile şi

îşi încleştă mâinile pe roţile de manevră.

— Pentru mine a avut sens. M-am gândit că e ceea ce trebuie făcut. Ce, tu crezi că Isaiah ne-a minţit?

— Nu ştiu. Natalya nu putu decât să clatine din cap. Tocmai asta e. Că *nu ştiu.* Nu mă înţelege greşit, Sean. Şi eu l-am găsit convingător. Dar nu i-aş fi dezvăluit niciodată totul fără să mă gândesc şi fără să mă sfătuiesc cu voi.

— Ai dreptate.

Se aplecă în faţă şi ceva din mişcarea lui îi aminti Natalyei, pe neaşteptate, de Tommy. Clipi ca să-şi alunge amintirea.

— Ai dreptate, repetă el. Ar fi trebuit să discutăm mai întâi.

— Asta nu ne ajută cu nimic acum.

Sean îşi aduse scaunul ceva mai aproape, uitându-se peste umăr, ca şi cum ar fi vrut să vadă unde sunt ceilalţi doi.

— Hei, aveam de gând să te întreb…

Dar nu-şi încheie fraza.

Tânăra aşteptă câteva secunde.

— Ce aveai de gând să mă-ntrebi?

— Doar… începu el şi se îmbujoră la faţă.

Natalya îşi dădu seama ce voia să spună, dar speră că se înşală.

— Doar ce?

— Nu ştiu. Animusul. E pur şi simplu o situaţie stranie. Acolo eram… ştii…

Fata avusese dreptate. Sean se referea la Tommy şi la Adelina. Ea n-ar fi vrut să-i rănească sentimentele, dar părea ceva inevitabil.

— Vreau să spun, continuă el, că au fost ei,

dar, într-un fel, am fost şi noi, şi eu doar…

— Sean, de fapt, nu e atât de complicat. Adelina îl iubea pe *el.* Nu pe tine. Şi Adelina nu e una şi aceeaşi persoană cu mine.

— Ştiu.

— Atunci care e problema?

— Nu e nicio problemă. Eu doar… Nu contează, lasă. Îmi pare rău că am adus vorba.

— E OK. Şi mie îmi pare rău. Nu încerc să fiu grosolană. Dar pur şi simplu nu putem lăsa lucrurile să se-amestece, înţelegi? Ţii minte ce-a zis Monroe? Tu eşti tu. Asta trebuie să fie clar.

— Ai dreptate, zise el. Întru totul.

— OK. Mă bucur că măcar în privinţa asta suntem de acord.

Adăugase ultima frază ştiind că au totuşi păreri diferite în ambele privinţe.

Sean schiţă încă o dată un gest aprobator şi plecă spre ceilalţi doi, cu capul cam prea în jos. Natalya îl privi îndepărtându-se şi se dojeni în sinea ei. Ar fi putut să se poarte ceva mai frumos, dar, pe de altă parte, îşi spunea asta destul de des. În relaţiile cu oamenii, prima ei reacţie era să aleagă calea directă, ceea ce nu era întotdeauna alegerea cea mai înţeleaptă.

Se întoarse din nou spre fereastră şi îşi concentră privirea asupra pădurii ce înconjura clădirea de sticlă.

Era prea târziu, nu putea lua înapoi informaţiile pe care i le dăduseră ceilalţi lui Isaiah. Aşa că, deocamdată, n-avea să li se pună de-a curmezişul. Dar nu era nicidecum convinsă de sinceritatea lui Isaiah şi de bunătatea Ordinului Templierilor. Însă

asta nu însemna că Asasinii îi inspirau încredere. Experienţa din Animus îi arătase că ambele părţi nu aduceau decât distrugere. Separat, dar mai ales dacă se luptau unii cu alţii, oamenii nevinovaţi plăteau preţul.

Ar fi fost totuşi o prostie să se opună unei entităţi atât de puternice precum Abstergo. Încă nu sosise timpul. Spre deosebire de modul în care se purtase cu Sean, avea să aştepte cu răbdare, să urmărească totul cu atenţie şi să descopere cea mai bună mişcare. Aşa scăpaseră bunicii ei din Kazahstanul sovietic şi tot aşa avea să scape ea din mâinile Templierilor.

— Veşti bune! exclamă Victoria revenind în încăpere. Am luat legătura cu părinţii voştri. Le-am spus că pot veni oricând să vă vadă. Sunt pe drum chiar în acest moment.

— Ce le-aţi spus? întrebă Natalya.

— Le-am spus că un fost angajat de la şcolile voastre, Monroe, v-a amăgit, atrăgându-vă într-un plan necunoscut, folosindu-se de echipamente furate de la noi, dar l-am descoperit şi v-am salvat.

Natalya se gândi că era o minciună ticluită de experţi, destul de apropiată de adevăr ca să nu poată fi dovedit contrariul, chiar dacă ştiai tot ce se întâmplase de fapt.

— Atunci putem pleca acasă? întrebă Grace.

— Asta rămâne la latitudinea voastră, dar am vrea să vă facem o ofertă.

— Ce ofertă? întrebă Sean.

— Aşa cum a spus Isaiah, ADN-ul vostru oferă o ocazie unică. Am vrea să vă invităm să rămâneţi aici, în Cuibul Vulturului, ca să ne continuăm

cercetările. Vrem să discutăm despre asta cu părinţii voştri. Presupun că vor fi foarte receptivi.

— Oare? întrebă Natalya.

Părinţii ei n-aveau încredere în cea mai mare parte a oamenilor, mai ales în cei puternici şi plini de bani.

— Ei bine, spuse Victoria zâmbind cu dinţii ei mari. Fireşte că, pentru participarea voastră la studiu, o să le oferim o recompensă financiară semnificativă.

— Şi care-i şmecheria? întrebă David.

— Nu e vorba de nicio şmecherie, răspunse Victoria. Dar mai avem de găsit două Părţi din Eden înaintea lui Monroe şi ne-ar bucura să ne sprijiniţi. Am făcut câteva cercetări în privinţa ADN-ului vostru şi am identificat un alt loc unde apare o Concordanţă extraordinară a Amintirilor, care ne-ar putea conduce la un al doilea vârf al Tridentului. Se întoarse către Natalya. Ţi-ai dorit vreodată să vezi China?

Epilog

Monroe străbătuse câteva sute de kilometri de când scăpase de Templieri şi mâinile încă îi tremurau. Ca să le poată controla, strângea volanul atât de tare, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Ochii lui focalizau imaginea cu greutate. Nu mai dormise de treizeci şi şase de ore şi nu mâncase aproape nimic, iar drumul continua să se zărească nesfârşit înainte, pe palida întindere a deşertului, în timp ce soarele se înălţa deasupra orizontului.

Nu voise să se întâmple nimic din toate astea. Cel puţin nu în acel mod. Dar nici n-ar fi putut spune exact ce *voise* să se întâmple. Misiunea lui începuse cu atât de mult timp în urmă şi luase atât de multe întorsături, încât uneori avea senzaţia că nu mai ştie care îi e ţelul. În astfel de momente, se întorcea la începuturi, acolo de unde pornise, şi îşi amintea de ce face totul.

Şi pentru cine.

Partea din Eden fusese un ocol pe drumul către principalul lui scop, dar un ocol pe care în niciun caz nu-l putea ignora. Nu le putea permite nici Asasinilor, nici Templierilor să pună mâna pe încă o relicvă a Precursorilor. Miza era prea mare. Evenimentul Ascendent începuse deja, iar el n-avea idee unde se află puştii. Templierii îi capturaseră fără îndoială pe câţiva dintre ei, dacă nu pe toţi. Dar era posibil ca unii să fi scăpat. Owen şi Javier avuseseră cele mai mari şanse, dar şi Grace dobândise probabil câteva abilităţi ca urmare a Efectului de Sângerare.

Monroe aruncă o privire către locul pasagerului, pe care se afla nucleul Animusului. Măcar acesta rămăsese în posesia lui. Încă avea ADN-ul tuturor, IT-istul fiind singurul care îi decodificase absolut toate semnificaţiile.

Mâinile îi tremurau din ce în ce mai tare şi Monroe îşi dădu seama că trebuie să-i ofere corpului său hrană şi odihnă. Sperase doar să ajungă destul de departe încât riscul de a opri undeva să nu fie prea mare.

Făcu un popas în următorul oraş, un cuib din deşert cu o singură staţie de benzină şi cu o

populaţie de trei sute douăzeci şi şase de oameni. Făcu plinul autobuzului, îşi cumpără un telefon cu cartelă preplătită, mâncă un sandvici preambalat cu carne de curcan şi dormi trei ore.

Când se trezi, îşi simţi mintea ceva mai limpede.

Deşi făcuse rost de ADN-ul de care avea nevoie, refuza să-i lase pe tinerii aceia în mâinile Templierilor. Vina îi aparţinea în totalitate. Neglijenţa de care dăduse dovadă îi atrăsese pe agenţi drept la ţintă, aşa că puştii se aflau în pericol şi trebuia să-i salveze. Numai că n-o putea face singur. Avea nevoie de ajutor.

Scoase telefonul pe care-l cumpărase şi se holbă mult timp la tastatura lui strălucitoare înainte de a forma numărul. Era un număr care-i fusese dat cu mult, mult timp în urmă şi pe care îl memorase fără să ştie dacă va avea vreodată motiv să-l folosească. Acum avea, şi se întrebă dacă numărul mai era valabil.

Dar telefonul sună.

Şi cineva răspunse.

— Sunt Monroe, spuse el încet. Trebuie să stăm de vorbă.

În curând, în seria

Assassin's Creed, Ultimii descendenţi,
cartea a doua, *Mormântul Hanului.*

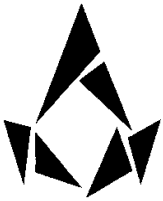

Citiţi un fragment

Capitolul 1

China – 1259 E.C.[13]

Natalya îşi ţinu respiraţia şi aşteptă explozia.

Din fortăreaţa înaltă de deasupra ei, artileriştii *song* tocmai lansaseră un alt baraj de bombe de fier din *fel yun pi-li-pao,* tunurile lor metalice care bubuiau ca trăsnetul. Strălucind roşii ca focul, proiectilele descriau arce înalte pe cerul nopţii, pentru a se năpusti apoi către Hoarda Marelui Han.

Natalya îşi puse palmele peste urechi şi se adăposti în spatele fortificaţiilor înălţate de inginerii *jin* şi, cu toate că valul de pământ se cutremură la fiecare impact, azvârlindu-i ţărână în ochi cu un zgomot destul de puternic încât să aibă impresia că urechile i se sparg ca porţelanul, construcţia apărătoare rezistă. Deocamdată.

Aerul, fierbinte şi umed între palmele înăbuşitoare ale verii, se linişti apoi, îngroşat de

13 Era comună – coincide cu sistemul de numărare a anilor pornind de la naşterea lui Hristos, dar este o denumire neutră, preferată de popoarele care nu sunt creştine (n.tr.).

fumul pulberii negre pe care Natalya o simţea, usturătoare, în ochi şi în nas.

Nu, *el* o simţea în ochi şi în nas.

În ochii şi în nasul strămoşului Natalyei, Bayan, un războinic *buryat* din îndepărtatele stepe nordice. Dar faptul că trăia amintirile unui bărbat era cel mai puţin dezorientant aspect al simulării. Cultura mongolului Bayan îi fusese complet străină, iar războiul de cucerire purtat de poporul lui prin Asia şi Europa o umplea de o nelinişte profundă. Totuşi, acele invazii introduseseră ADN-ul unui strămoş mongol în arborele genealogic al familiei ei de ruşi şi de cazaci. Povestea cuceririlor mongole era, într-un fel, povestea originilor Natalyei.

Lângă Bayan, un războinic mai tânăr tremura privind în sus, de parcă s-ar fi temut că meterezul de pământ se va prăvăli peste ei. Întreaga armată a Hanului văzuse cât rău puteau face armele poporului *song,* sfâşiind, cu fier şi foc, oamenii şi caii în bucăţi spulberate.

Natalya îl simţi pe Bayan păşind în faţa ei pe scena minţii şi se retrase în umbră, lăsându-şi amintirea să-şi urmeze cursul.

— Linişteşte-te, îi spuse Bayan tânărului. N-a fost decât o demonstraţie. Vor să fie siguri că ne amintim azi de înfrângerea noastră de la Poarta Xin Dong.

Tânărul strânse din buze şi dădu din cap.

— O demonstraţie convingătoare.

După cum vorbea şi după cum arăta, era un recrut *tangut* şi probabil nu văzuse prea multe lupte. Nu era un mongol din stepe. Nu luase parte

la instrucţie şi la *merge,* marea vânătoare. Bayan ţinea foarte bine minte prima lui participare, copleşitorul şir de războinici de o sută treizeci de kilometri lungime, mărşăluind şi călărind disciplinaţi, fără să rupă vreodată rândul, cu ambele flancuri luând-o încet înaintea centrului până ce formaseră un cerc imens, cu diametrul de mulţi kilometri, pe care îl strânseseră apoi metodic, adunând înăuntru tot vânatul, astfel că turmele de animale înfricoşate din centru putuseră fi ucise pe îndelete de Marele Han. Exerciţiul durase câteva luni şi îi pregătise pe Bayan şi pe toţi luptătorii din triburi pentru război.

Oşteanul acela tânăr avea să-şi găsească până la urmă curajul, sau avea să piară, fie de mâna duşmanului, fie ucis de Hoardă, pentru laşitatea sa. Bayan avea să-i ordone căpitanului unităţii arban[14] a tânărului *tangut* să stea cu ochii pe el.

— Cum te numeşti? îl întrebă.

— Chen Lun.

Bayan îi ceru şi numele căpitanului şi pe al comandantului său, apoi adăugă:

— Nu te pierde cu firea, Chen Lun. Aşa cum Ogedei Han a cucerit poporul *jin,* şi Möngke Han va învinge poporul *song.* Vom *nimici* cetatea asta şi vom ucide până la unul bărbaţii, femeile şi copiii adăpostiţi în ea.

Războinicul îşi plecă fruntea.

— Aşa va fi.

Pe urmă Bayan îl părăsi şi o porni de-a lungul valului de pământ, inspectându-şi propriile trupe şi

14 Unitate a armatei mongole alcătuită din zece soldaţi (n.tr.).

simţindu-se mulţumit de hotărârea şi de puterea exprimate în înfăţişarea oamenilor în vreme ce priveau în faţă artileria *song,* fără să se sinchisească de arşiţa de pe acele meleaguri şi de bolile ce le bântuiau. Către apus, dincolo de fortificaţiile Hanului, muntele se profila înalt şi negru în noapte, cu îndepărtatele lumini ale Oraşului Pescarilor de pe culme. Nici măcar Alamut, fortăreaţa Asasinilor din Persia, nu-i rezistase asediului atât de bine şi de mult ca bastionul acela. Locul unde se afla, cu râuri late şi pante abrupte pe trei laturi, îi oferea un avantaj natural de netăgăduit, sporit de maşinile de război ale poporului *song.*

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti
Tel.: (021)
224.01.30,0744.300.870,0721.213.576;

fax: (021) 369.31.99
Comenzi – online
www.editura-art.ro
www.editura-paladin.ro

VIITORUL TĂU SE AFLĂ ÎN TRECUT

Owen are un singur țel: să dovedească nevinovăția tatălui său, mort în închisoare. Cu ajutorul unui dispozitiv ce permite explorarea amintirilor genetice îngropate în ADN, el speră să găsească probele de care are nevoie. Când descoperă însă Tridentul din Eden, o relicvă considerată mult timp o legendă, tânărul nu știe că acesta este râvnit de două organizații secrete – Frăția Asasinilor și Ordinul Templierilor – , ce nu vor ezita escaladarea conflictului lor ancestral, trecutul și prezentul fiind câmpul lor de luptă.

Dacă identifică pe cineva care, în decursul vremurilor, a venit în contact cu o Parte din Eden, Asasinii şi Templierii se folosesc de Animus ca să pătrundă în amintirile descendenţilor săi şi s-o localizeze.

UBISOFT

© 2019 Ubisoft Entertainment. All Rights Reserved.
Assassin's Creed, Ubisoft, and the Ubisoft logo are trademarks of Ubisoft Entertainment in the U.S. and/or other countries.

Romanian edition published by ART Grup Editorial by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-606-9000-21-2